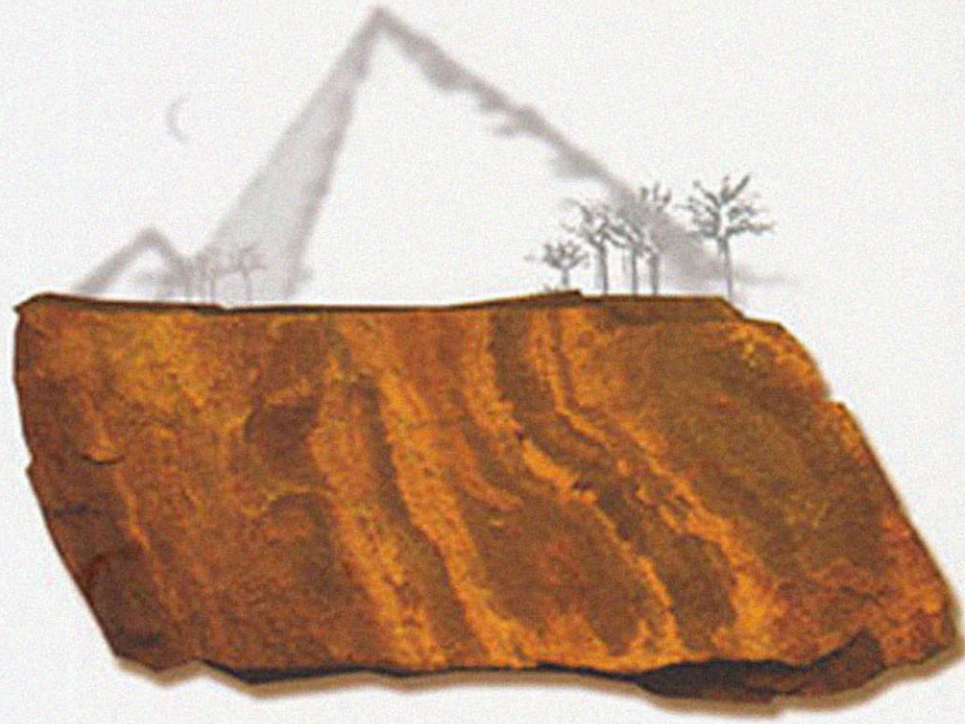

کیمیاء

پائولو کوئیلو

کیمیا گر

کیمیاگر
پائولو کوئلیو

و هم چنان که می رفتند، او [عیسا مسیح] وارد دهکده ای شد. و زنی به نام مرتاه او را به خانه اش مهمان کرد.

مرتاه خواهری به نام مریم داشت که پیش پای عیسا نشسته بود و به سخن او گوش می سپرد.

اما مرتاه که گرفتار خدمت به او بود، برآشفته. پس به کنار عیسا آمد و گفت:

– «مولای من! آیا اهمیت نمی دهی که خواهرم من را در خدمت گذاری به تو تنها گذارد؟ به خواهرم بفرما که بیاید و من را کمک کند!

عیسا پاسخ داد:

– «مرتاه! مرتاه! تو خود را مضطرب و نگران چیزهای زیادی می کنی. اما مریم بخش بهتر را برگزیده است، و این از او گرفته نخواهد شد.

انجیل لوقا باب ۱۰، آیه ۴۲-۳۸

به چی.

کیمیایگری که اسرار و کاربرد

اکسیر اعظم را می دانست

پیش‌گفتارِ نویسنده

باید بگویم که "کیمیاگر" یک کتاب نمادین است، و متفاوت با "خاطرات یک مغ" که اثری غیرتخیلی است.

یازده سال از زندگی‌ام را صرف مطالعهٔ کیمیاگری کردم. همین تصور سادهٔ استحالهٔ فلزات به طلا و یا کشف اکسیر جوانی، برای آن که یک رازآموزِ جادو را شیفته کند، کافی بود. اعتراف می‌کنم که اکسیر جوانی بیشتر اغوایم می‌کرد: پیش از درک و احساسِ حضور خداوند، تصور این که روزی همه چیز پایان می‌یابد، نومیدکننده بود. بدین ترتیب، وقتی فهمیدم می‌توانم به مایعی دست یابم که قادر است دوران هستی‌ام را سال‌ها افزایش دهد، تصمیم گرفتم جسم و روحم را وقف یافتن‌اش کنم.

آن دوران - آغاز دههٔ هفتاد - هم‌زمان با تحولات عظیم اجتماعی بود و هنوز کتاب‌هایی در زمینهٔ کیمیاگری منتشر نشده بود. مانند یکی از شخصیت‌های کتاب، اندک پولی را که داشتم، خرج کتاب‌های کیمیاگری خارجی کردم. در طول روز، ساعت‌ها از وقتم را صرف مطالعهٔ نمادشناسی پیچیدهٔ کیمیاگری کردم. در ریودوژانیرو به جست و جوی دو سه نفر برخاستم که به طور جدی به علم اعظم می‌پرداختند، اما آن‌ها از پذیرفتنم سر باز زدند. هم‌چنین با اشخاص متعدد دیگری نیز آشنا شدم که خود را کیمیاگر می‌خواندند، آزمایشگاه‌هایی داشتند، و به من قول می‌دادند در ازای ثروت واقعی، اسرار این هنر را به من بیاموزند؛ امروز فهمیده‌ام که هیچ‌کدام از آن‌چه را که به دانستنش وانمود می‌کردند، نمی‌دانسته‌اند.

با وجود شیفتگی بسیارم، هیچ‌کدام از تلاش‌هایم نتیجه ندادند. هیچ‌کدام

از آن رویدادهایی که کتاب‌های راهنمای کیمیاگری با زبان پیچیده‌شان ادعا می‌کردند، رخ نداد. با یک سلسله نمادهای بی‌پایان از اژدها، شیر، خورشید، ماه و عطارد رو به رو بودم و مدام احساس می‌کردم در مسیر اشتباهی هستم. چون این زبان نمادین، ابهام عظیمی ایجاد می‌کرد. در سال ۱۹۷۲، دیگر از عدم پیشرفت خودم ناامید شدم و خودم را در یک بی‌مسئولیتی عظیم رها کردم. در این دوره، وزارت آموزش ایالت ماتو گروسو^۱ قراردادی با من بست تا در همان تأتری که کار می‌کردم، درس هم بدهم. تصمیم گرفتم در آزمایشگاه‌های تأترم، شاگردانم را موضوع کتیبه زمرد قرار بدهم. این شیوه، همراه با چند مورد پیش رویم در نواحی مکتوم جادو، باعث شد سال بعد بتوانم با جسم و روح معنای حقیقی ضرب المثل: «از تو حرکت، از خدا برکت» را در یابم. تمام زندگی‌ام زیر و رو شد.

شش سال بعدی زندگی‌ام را به دور از هر آن چه به نظر می‌رسید با مسایل عرفانی ارتباطی داشته باشد، زیستم. در این دوره تبعید روحانی، مسایل مهم بسیاری را آموختم: این که تنها هنگامی حقیقتی را می‌پذیریم که نخست در ژرفای روح مان انکارش کرده باشیم؛ که نباید از سرنوشت خود بگریزیم، و این که دست خداوند، علی‌رغم سخت‌گیری‌اش، بی‌نهایت سخاوتمند است.

سال ۱۹۸۱، با فرقه^۲ رم و استادم آشنا شدم که بنا بود دوباره به مسیری که برایم تعیین شده بود، راهنمایی‌ام کند. و هم‌زمان با آن که مرا با آموزه‌های تربیت می‌کرد، خودم هم دوباره به مطالعه کیمیاگری روی آوردم. یک شب، پس از یک جلسه خسته‌کننده تله‌پاتی، نشستیم و صحبت می‌کردیم. پرسیدم چرا زبان کیمیاگران این قدر مبهم و پیچیده است.

۱- Mato Grosso: یکی از ایالات برزیل. م.

۲- RAM

استادم گفت: «سه دسته کیمیاگر هست. کسانی که مبهم می‌گویند چون نمی‌دانند چه می‌گویند؛ آنانی که مبهم می‌گویند چون می‌دانند چه می‌گویند، اما می‌دانند که زبان کیمیاگری، زبانی است که با دل، و نه با عقل سخن می‌گوید».

پرسیدم: «و دسته سوم کدام است؟»

«کسانی که هرگز درباره کیمیاگری سخن نمی‌گویند، اما در طول زندگی خود موفق می‌شوند حجر کریمه^۱ را کشف کنند».

و بدین ترتیب، استادم - که از دسته سوم بود - تصمیم گرفت درباره کیمیاگری به من درس بدهد. دریافتم که آن زبان نمادین، که آن اندازه آشفته و سردرگم کرده بود، یگانه شیوه دست‌یابی به روح جهان، و یا آن گونه که یونگ^۲ می‌گوید «ناهشیار جمعی» است. دریافتم که افسانه شخصی، و نشانه‌های خدا حقایقی بوده‌اند که منطق ذهنی من به خاطر سادگی‌شان از پذیرش آن‌ها سر باز می‌زده است. فهمیدم دست یافتن به اکسیر اعظم نه فقط از عده‌ای اندک، که از تمام مردم دنیا ساخته است. و روشن است که اکسیر اعظم همواره به شکل یک سنگ تخم مرغی شکل و یا یک تئنگ^۳ پر از مایع دیده نمی‌شود، بلکه همه ما می‌توانیم - بدون هیچ سایه‌ای از تردید - در روح جهان غوطه‌ور شویم.

به همین دلیل، کتاب "کیمیاگر" نیز یک متن نمادین است. در طی صفحه‌های کتاب، جدای از هدف انتقال آن‌چه در این زمینه آموخته‌ام، کوشیده‌ام با نویسندگان بزرگی که توانستند به زبان کیهانی دست یابند، تجدید میثاق کنم: از میان آن‌ها می‌توانم همینگوی^۳، بلیک^۴، بورخس^۵ (که او نیز از داستانی ایرانی برای یکی از قصه‌هایش استفاده کرده است)، و مالبا تاهان^۶ را نام ببرم.

۱- Pedra Filosofal

۲- Jung

۳- Hemingway

۴- Blake

۵- Borges

۶- Malba Tahan

برای تکمیل این پیش‌گفتار طولانی و نشان دادن منظور استادم از سومین دسته‌کیمیگران، بد نیست به داستانی اشاره کنم که خودش در آزمایشگاهش برایم تعریف کرد:

بانوی مقدس تصمیم گرفت به همراه عیسای کوچک در آغوشش، برای بازدید از صومعه‌ای به روی زمین فرود آید. کشیش‌ها که مفتخر شده بودند، صف عظیمی تشکیل دادند و یکی یکی به پیشگاه مادر مقدس می‌آمدند تا سرسپردگی‌شان را ابراز کنند. یکی اشعار زیبا می‌خواند، دیگری کتاب مقدس را از بر می‌خواند، یکی دیگر نام تمامی قدیسان را بر زبان می‌آورد. و به همین ترتیب، راهبی پس از راهب دیگر، با بانوی ما و عیسای کوچک بیعت می‌کردند.

در انتهای صف، راهبی ایستاده بود که از پست‌ترین رده‌ی راهبان صومعه بود و هرگز متون خردمندانه‌ی آن دوران را نیاموخته بود. والدینش مردمی ساده بودند که در سیرکی قدیمی کار می‌کردند و به او فقط بالا انداختن توپ و چند تردستی آموخته بودند.

وقتی نوبت او رسید، کشیشان دیگر می‌خواستند مانعش شوند، چون آن شعبده‌باز پیر هیچ چیز مهمی برای گفتن نداشت و ممکن بود تصویر صومعه را در نظر بانوی مقدس مخدوش کند. با این حال، این راهب نیز از ته دل مایل بود از سوی خودش چیزی به عیسا و مادر مقدس تقدیم کند.

همان طور که نگاه‌های سرزنش‌بار برادران روحانی را بر خود احساس می‌کرد، چند پرتقال از جیبش بیرون آورد و شروع به بالا و پایین انداختن آن‌ها کرد و با آن‌ها تردستی‌هایی انجام داد، تنها کاری که بلد بود.

تنها در این لحظه بود که عیسای کوچک خندید و در آغوش بانوی ما، شروع به دست زدن کرد. و به خاطر او بود که مادر مقدس بازو‌اش را گشود، و اجازه داد کودک را لحظه‌ای در آغوش بگیرد.

نویسنده

کیمیاگر کتابی را که یکی از مسافران کاروان آورده بود، به دست گرفت. جلد نداشت، اما توانست نام نویسنده‌اش را پیدا کند: اسکار وایلد^۱. هم‌چنان که کتاب را ورق می‌زد، به داستانی دربارهٔ "نرگس" برخورد.

کیمیاگر افسانهٔ نرگس را می‌دانست، جوان زیبایی که هر روز می‌رفت تا زیبایی خود را در دریاچه‌ای تماشا کند. چنان شیفتهٔ خود می‌شد که روزی به درون دریاچه افتاد و غرق شد. در جایی که به آب افتاده بود، گلی رویید که "نرگس" نامیدندش.

اما اسکار وایلد داستان را چنین به پایان نمی‌برد.

می‌گفت وقتی نرگس مرد، اوریادها - الهه‌های جنگل - به کنار دریاچه آمدند که از یک دریاچهٔ آب شیرین، به کوزه‌ای سرشار از اشک‌های شور استحاله یافته بود.

اوریادها پرسیدند: «چرا می‌گریی؟»

دریاچه گفت: «برای نرگس می‌گریم.»

اوریادها گفتند: «آه، شگفت آور نیست که برای نرگس می‌گریی...» و ادامه

دادند: «هرچه بود، با آن که همه ما همواره در جنگل در پی اش می‌شتافتیم، تنها تو فرصت داشتی از نزدیک زیبایی اش را تماشا کنی».

دریاچه پرسید: «مگر نرگس زیبا بود؟»

اوریادها، شگفت زده پاسخ دادند: «کی می‌تواند بهتر از تو این حقیقت را بداند؟ هر چه بود، هر روز در کنار تو می‌نشست».

دریاچه لختی ساکت ماند. سرانجام گفت:

– «من برای نرگس می‌گریم، اما هرگز زیبایی او را در نیافته بودم.

برای نرگس می‌گریم، چون هر بار از فراز کناره‌ام به رویم خم می‌شد، می‌توانستم در اعماق دیدگانش، بازتاب زیبایی خودم را بینم».

کیمیا گر گفت: «چه داستان زیبایی».

نام جوان، سانتیاگو^۱ بود. هنگامی که باگله‌اش به جلوی کلیسای کهن و متروکی رسید، هوا دیگر داشت تاریک می‌شد. مدت‌ها بود که سقف کلیسا فرو ریخته بود و انجیر مصری عظیمی، درست در مکانی روئیده بود که پیش از آن، انبار لباس‌ها و اشیای متبرک بود.

تصمیم گرفت شب را همان جا به سر ببرد. صبر کرد تا تمام گوسفندان از دروازه ویرانش وارد شوند، و سپس چند تخته را به گونه‌ای گذاشت که نتوانند در طول شب بگریزند. در آن ناحیه گرگ نبود، اما یک بار یکی از جانوران در طول شب گریخته بود و سراسر روز بعد را به جست و جوی گوسفند گم شده گذرانده بود.

زمین را با خرقه‌اش پوشاند و دراز کشید؛ به جای بالش از کتابی استفاده کرد که خواندنش را تمام کرده بود. پیش از خواب به خودش یادآوری کرد که باید شروع به خواندن کتاب‌های ضخیم‌تری کند: هم خواندنشان بیشتر طول می‌کشید و هم به هنگام شب بالش‌های راحت‌تری بودند. وقتی بیدار شد، هوا هنوز تاریک بود. به بالا نگریست و ستارگان را دید که از میان سقف نیمه‌ویران می‌درخشیدند.

فکر کرد: «دلّم می خواهد کمی دیگر بخوابم». همان رؤیای هفته پیش را دیده بود و دوباره پیش از به پایان رسیدنش، بیدار شده بود.

برخاست و جرعه‌ای باده نوشید. سپس چوب‌دستش را برداشت و شروع کرد به بیدار بیدار کردن گوسفندانی که هنوز خفته بودند. متوجه شده بود که هم‌زمان با بیدار شدن خودش، بیشتر آن جانورها نیز بیدار می‌شوند. گویی نیروی مرموزی بود که زندگی او را با زندگی آن گوسفندان که دو سال بود همراهش زمین را در جست و جوی آب و غذا در می‌نوردیدند، پیوند می‌داد. آرام گفت: «آن قدر به من عادت کرده‌اند که حتا برنامه‌ی زمانی من را هم می‌شناسند». لحظه‌ای تأمل کرد و اندیشید که شاید برعکس؛ او بود که به برنامه‌ی زمانی گوسفندها عادت کرده بود.

اما چند گوسفند هم بودند که کمی بیشتر طول می‌کشید تا بیدار شوند. جوانک با چوب‌دستش یکی یکی‌شان را بیدار کرد و هر یک را به نام خواند. همیشه مطمئن بود گوسفندان می‌توانند صحبت‌هایش را بفهمند. به همین خاطر گاهی عادت داشت بخش‌های جالب کتاب را برایشان بخواند یا درباره‌ی انزوا و شادی زندگی یک چوپان در دشت صحبت کند، و یا آخرین خبرها را از شهرهای پشت سر گذاشته برایشان تعریف می‌کرد.

اما از دو روز پیش، موضوع صحبتش فقط یک چیز بود: یک دختر جوان، دختر بازرگانی که در شهری می‌زیست که تا چهار روز دیگر به آن می‌رسید. تنها یک بار به آن شهر رفته بود: سال پیش. بازرگان صاحب یک پارچه‌فروشی بود و برای اجتناب از تقلب، دوست داشت پشم گوسفندها را پیش روی خودش بچیند. دوستی مغازه را به چوپان نشان داد، و او هم گوسفندهایش را به آن جا برده بود.

به بازرگان گفت: «باید کمی پشم بفروشم».

مغازه شلوغ بود و بازرگان از چوپان خواست تا عصر صبر کند. جوان در پیاده‌روی جلوی مغازه نشست و از خورجینش کتابی بیرون آورد. صدای زنانه‌ای در کنارش گفت: «نمی‌دانستم چوپان‌ها می‌توانند کتاب بخوانند».

دختری با چهره‌ی مشخص اندلسی بود، با موهای سیاه و انبوه، و چشمهایی که به گونه‌ای گنگ، فاتحان موراکهن را به یاد می‌آورد.

جوان پاسخ داد: «چون از گوسفندها بیشتر می‌آموزند تا از کتاب‌ها».

بیشتر از دو ساعت با هم صحبت کردند. دختر تعریف کرد که دختر بازرگان است و از زندگی در آن شهرک سخن گفت که هر روزش شبیه به روز دیگر است. چوپان از دشت‌های آندلس گفت و از تازه‌ترین چیزهایی که در شهرهای سر‌راهش دیده بود. از این که مجبور نبود همواره با گوسفندها صحبت کند خوشحال بود.

۱- مورها، مردمی حاصل آمیزش اعراب و بربرها (بومیان صحرای آفریقا) بودند، که در شمال غربی آفریقا، در منطقه‌ای سکونت داشتند که امروزه کشورهای مراکش، موریتانی، و جمهوری عربی صحرا را در بر می‌گیرد. مورها با همکاری اعراب، نقش عمده‌ای در فتح اسپانیا توسط مسلمانان داشتند. م.

دخترک بالحنی متکبرانه پرسید: «خواندن را چطور یاد گرفتید؟»

جوان پاسخ داد: «مثل همه مردم، در مدرسه.»

- «پس اگر خواندن بلدید، چرا فقط یک چوپان هستید؟»

جوانک بهانه‌ای آورد تا به آن پرسش پاسخ ندهد. مطمئن بود دخترک هرگز نمی‌فهمد. به بازگو کردن داستان‌های سفرهایش ادامه داد، و آن چشم‌های کوچک مَور، از شدت هیجان باز و بسته می‌شدند. باگذشت زمان، پسر جوان کم‌کم آرزو می‌کرد آن روز هرگز به پایان نرسد، و پدر دختر تا مدت‌ها گرفتار بماند و از او بخواهد تا سه روز دیگر منتظر بماند. دریافت چیزی را احساس می‌کند که هرگز تجربه نکرده است: میل به آن که برای همیشه در یک شهر بماند. با آن دختر مو سیاه، هیچ روزی به روزهای دیگر شبیه نمی‌بود.

اما سرانجام بازرگان آمد و از او خواست پشم چهار گوسفند را بچیند. سپس مبلغی را که می‌بایست، پرداخت و از او خواست سال بعد به آن جا باز گردد.

اینک تنها چهار روز مانده بود تا دوباره به همان شهرک برسد. هم‌زمان هم هیجان‌زده و هم مردد بود: شاید دخترک دیگر او را از یاد برده بود. چون چوپان‌های بسیاری برای فروختن پشم به آن جا می‌رفتند.

به گوسفندهایش گفت: «مهم نیست. من هم دخترهای دیگری را در شهرهای دیگری می‌شناسم.»

اما در ژرفای دلش می‌دانست مهم است؛ و چوپان‌ها نیز همچون دریاورد‌ها و خرده‌فروش‌های دوره‌گرد، همواره شهری را می‌شناسند که در آن کسی می‌زید که می‌تواند کاری کند تا شادی تنها سفر کردن در جهان را از یاد ببرند.

روز تابش گرفت و چوپان گوسفندها را رو به سوی خورشید پیش راند. فکر کرد: «این‌ها هیچ وقت احتیاجی به تصمیم گرفتن ندارند. شاید برای همین است که همواره پیش من می‌مانند.»

تنها ضرورتی که گوسفندان احساس می‌کردند، آب و غذا بود. تا هنگامی که چوپان جوان بهترین چراگاه‌های آندلس را می‌شناخت، همواره دوستش می‌ماندند. حتی اگر همه روزها به هم شبیه، و از ساعت‌های درازی تشکیل می‌شدند که زمان بین طلوع و غروب خورشید را پر می‌کردند؛ حتی اگر در زندگی کوتاه‌شان هرگز یک کتاب هم نخوانده بودند، و زبان آدم‌هایی را که درباره خبرهای تازه شهرها صحبت می‌کنند، نمی‌فهمیدند. به آب و غذایشان راضی بودند و همین کافی بود. به جای آن، سخاوتمندانه پشم، همراهی، و - هر از گاهی - گوشت‌شان را به او تقدیم می‌کردند.

جوان اندیشید: «اگر امروز به هیولایی تبدیل شوم و تصمیم بگیرم یکی یکی آن‌ها را بکشم، تنها هنگامی موضوع را می‌فهمند که تمام گله رو به نابودی باشد. چون به من اعتماد کرده‌اند و اعتماد به غریزشان را از یاد برده‌اند. فقط به خاطر آن که من آن‌ها را به سوی آب و خوراک هدایت می‌کنم.»

جوانک کم‌کم از افکار خودش تعجب می‌کرد. شاید کلیسا، با انجیر مصری‌ای که در آن رویده بود، سایه سیاهی بر اندیشه‌هایش افکنده بود. شاید

همین باعث شده بود همان رؤیا را برای دومین بار ببیند، و از هم‌سفران همیشه وفادارش، کینه‌ای به دل گرفت. از باده‌ای که از شب پیش مانده بود، جرعه‌ای نوشید و خرقه‌اش را به دور خودش پیچید. می‌دانست تا چند ساعت دیگر، با رسیدن خورشید به سمت الرأس آسمان، هوا چنان گرم می‌شود که نمی‌تواند گوسفندان را در دشت به پیش براند. در این ساعت تابستان، تمام مردم اسپانیا می‌خوانیدند. گرما تا شب ادامه می‌یافت و مجبور بود در تمام این مدت خرقه‌اش را هم حمل کند. با این وجود، هرگاه به فکر شکوه از وزن این بار می‌افتاد، به یاد می‌آورد که به دلیل وجود همین خرقه، سرمای بامدادی را احساس نکرده است.

سپس اندیشید: «همیشه باید برای تغییرات آب و هوا آماده بود»، و با قدردانی، سنگینی خرقه‌اش را پذیرفت.

خرقه هم، درست مانند آن جوان، انگیزه‌ای برای وجود داشت. در این دو سال که تمامی پهنه‌های آندلس را پیموده بود، دیگر با تمام وجودش تمامی شهرهای آن منطقه را می‌شناخت، و این بزرگ‌ترین دلیل زندگی‌اش بود: سفر. نقشه کشیده بود که این بار به دخترک بگوید چرا یک چوپان ساده خواندن بلد است: تا شانزده سالگی در مدرسه الهیات درس خوانده بود. پدر و مادرش می‌خواستند او کشیش و مایه افتخار آن خانواده ساده روستایی شود که همانند گوسفندان، تنها برای آب و خوراک کار می‌کردند. لاتین، اسپانیایی و الهیات خوانده بود. اما از کودکی رؤیای شناختن جهان را در سر داشت، و این برایش بسیار مهم‌تر از شناخت خدا یا گناهان انسان‌ها بود. یک روز عصر که برای دیدن خانواده‌اش رفته بود، جرأت کرده بود و به پدرش گفته بود دوست ندارد کشیش شود. می‌خواست سفر کند.

پدرش گفت: «پسرم، مردم تمام دنیا از این دهکده گذشته‌اند. در جست و جوی چیزهای تازه می‌آیند، اما همان آدم‌ها باقی می‌مانند. تا بالای تپه می‌روند تا دژ را ببینند و در می‌یابند که گذشته بهتر از اکنون بوده است. موهای روشن یا چهره تیره دارند، اما به مردم دهکده ما شبیه‌اند».

پسر جوان در آمد که: «اما من دژهای سرزمین‌های آن‌ها را نمی‌شناسم».

پدر ادامه داد: «این آدم‌ها، وقتی با دشت‌ها و زن‌های ما آشنا می‌شوند، می‌گویند دوست دارند برای همیشه همین جا زندگی کنند».

جوان گفت: «می‌خواهم با زن‌ها و سرزمین‌های آن‌ها آشنا شوم. چون هرگز این جا نمی‌ماند».

پدر بار دیگر گفت: «آن آدم‌ها کیسه‌های پر از پول دارند. در میان ما، تنها چوپان‌ها سفر می‌کنند».

- «پس چوپان می‌شوم».

پدر دیگر چیزی نگفت. روز بعد، کیسه‌ای حاوی سه مدال طلای اسپانیایی به او داد.

- «روزی در مزرعه پیداشان کردم. می‌خواستم به ازای پذیرفتن‌ات، آن‌ها را به کلیسا ببخشم. گله‌ات را بخر و دنیا را بگرد، تا زمانی که بیاموزی دژ ما مهم‌ترین دژ، و زنان ما زیباترین زنان هستند».

و او را دعای خیر کرد. جوان در چشم‌های پدرش نیز میل گشتن به گرد جهان را دید. میلی که هنوز زنده بود، هرچند ده‌ها سال کوشیده بود آن را در نیازش به آب، غذا، و همان بیتوته گاه شبانه مدفون کند.

افق به سرخی گرایید و سپس خورشید پدیدار شد. جوان گفت و گویش را با پدرش به یاد آورده بود و احساس خوشحالی می‌کرد؛ تاکنون دژها و زنان بسیاری را دیده بود (اما هیچ کدام با زنی برابر نبودند که تنها چند روز با او فاصله داشت). یک خرقه چوپانی داشت، و کتابی که می‌توانست آن را با کتابی دیگر مبادله کند، و نیز یک گله گوسفند. مهم‌تر از همه، هر روز به رؤیای عظیم زندگی‌اش تحقق می‌بخشید: سفر. هرگاه از دشت‌های آندلس خسته می‌شد، می‌توانست گوسفندان‌ش را بفروشد و دریانورد شود. هرگاه از دریا خسته می‌شد، دیگر شهرهای بسیار، زن‌های بسیار و فرصت‌های بسیاری را برای خوش‌بختی شناخته بود.

هم‌چنان که به تولد خورشید می‌نگریست، اندیشید: «نمی‌دانم چطور می‌توان خدا را در مدرسه الهیات جست». هرگاه ممکن بود، راه جدیدی را برای پیمودن پیش می‌گرفت. پیش از آن هرگز به این کلیسا نیامده بود، هرچند بارها از آن جا گذشته بود. جهان پهناور و پایان‌ناپذیر بود، و اگر می‌گذشت گوسفندان‌ش، حتا برای اندک زمانی، راهنمایی‌اش می‌کنند، چیزهای جالب‌تری را هم کشف می‌کرد.

- «مشکل این است که گوسفندها نمی‌فهمند که هر روز راه تازه‌ای را

می‌پیمایند. درک نمی‌کنند که چرا گاه‌ها عوض می‌شوند و یا فصل‌ها متفاوت هستند... چون تنها نگران آب و غذاشان هستند».

و سپس اندیشید: «شاید برای همه ما همین طور باشد. حتا من که از وقتی با دختر بازرگان آشنا شده‌ام، به زنان دیگر فکر نمی‌کنم».

به آسمان نگریست، و بر مبنای محاسباتش، پیش از ظهر به طاریفا^۱ می‌رسیدند. در آن جا می‌توانست کتابش را با کتابی حجیم تر مبادله کند، تُنگ تَنگ باده‌ای بخرد و سر و صورتش را اصلاح کند؛ می‌بایست برای ملاقات با دختر آماده می‌شد، و نمی‌خواست به این احتمال بیندیشد که چوپانی دیگر، با گوسفندان بیشتر، پیش از او برای خواستگاری از دختر آمده باشد.

بار دیگر به آسمان نگریست، گام‌هایش را تندتر کرد و اندیشید: «فرستی پیش آمده تا به رؤیایی تحقق بخشم که زندگی را جالب می‌کند». ناگهان به یاد آورده بود که در طاریفا پیرزنی زندگی می‌کند که می‌تواند رؤیاهای او را تعبیر کند. و او شب پیش رؤیایی را دوباره دیده بود.

زن پیر پسر جوان را به اتاقی در انتهای خانه برد که توسط پرده‌ای از نوارهای پلاستیکی رنگی، از تالار جدا شده بود. در درون اتاق، یک میز، یک تمثال از قلب مقدس عیسا مسیح، و دو صندلی قرار داشت.

پیرزن نشست و از او نیز خواست بنشیند. سپس دو دست جوانک را گرفت و زیر لب دعایی خواند.

به دعای کولیان می‌مانست. پیش از آن، در راه به کولی‌های بسیاری برخورده بود؛ سفر می‌کردند و اما گوسفندبانی نمی‌کردند. مردم می‌گفتند زندگی یک کولی همیشه صرف فریفتن دیگران می‌شود. نیز می‌گفتند که آن‌ها با شیاطین پیمان بسته‌اند، و کودکان را می‌دزدند تا در اردوگاه‌های مرموزشان بردگی کنند. در کودکی همیشه می‌ترسید مبادا کولی‌ها او را بدزدند، و هنگامی که پیرزن دست‌های او را گرفت، این هراس قدیمی بازگشته بود.

هم‌چنان که می‌کوشید آرام بماند، اندیشید: «اما تمثال قلب مقدس عیسا این جاست». نمی‌خواست دست‌هایش بلرزند و پیرزن هراسش را بفهمد. در سکوت دعای "ای پدر ما..." را خواند.

پیرزن، بی آن‌که از دست‌های جوان چشم برگیرد، گفت: «چه جالب!» و دوباره خاموش شد.

۱- Tarifa: جنوبی‌ترین بندر اسپانیا، مجاور تنگه جبل الطارق. م.

جوانک داشت عصبی می شد. دست هایش بی اراده شروع به لرزیدن کردند و پیرزن فهمید. جوانک بی درنگ دست هایش را عقب کشید.

پشیمان از آمدن به آن خانه، گفت: «برای کف بینی به این جا نیامده ام». لحظه ای فکر کرد که بهتر است حق مشاوره را پردازد و بی آن که چیزی بفهمد، از آن جا برود. داشت به یک رؤیای تکرار شده بیش از حد اهمیت می داد.

پیرزن پاسخ داد: «تو برای تعبیر رؤیا به این جا آمده ای، و رؤیا زبان خداوند است. هنگامی که خداوند به زبان دنیا سخن می گوید، می توانم کلامش را تعبیر کنم. اما اگر به زبان روح تو سخن بگویم، فقط خودت می توانی بفهمی. و به هر ترتیب، من حق مشاوره ام را می گیرم».

پسرک اندیشید: یک نیرنگ دیگر. با این وجود تصمیم گرفت خطر کند. یک چوپان همواره در معرض خطر گرگ ها یا خشک سالی هست، و همین است که حرفه چوپانی را چنان هیجان انگیز می کند.

گفت: «دو شب پیاپی یک رؤیا را دیده ام. خواب دیدم که باگوسفندهایم در چراگاهی هستم، ناگهان کودکی ظاهر می شود و شروع می کند به بازی با آن جانورها. خوشم نمی آید کسی به گوسفندهایم دست بزند، از بیگانه ها می ترسند. اما بچه ها می توانند بی آن که آن ها را بترسانند، به آن ها دست بزنند. نمی دانم چرا. نمی دانم جانورها چطور سن و سال آدم ها را می فهمند».

پیرزن گفت: «به رؤیایت برگرد. ماهی تاوهام روی آتش است. تازه، تو پول کمی داری و نمی شود تمام وقتم را بگیری».

پسر جوان با اندکی بی میلی ادامه داد: «کودک تا مدتی به بازی باگوسفندها ادامه داد. و ناگهان، دست هایم را گرفت و من را تا اهرام مصر برد».

لحظه ای صبر کرد تا ببیند پیرزن می داند اهرام مصر چیست یا نه. اما پیرزن هم چنان خاموش ماند.

- «سپس، در اهرام مصر...» دو واژه آخر را با درنگ بر زبان آورد تا پیرزن خوب بفهمد: «...کودک به من گفت: "اگر تا این جا بیایی، گنجی نهفته را

می یابی." و وقتی می خواست نقطه دقیقش را نشانم بدهد، از خواب پریدم. هر دو دفعه».

پیرزن مدتی ساکت ماند. سپس بار دیگر دست های جوان را گرفت و با دقت بررسی کرد.

گفت: «نمی خواهم اکنون چیزی پردازم. اما اگر روزی گنج را پیدا کردی، یک دهمش را می خواهم».

مرد جوان خندید. از روی خشنودی. پس می توانست اندک پولی را که داشت پس انداز کند، آن هم به خاطر رؤیایی که از گنج های نهفته می گفت! پیرزن حتماً یک کولی بود... کولی ها ابله هستند.

گفت: «پس رؤیا را تعبیر کنید».

- «اول قسم بخور. قسم یاد کن که در ازای آن چه به تو می گویم، یک دهم گنجت را به من می دهی».

جوان سوگند خورد. پیرزن از او خواست به تمثال قلب مقدس عیسا بنگرد و سوگندش را تکرار کند.

سپس گفت: «رؤیایی به زبان دنیا است. قادرم تعبیرش کنم، و تعبیر بسیار دشواری است. برای همین گمان می کنم سزاوار سهم خودم از آن چه می یابی، باشم».

تعبیرش این است: باید تا اهرام مصر بروی. هرگز صحبتی درباره اهرام نشنیده ام، اما اگر کسی که آن را نشان داده کودکی بوده باشد، معنایش این است که وجود دارد. در آن جا گنجی را می یابی که ثروت مندت می کند».

جوان اول شگفت زده شد و بعد برآشفتم. لازم نبود برای شنیدن این موضوع به جست و جوی آن پیرزن بر آید. سرانجام به یاد آورد که لازم نیست پولی پردازد.

گفت: «لازم نبود وقتم را فقط برای همین صرف کنم».

- «برای همین بود که گفتم رؤیای دشواری است. مسایل ساده

غیرعادی ترین مسایل هستند و تنها فرزنانگان می توانند آن‌ها را ببینند. حالا که من یک فرزانه نیستم، باید هنرهای دیگری را بلد باشم، مثلاً کف بینی».

- «و چطور باید به مصر برسم؟»

- «من فقط رؤیا را تعبیر می‌کنم. نمی‌دانم چطور باید به آن‌ها تحقق بخشید.

برای همین باید زندگی‌ام را با آن‌چه دخترهایم به من می‌دهند بگذرانم».

- «و اگر به مصر نرسم؟»

- «من هم به پولم نمی‌رسم. اولین بار نیست».

و پیرزن دیگر چیزی نگفت. از پسر جوان خواست از آن جا برود، چون تا

همان جا هم خیلی وقتش را گرفته بود.

مرد جوان نومیدانه آن جا را ترک کرد و تصمیم گرفت دیگر رؤیاها را باور نکند. به یاد آورد کارهای زیادی برای انجام دارد: به فروشگاه رفت و کمی غذا خرید، کتابش را با کتاب حجیم تری عوض کرد، و بر نیمکت کنار میدانی نشست تا از باده تازه‌ای که خریده بود، لذت ببرد. روزگرمی بود و باده، به دلیلی مرموز و غیر قابل درک، می‌توانست بدنش را کمی خنک کند. گوسفندها کنار دروازه شهر، در طویله یکی از دوستان تازه‌اش بودند. در آن حوالی افراد بسیاری را می‌شناخت - و برای همین بود که سفر را دوست داشت. آدم همواره دوستان تازه‌ای می‌یافت و با این وجود مجبور نبود هر روز کنارشان بماند. اگر آدم همواره همان آدم‌های ثابت را ببیند - و در مدرسه الهیات چنین بود - احساس می‌کند بخشی از زندگی‌اش را تشکیل می‌دهند. و از آن جا که بخشی از زندگی‌ما می‌شوند، هوس می‌کنند زندگی‌مان را هم تغییر بدهند. اگر آدم آن‌طور که آن‌ها انتظار دارند عمل نکنند، به باد انتقادش می‌گیرند. چون هر کس فکر می‌کند دقیقاً می‌داند ما باید چطور زندگی کنیم.

اما هرگز نمی‌دانند چگونه باید زندگی خودشان را بزنند. مثل زن خواب‌گزار

که نمی‌دانست چگونه باید به رؤیاهایش تحقق بخشد.

تصمیم گرفت پیش از راندن گوسفندهایش به سوی دشت، صبر کند تا

خورشید کمی پایین تر بیاید. تا سه روز دیگر، کنار دختر بازرگان می‌بود.

آغاز به خواندن کتابی کرد که از کشیش طاریفا گرفته بود. کتاب حجیمی بود که از همان صفحه اول به بازگو کردن ماجرای یک مراسم خاک سپاری می پرداخت. از آن گذشته، نام شخصیت‌ها پیچیده بود. فکر کرد اگر روزی کتابی بنویسد، کاری می‌کند تا شخصیت‌ها یکی یکی ظاهر شوند، تا خواننده‌ها ناچار نشوند همه نام‌ها را به خاطر بسپارند.

وقتی توانست فکرش را کمی روی خواندن متمرکز کند - و دلپذیر بود، چون درباره یک خاک سپاری در برف صحبت می‌کرد و در آن آفتاب سوزان، احساس خنکای خوشایندی به او می‌بخشید - پیرمردی کنارش نشست و شروع به صحبت کرد.

پیرمرد به رهگذران اشاره کرد و گفت: «این‌ها دارند چه کار می‌کنند؟» جوان به خشکی پاسخ داد: «کار می‌کنند»، و خواست وانمود کند غرق مطالعه است. در حقیقت داشت به چیدن پشم‌های گوسفندها در برابر دختر بازرگان می‌اندیشید، و این که دخترک مطمئن می‌شد او می‌تواند کارهای جالبی انجام بدهد. این صحنه را بارها تصور کرده بود؛ و هر بار، هنگامی که شروع می‌کرد به توضیح دادن این که پشم گوسفندان را باید از عقب به جلو چید، دخترک شگفت زده می‌شد. هم چنین می‌کوشید چند داستان زیبا را به یاد بیاورد تا هنگام چیدن پشم گوسفندها برایش تعریف کند. بیشترشان داستان‌هایی بودند که در کتاب‌ها خوانده بود، اما آن‌ها را طوری تعریف می‌کرد که گویی برای خودش رخ داده‌اند. دخترک هرگز تفاوتش را نمی‌فهمید، چون خواندن بلد نبود.

اما پیرمرد پافشاری کرد. گفت خسته است، تشنه است و جرعه‌ای از نوشیدنی مرد جوان خواست. جوان تَنگش را به او تعارف کرد؛ شاید پیرمرد آرام می‌شد. اما پیرمرد می‌خواست هر طور شده، حرف بزند. پرسید چه کتابی می‌خواند. جوان فکر کرد بی ادبی کند و نیمکتش را تغییر دهد، اما پدرش احترام گزاردن به پیران را به او آموخته بود. بنابراین کتاب را به سوی پیرمرد دراز کرد؛ به دو دلیل:

اول آن که نمی‌توانست عنوانش را تلفظ کند. و دوم آن که اگر پیرمرد خواندن نمی‌دانست، خودش نیمکتش را عوض می‌کرد تا احساس حقارت نکند. پیرمرد کتاب را هم چون شی‌ای غریب از هر طرف نگریست و گفت: «هوم... کتاب مهمی است، اما خیلی خسته کننده است».

جوانک شگفت زده شد. پیرمرد نیز خواندن بلد بود، و پیش تر آن کتاب را هم خوانده بود. اگر آن طور که می‌گفت کتابی خسته کننده بود، هنوز برای مبادله آن با کتابی دیگر فرصت داشت.

پیرمرد ادامه داد: «این کتاب درباره چیزی صحبت می‌کند که تقریباً همه کتاب‌های دیگر از آن صحبت می‌کنند. از ناتوانی آدم‌ها در انتخاب سرنوشت خویش. و سرانجام کاری می‌کند که تمام مردم دنیا بزرگ‌ترین دروغ جهان را باور کنند».

جوان نمی دانست سالیم کجاست، اما نمی خواست بپرسد تا به خاطر نادانی اش احساس حقارت نکند. مدتی به میدان خیره ماند. آدم‌ها می آمدند و می رفتند و بسیار گرفتار می نمودند.

در جست و جوی یک راهنمایی، پرسید: «وضع سالیم چطور است؟»
- «همان طور که همیشه بود».

اما این راهنمایی اش نکرد. فقط فهمید سالیم در آندلس نیست. وگرنه تا به حال نامش را شنیده بود.

لجاجت کرد: «شما در سالیم چه می کنید؟»

- «در سالیم چه می کنم؟» پیرمرد برای نخستین بار به گونه ای خوش آیند قاه قاه خندید.

- «خوب، من پادشاه سالیم هستم!»

جوانک اندیشید، مردم حرف های غریبی می زنند. گاهی بهتر است آدم مثل گوسفندها باشد که ساکتند و فقط دنبال آب و غذا هستند. و یا بهتر است مثل کتابها باشد، که وقتی آدم دلش می خواهد گوش بدهد، داستان های باورنکردنی برایش تعریف می کنند. اما وقتی با آدم ها حرف می زنیم، چیزهایی می گویند که آدم نمی داند مکالمه را چطور ادامه دهد.

پیرمرد گفت: «نام من ملک‌یصدق^۱ است. چند گوسفند داری؟»

۱- «و ملک‌یصدق، ملک سالیم، نان و شراب بیرون آورد و او کاهن خدای تعالی بود. و او، ابراهیم را مبارک خواند و گفت متبارک باد ابراهیم از سوی خدای تعالی، مالک آسمان و زمین. و متبارک باد خدای تعالی که دشمنانت را به دستت تسلیم کرد، و او را از هر چیز ده یک داد». (عهد عتیق، سفر پیدایش، ۲۰-۱۸:۱۴)
«زیرا این ملک‌یصدق پادشاه سالیم و کاهن خدای تعالی هنگامی که ابراهیم شکست دادن ملوک مراجعت می کرد، او را استقبال کرده بدو برکت داد. و ابراهیم نیز از همه چیزها ده یک به او داد، که او اول ترجمه شده پادشاه عدالت است و بعد ملک سالیم نیز یعنی پادشاه سلامتی. بی پدر و بی مادر و بی نسب نامه و بدون ابتدای ایام و انتهای حیات، بلکه به شبیه پسر خدا شده کاهن دائمی می ماند. پس ملاحظه کنید که این شخص چه قدر بزرگ بود که ابراهیم پیامبر نیز از بهترین غنایم ده یک بدو داد». (عهد جدید، رساله پولس رسول به عبرانیان، ۴-۷:۱)

جوانک شگفت زده پرسید: «بزرگ ترین دروغ جهان چیست؟»

- «این است: در لحظه مشخصی از زندگی مان، اختیارمان را بر زندگی خود از دست می دهیم و از آن پس سرنوشت بر زندگی ما فرمانروا خواهد شد. این بزرگ ترین دروغ جهان است».

جوانک گفت: «برای من این طور نشده. می خواستند کشیش بشوم، و من تصمیم گرفتم چوپان بشوم».

پیرمرد گفت: «این طور بهتر است، چون تو سفر کردن را دوست داری».

جوان اندیشید: «فکرم را خوانده». سپس، پیرمرد بی آن که کمترین تمایلی به پس دادن کتاب حجیم داشته باشد، آن را ورق زد. جوانک متوجه شد که جامه غریبی پوشیده است؛ به عرب ها می مانست، و این در آن منطقه چیز نادری نبود. آفریقا فقط چند ساعت با طاریفا فاصله داشت؛ تنها می بایست با قایق از تنگه می گذشتند. عرب ها، مشغول خرید در شهر، مرتب دیده می شدند و چند بار در روز، دعاها را غریبی می خواندند.

پرسید: «شما اهل کجایی؟»

- «اهل خیلی جاها».

جوانک گفت: «هیچ کس نمی تواند اهل خیلی جاها باشد. من یک چوپانم و به جاهای بسیاری می روم، اما فقط اهل یک جا هستم. اهل شهر کوچکی در نزدیکی یک در قدیمی. آن جا به دنیا آمده ام».

- «پس می توانیم بگوییم که من در سالیم^۱ به دنیا آمده ام».

جوان پاسخ داد: «به اندازه کافی». پیرمرد دیگر داشت زیادی در زندگی او کنجکاوی می‌کرد.

- «پس دچار مشکلی هستیم. تا وقتی گمان می‌کنی به اندازه کافی گوسفند داری، نمی‌توانم به تو کمک کنم».

جوان آزرده شد. تقاضای کمک نکرده بود. پیرمرد بود که تقاضای باده کرد، سر صحبت را باز کرد و به کتاب او توجه کرد.

گفت: «کتابم را پس بدهید. باید دنبال گوسفندهایم بروم و راهم را پیش بگیرم».

پیرمرد گفت: «یک دهم گوسفندهایت را به من بده، و من به تو می‌آموزم چگونه به کنج نهفته برسی».

سپس جوانک رؤیایش را به یاد آورد و ناگهان همه چیز برایش آشکار شد؛ پیرزن از او پولی نگرفته بود، اما این پیرمرد - که شاید شوهرش بود - می‌خواست در ازای اطلاعاتی که وجود نداشت، پول بسیار بیشتری از او بگیرد. این پیرمرد هم حتماً گولی بود.

اما در همان هنگام، پیش از آن که چیزی بگوید، پیرمرد خم شد، ترکه‌ای برداشت و شروع کرد به نوشتن روی شن‌های میدان. هنگامی که خم شد، چیزی درون سینه پیرمرد درخشید، با چنان شدتی که نزدیک بود چشم‌های پسرک را کور کند. اما پیرمرد با حرکتی چابک که از شخصی با آن سن و سال بعید می‌نمود، برگشت و با ردایش آن درخشش را پوشاند. چشمهای جوان دوباره به حالت عادی بازگشت و توانست آن چه را که پیرمرد می‌نوشت، بخواند.

روی شن‌های میدان اصلی آن شهر کوچک، نام پدر و مادرش را خواند. سرگذشت زندگی‌اش را تا آن لحظه، بازی‌های دوران کودکی‌اش، شب‌های سرد مدرسه الهیات را. نام دختر بازرگان را خواند که پیش از آن نمی‌دانست. چیزهایی را خواند که هرگز برای کسی بازگو نکرده بود، هم چون روزی که برای شکار گوزن، اسلحه پدرش را دزدید؛ و یا نخستین تجربه جنسی‌اش در تنهایی.

پیرمرد گفته بود: «من پادشاه سالیم هستم».

جوانک شرماگین و شگفت‌زده پرسید: «چرا یک پادشاه با چوپانی صحبت می‌کند؟»

- «دلایل مختلفی دارد. اما بهتر است بگویم مهم‌ترین آن‌ها این است که تو توانسته‌ای به افسانه شخصی خودت تحقق ببخشی».

جوان نمی‌دانست افسانه شخصی چیست.

- «چیزی است که همواره آرزوی انجامش را داری. همه آدم‌ها، در آغاز جوانی می‌دانند افسانه شخصی‌شان چیست».

در آن دوره زندگی، همه چیز روشن است، همه چیز ممکن است، و آدم از رؤیا و آرزوی آن چه که دوست دارد در زندگی بکند، نمی‌ترسد. با این وجود، با گذشت زمان، نیرویی مرموز تلاش خود را برای اثبات آن که تحقق بخشیدن به افسانه شخصی غیرممکن است، آغاز می‌کند».

آن چه پیرمرد می‌گفت، برای جوانک چندان معنایی نداشت. اما می‌خواست بداند «نیروهای مرموز» چه هستند؛ دهان دختر بازرگان از شنیدنش باز می‌ماند.

- «نیروهایی هستند که ویران‌گر می‌نمایند، اما در حقیقت چگونگی تحقق بخشیدن به افسانه شخصی‌مان را به ما می‌آموزند. نیروهایی هستند که روح و اراده ما را آماده می‌کنند؛ چون در این سیاره یک حقیقت بزرگ وجود دارد: هر

که باشی و هر کار کنی، وقتی چیزی را از ته دل طلب می‌کنی، از این رو است که این خواسته در روح جهان متولد شده. این مأموریت تو بر روی زمین است.»

- «حتا اگر فقط سفر کردن باشد؟ یا ازدواج با دختر یک تاجر پارچه؟»

- «یا جست و جوی یک گنج. روح جهان از خوش‌بختی انسان‌ها تغذیه می‌شود؛ و یا از بدبختی، ناکامی و حسادت آن‌ها. تحقق بخشیدن به افسانه شخصی یگانه وظیفه آدمیان است. همه چیز تنها یک چیز است.

و هنگامی که آرزوی چیزی را داری، سراسر کیهان همدست می‌شود تا بتوانی این آرزو را تحقق بخشی.»

مدتی خاموش ماندند و به میدان و مردم نگریستند. پیرمرد بود که اول صحبت کرد.

- «چرا گوسفندبانی می‌کنی؟»

- «چون سفر را دوست دارم.»

پیرمرد به فروشنده ذرت بوداده‌ای با چرخ دستی سرخ‌رنگش اشاره کرد که در گوشه میدان ایستاده بود.

- «آن ذرت فروش هم از کودکی، همواره آرزوی سفر داشته. اما ترجیح داد یک چرخ دستی ذرت بوداده بخرد و سال‌ها پول جمع کند و وقتی پیر شد، یک ماه به آفریقا برود. هرگز نمی‌فهمد که آدم همیشه امکان تحقق بخشیدن به رؤیایش را دارد.»

مرد جوان با صدای بلند فکر کرد: «می‌بایست شبانی را انتخاب می‌کرد.»

پیرمرد گفت: «به این هم فکر کرده، اما ذرت فروش از چوپان معتبرتر است. ذرت فروش‌ها خانه‌ای دارند، اما چوپان‌ها در فضای باز می‌خوابند. مردم ترجیح می‌دهند دخترشان را به ذرت فروش‌ها بدهند تا به چوپان‌ها.»

قلب جوانک تکان خورد، به دختر بازرگان می‌اندیشید. در شهر دختر هم حتماً یک فروشنده ذرت بوداده وجود داشت.

- «و سرانجام، تصور مردم درباره ذرت فروش‌ها و چوپان‌ها، برای آن‌ها مهم‌تر از افسانه شخصی خودشان می‌شود.»

پیرمرد کتاب را ورق زد و مشغول خواندن یکی از صفحه‌هایش شد. جوانک لختی صبر کرد، و بعد درست همان طور که پیرمرد مزاحمش شده بود، مطالعه او را قطع کرد.

- «چرا این چیزها را به من می‌گویید؟»

- «چون تو سعی می‌کنی با افسانه شخصی‌ات زندگی کنی. و کم مانده است از آن چشم‌پوشانی.»

- «و شما همیشه در چنین زمان‌هایی ظاهر می‌شوید؟»

- «نه همیشه به این شکل، اما هرگز از ظاهر شدن سرباز نمی‌زنم. گاهی به شکل یک راه حل مناسب، یک فکر خوب، ظاهر می‌شوم. در سایر موارد، در لحظه بحرانی، کاری می‌کنم که کارها ساده‌تر شود، و از این قبیل کارها؛ اما بیشتر مردم متوجه‌اش نمی‌شوند.»

پیرمرد تعریف کرد که هفته پیش ناچار شده به شکل یک سنگ بر یک کاوشگر گنج ظاهر شود. کاوشگر همه چیز زندگی‌اش را در جست و جوی زمرد رها کرده بود. در طول پنج سال کار در کنار یک رود، نهصد و نود و نه هزار و نهصد و نود و نه سنگ را در جست و جوی یک زمرد شکسته بود. در آن هنگام، کاوشگر به انصراف می‌اندیشید، و تنها یک سنگ مانده بود - فقط یک سنگ - تا زمردش را کشف کند. از آن جاکه او شخصی بود که زندگی‌اش را در گرو افسانه شخصی‌اش گذاشته بود، پیرمرد تصمیم گرفت دخالت کند. به سنگی تبدیل شد و پیش پای کاوشگر غلتید. مرد، از شدت خشم و ناکامی به خاطر پنج سال از دست رفته، سنگ را به فاصله‌ای دور پرتاب کرد. اما آن را با چنان نیرویی پرتاب کرد که به سنگی دیگر خورد و آن را شکست، و زیباترین زمرد جهان را آشکار کرد.

پیرمرد با تلخی ویژه‌ای در دیدگانش گفت: «آدم‌ها خیلی زود دلیل زندگی

خودشان را می آموزند. شاید به خاطر همین باشد که خیلی زود هم از آن دست می کشند. اما جهان این گونه است.»
سپس جوانک به یاد آورد که این مکالمه با صحبت درباره گنج نهفته آغاز شده بود.

پیرمرد گفت: «گنج ها به وسیله سیلاب ها آشکار، و توسط همین سیلاب ها مدفون می شوند. اگر می خواهی درباره گنج خودت بدانی، باید یک دهم گوسفندانّت را به من بدهی.»

- «یک دهم گنج بهتر نیست؟»

پیرمرد سرخورده شد.

- «اگر با وعده آن چه هنوز نداری آغاز کنی، اشتیاقّت را برای دست یابی به آن از دست می دهی.»

سپس جوانک تعریف کرد که قول یک دهم گنج را به یک کولی داده است. پیرمرد آهی کشید: «کولی ها زیرک هستند. به هر صورت خوب است بیاموزی که در زندگی هر چیزی بهایی دارد. و این چیزی است که رزم آوران نور می کوشند یاد بدهند.»

پیرمرد کتاب را به جوانک پس داد.

- «فردا، در همین ساعت، یک دهم گوسفندانّت را برای من بیاور. به تو یاد می دهم چطور به گنج نهفته ات دست یابی. عصر به خیر.»
و در گوشه ای از میدان ناپدید شد.

جوانک سعی کرد به مطالعه اش برگردد، اما نتوانست فکرش را متمرکز کند. مضطرب و نگران بود، چون می دانست پیرمرد حقیقت را گفته. سراغ ذرت فروش رفت و یک پاکت ذرت بوداده خرید، و در همان هنگام اندیشید آیا باید آن چه را که پیرمرد گفته بود، برایش بازگو کند یا نه. سرانجام فکر کرد: «گاهی بهتر است بگذاریم همه چیز همان طور که هست بماند»، و خاموش ماند. اگر چیزی می گفت، ذرت فروش سه روز تمام به رها کردن همه چیز می اندیشید، اما دیگر به چرخ دستی اش بسیار عادت کرده بود.

می توانست ذرت فروش را از این رنج در امان نگاه دارد. بی هدف آغاز به گشتن در شهر کرد و تا بندر رفت. ساختمان کوچکی آن جا بود، و در این ساختمان پنجره کوچکی بود که مردم از آن جا به مقصد آفریقا بلیت می خریدند. مصر در آفریقا بود.

مسئول گیشه پرسید: «چیزی می خواستید؟»

جوان هم چنان که دور می شد، گفت: «شاید فردا». اگر فقط یکی از گوسفنداها را می فروخت، می توانست خود را به آن سوی تنگه برساند. این فکر به هراسش می انداخت.

هم چنان که جوانک دور می شد، مسئول گیشه به دستیارش گفت: «یک خیال پرداز دیگر. پولی برای سفر نداشت.»

وقتی کنار گیشه بود، گوسفندان‌ش را به یاد آورد و از این که دوباره کنارشان باشد، ترسید. دو سال را با آن‌ها گذرانده بود، و در این دو سال، همه چیز را درباره حرفه چوپانی آموخته بود: پشم چینی، مراقبت از میش‌های باردار، و حمایت از آن‌ها در برابر گرگ‌ها. همه دشت‌ها و چراگاه‌های آندلس را می‌شناخت. بهای دقیق خرید و فروش هر یک از حیوان‌هایش را می‌دانست. تصمیم گرفت از درازترین راه به طویلۀ دوست‌ش بازگردد. آن شهر نیز دژی داشت، و جوان تصمیم گرفت از پلکان سنگی‌اش بالا برود و روی یکی از دیوارهایش بنشیند. از آن بالا می‌توانست آفریقا را ببیند. یک بار کسی به او گفته بود که مورها از آن جا آمدند و سال‌ها تقریباً سراسر اسپانیا را در اشغال داشتند. جوانک از مورها نفرت داشت. آن‌ها بودند که کولی‌ها را با خود آورده بودند. از آن جا می‌توانست تقریباً تمام شهر را هم ببیند، و نیز میدانی را که در آن، با پیرمرد صحبت کرده بود.

اندیشید: «نفرین بر ساعتی که با این پیرمرد ملاقات کردم».

فقط قصد داشت زنی را بیابد که رؤیایها را تعبیر می‌کرد. نه آن زن و نه آن پیرمرد، اهمیتی نداده بودند که او یک چوپان بود. آدم‌هایی منزوی بودند که دیگر ایمان‌شان را به زندگی از دست داده بودند، و نمی‌فهمیدند که چوپان‌ها سرانجام به گوسفند‌هایشان دل می‌بندند. هر یک از آن‌ها را دقیقاً می‌شناخت: می‌دانست کدام می‌لنگد، کدام تا دو ماه دیگر می‌زاید، و کدام یک از آن‌ها تنبل است. نیز می‌دانست چگونه پشم چینی کند و چگونه ذبح‌شان کند. اگر تصمیم می‌گرفت برود، غمگین می‌شدند.

بادی آغاز به وزیدن کرد. این باد را می‌شناخت: مردم آن را "باد شرق"^۱ می‌نامیدند، چون لشکرهای کفار با همین باد آمده بودند. پیش از آشنایی با

طاریفا، هرگز فکرش را نکرده بود که آفریقا آن قدر نزدیک باشد. این خطر بزرگی بود: مورها می‌توانستند دوباره حمله کنند.

وزش باد شرق شدت یافت. جوانک فکر کرد: «بین گوسفند‌ها و گنج‌گیر کرده‌ام». می‌بایست میان چیزی که به آن عادت کرده بود و چیزی که دل‌ش می‌خواست، تصمیم می‌گرفت. دختر بازرگان هم بود، اما او به اندازه گوسفند‌ها اهمیت نداشت، چون به جوان وابسته نبود. شاید اصلاً او را به یاد نمی‌آورد. اطمینان داشت که اگر در روز دیگر در آن شهر ظاهر نشود، دخترک هیچ متوجه نمی‌شود: برای او همه روزها یکسان بودند، و هنگامی که همه روزها یکسان باشند، معنایش آن است که آدم دیگر نمی‌تواند رخ‌دادهای نیکی را که با هر بار گردش خورشید در آسمان در زندگی‌اش رخ می‌دهند، درک کند.

با خود گفت: «من پدرم را ترک کردم، و مادرم را، و دژ دهگده‌ام را. آن‌ها عادت کردند و من هم. گوسفند‌ها هم به نبودن عادت می‌کنند».

از آن بالا به میدان نگریست. ذرت فروش هم چنان ذرت بوداده می‌فروخت. زوج جوانی، بر همان نیمکتی که روی آن با پیرمرد صحبت کرده بود، نشسته بودند و مغالزه می‌کردند.

به خود گفت: «ذرت فروش...» جمله‌اش را تمام نکرد. شدت باد شرق افزایش یافته بود و وزش آن را بر روی چهره‌اش احساس می‌کرد. این باد مورها را آورده بود، درست است، اما بوی صحرا و زنان در حجاب را نیز با خود می‌آورد. بوی عرق و رؤیاهای مردانی را می‌آورد که به جست و جوی ناشناخته‌ها، طلا، ماجراجویی و... اهرام رفته بودند. اندک اندک به آزادی باد حسادت می‌کرد، و فهمید می‌تواند هم‌چون باد باشد. هیچ مانعی جز خودش وجود نداشت. گوسفند‌ها، دختر بازرگان، دشت‌های آندلس، فقط مرحله‌های تحقق افسانه شخصی‌اش بودند.

۱ - Levante: لوانته (در فرانسه "لوان" = مَطْلَع): سرزمین‌های واقع در شرق دریای مدیترانه. باد لوانته یا باد شرق، بادی است که از این نواحی به سوی غرب اروپا و اسپانیا می‌وزد، اما در گذشته به اشتباه گمان می‌رفت که این باد از صحرای آفریقا به سوی اسپانیا می‌وزد و امتداد باد سیروکو است. م.

پدر بزرگش افتاد؛ وقتی کوچک بود، پدر بزرگش گفته بود پروانه‌ها نشانه خوش اقبالی هستند. مثل جیرجیرک‌ها، ملخ‌ها، مارمولک‌ها و شیدر چهارپا. پیرمرد که می‌توانست فکرش را بخواند، گفت: «دقیقاً همان طور است که پدر بزرگت به تو یاد داده. این‌ها نشانه هستند».

سپس ردایش را گشود و سینه‌اش را آشکار کرد. جوانک تحت تأثیر چیزی که می‌دید قرار گرفت، و درخششی را به یاد آورد که روز قبل دیده بود. پیرمرد سینه‌پوش بزرگی از طلا، پوشیده از سنگ‌های قیمتی بر سینه داشت. او به راستی یک پادشاه بود. حتماً برای فرار از دست راهزنان این طور لباس مبدل پوشیده بود.

پیرمرد یک سنگ سفید و یک سنگ سیاه را که در وسط سینه‌پوش طلا قرار داشتند، برداشت و گفت: «بگیر، نام این‌ها اوریم و تمیم است.^۱ معنای سنگ سیاه "بله" و معنای سنگ سفید "خیر" است. وقتی نمی‌توانی نشانه‌ها را تشخیص بدهی، این سنگ‌ها کمکت می‌کنند. همیشه پرستی عملی مطرح کن.

اما بیشتر سعی کن خودت تصمیم بگیری. گنج در کنار اهرام است و قبلاً هم این را می‌دانستی؛ اما می‌بایستی شش گوسفند می‌دادی تا من در تصمیم‌گیری کمکت کنم».

جوانک سنگ‌ها را در خورجینش گذاشت. از آن زمان به بعد، خودش می‌بایست تصمیم می‌گرفت.

– «از یاد نبر که همه چیزها یگانه هستند. زبان نشانه‌ها را از یاد نبر. و فراتر از هر چیز، فراموش نکن که تا پایان افسانه شخصی‌ات پیش بروی.»

۱ - Urim e Tumim: «و هارون هنگامی که به حضور خداوند، به قدس وارد می‌شود نام‌های بنی‌اسرائیل بر سینه‌بند عدالت و بر قلب خود بگذارد. و اوریم و تمیم را در سینه‌بند عدالت بگذارد تا هنگامی که هارون به حضور خداوند می‌آید، بر قلبش باشد و در حضور خداوند، عدالت بنی‌اسرائیل را همواره بر قلب خود تحمل کند» (عهد عتیق، سفر خروج، ۲۸:۳۰)

«سپس تژشاتا به آن‌ها گفت تا هنگامی که کاهنی به همراه اوریم و تمیم نایستد، نمی‌توانند از قدس الاقداس بخورند» (عهد عتیق، کتاب عزرا، ۲:۶۳)

ظهر هنگام روز بعد، با پیرمرد ملاقات کرد. شش گوسفند با خودش آورده بود. گفت: «تعجب می‌کنم. دوستم بی‌درنگ گوسفندها را خرید. گفت تمام زندگی‌اش در آرزوی آن بوده که چوپان بشود، و این نشانه خوبی است».

پیرمرد گفت: «همیشه همین طور است. آن را اصل مساعد می‌نامیم. اگر برای نخستین بار ورق بازی کنی، به یقین برنده می‌شوی. بخت تازه کارها!»

– «و چرا چنین است؟»

– «چون زندگی می‌خواهد که تو افسانه شخصی‌ات را بزنی».

سپس مشغول بررسی آن شش گوسفند شد و فهمید که یکی از آن‌ها لنگ است. جوانک توضیح داد که مهم نیست، چون او از همه باهوش‌تر است و به اندازه کافی پشم تولید می‌کند.

پرسید: «گنج کجاست؟»

– «گنج در مصر است، نزدیک اهرام».

جوان وحشت کرد. پیرزن هم همین را گفته بود، اما خرجی روی دستش نگذاشته بود.

– «برای رسیدن به آن جا، باید از نشانه‌ها پیروی کنی. خداوند راهی را که هر انسان باید پیماید، در جهان نوشته. تنها باید آن‌چه را که برای تو نوشته شده، بخوانی».

پیش از آن که چیزی بگوید، پروانه‌ای بین او و پیرمرد به پرواز در آمد. به یاد

اما اکنون می‌خواهم داستان کوتاهی را برایت تعریف کنم.

کاسبی پسرش را فرستاد تا راز خوش‌بختی را از فرزانه‌ترین انسان جهان بیاموزد. پسرک چهل روز در بیابان راه رفت، تا سرانجام به قلعه زیبای بر فراز یک کوه رسید. مرد فرزانه‌ای که پسرک می‌جست، آن جا می‌زیست.

اما قهرمان ما به جای ملاقات با مردی مقدس، وارد تالاری شد و جنب و جوش عظیمی را دید؛ تاجران می‌آمدند و می‌رفتند، مردم در گوشه و کنار صحبت می‌کردند، گروه موسیقی کوچکی نغمه‌های شیرین می‌نواخت، و میزی مملو از لذیذترین غذاهای بومی آن بخش از جهان، آن جا بود. مرد فرزانه با همه صحبت می‌کرد، و پسرک مجبور شد دو ساعت منتظر بماند تا مرد فرزانه به او توجه کند.

مرد فرزانه با دقت به دلیل ملاقات پسرک گوش داد، اما به او گفت در آن لحظه فرصت ندارد تا راز خوش‌بختی را برایش توضیح دهد. به او پیشنهاد کرد نگاهی به گوشه و کنار قصر بیندازد و دو ساعت بعد بازگردد. سپس یک قاشق چای‌خوری به پسرک داد و دو قطره روغن در آن ریخت و گفت: "علاوه بر آن می‌خواهم از تو خواهشی بکنم. هم‌چنان که می‌گردی، این قاشق را هم در دست بگیر و نگذار روغن درون آن بریزد."

پسرک شروع به بالا و پایین رفتن از پلکان‌های قصر کرد و در تمام آن مدت، چشمش را به آن قاشق دوخته بود. پس از دو ساعت به حضور مرد فرزانه بازگشت.

مرد فرزانه پرسید: "فرش‌های ایرانی تالار غذاخوری‌ام را دیدی؟ باغی را دیدی که خلق کردنش برای استاد باغبان ده سال زمان برد؟ متوجه پوست‌نبشت‌های زیبای کتاب‌خانه‌ام شدی؟"

پسرک، شرم‌زده اعتراف کرد هیچ ندیده است. تنها دغدغه او این بود که روغنی که مرد فرزانه به او سپرده بود، نریزد.

مرد فرزانه گفت: "پس برگرد و با شگفتی‌های دنیای من آشنا شو. اگر خانه کسی را نبینی، نمی‌توانی به او اعتماد کنی."

پسرک قوت قلب گرفت، قاشق را برداشت و بار دیگر به اکتشاف قصر پرداخت. این بار تمامی آثار هنری روی دیوارها و آویخته به سقف را تماشا کرد. باغ‌ها را دید، و کوه‌های گرداگردش را، و لطافت گل‌ها را، و نیز سلیقه‌ای را که در نهادن هر اثر هنری در جای خود به کار رفته بود. هنگامی که نزد مرد فرزانه بازگشت، هر آن‌چه را که دیده بود، با تمام جزئیات تعریف کرد.

مرد فرزانه پرسید: "اما آن دو قطره روغن که به تو سپرده بودم کجایند؟"

پسرک به قاشق داخل دستش نگریست و دریافت که روغن ریخته است.

فرزانه‌ترین فرزنانگان گفت: "پس این است یگانه پندی که می‌توانم به تو بدهم: راز خوش‌بختی این است که همه شگفتی‌های جهان را بنگری، و هرگز آن دو قطره روغن درون قاشق را از یاد نبری." "

جوانک خاموش ماند. داستان پادشاه پیر را فهمیده بود. چوپان سفر را دوست دارد، اما هرگز گوسفندهایش را فراموش نمی‌کند.

پیرمرد به جوانک نگریست، و با کف هر دو دستش حرکات غریبی بر بالای سر او انجام داد. سپس گوسفندها را برداشت و به راه خود رفت.

جوانک اندیشید: «آفریقا چقدر شگفت‌انگیز است!»

در قهوه‌خانه‌ای نشسته بود، همانند تمامی قهوه‌خانه‌هایی که در خیابان‌های تنگِ شهر دیده بود. چند نفر چقِ غول‌آسایی را می‌کشیدند و دست به دست می‌گرداندند. در آن چند ساعت کوتاه، مردانی را دست در دست هم، زنانی را با چهرهٔ پوشیده، و روحانیانی را دیده بود که به بالای برج‌های بلند می‌رفتند و شروع به خواندن می‌کردند... و در این هنگام همه به نوبهٔ خود زانو می‌زدند و سر بر خاک می‌گذاشتند.

نزد خود گفت: «از رسوم کافران است.»

وقتی کوچک بود، همواره در کلیسای دهکده‌شان تمثال یعقوب قدیس مُورگش^۱ را سوار بر اسب سفید و با شمشیر برهنه‌ای در دست دیده بود که افرادی شبیه به این‌ها در پایش افتاده بودند. جوانک بدحال بود و به شدت احساس تنهایی می‌کرد. این کافران نگاه‌های بدخواهانه‌ای داشتند.

فراتر از آن، در شتابش برای سفر، نکته‌ای را از یاد برده بود، تنها یک نکته، چیزی که می‌توانست او را تا مدت‌ها از گنجش محروم بدارد: در آن سرزمین، همه عربی صحبت می‌کردند.

قهوه‌چی نزدیک شد و پسرک با اشاره نشان داد که همان نوشیدنی‌ای را می‌خواهد که در میز دیگری هم صرف می‌شد. که چیزی نبود جز چای تلخ. جوانک ترجیح می‌داد باده بنوشد.

اما اکنون نمی‌بایست خودش را نگران چنین مسایلی می‌کرد. می‌بایست فقط به گنجش، و به چگونه دست یافتن به آن می‌اندیشید. با فروش گوسفندها پول

۱- São Santiago Matamouros (به پاورقی صفحه ۲۹ رجوع کنید).

بر فراز شهر کوچک طاریفا، دژ قدیمی‌ای هست که مورها ساخته‌اند، و کسی که روی دیوارهای آن بنشیند، می‌تواند یک میدان، یک ذرت فروش، و قطعه‌ای از خاک آفریقا را ببیند.

آن روز عصر، ملک‌یصدق، پادشاه سالم، روی دیوارهٔ دژ نشسته بود و وزش باد شرق را روی چهره‌اش احساس می‌کرد. گوسفندها، ترسان از ارباب جدیدشان، کنارش منتظر بودند و از آن‌همه تغییرات اضطراب داشتند. تنها چیزی که می‌خواستند، آب و غذا بود.

ملک‌یصدق به کشتی کوچکی می‌نگریست که از بندر جدا می‌شد. دیگر هرگز آن جوانک را نمی‌دید، همان طور که پس از آن که یک دهم اموال ابراهیم را گرفت، دیگر هرگز او را ندید. هرچه بود، کارش همین بود.

خدایان نباید آرزو داشته باشند، چون خدایان افسانهٔ شخصی ندارند. با این حال، پادشاه سالم صمیمانه برای جوان آرزوی موفقیت کرد.

فکر کرد: «دریغ که به زودی نامم را فراموش خواهد کرد. می‌بایست چند بار تکرارش می‌کردم. در این صورت، هر وقت دربارهٔ من صحبت می‌کرد، می‌گفت که من ملک‌یصدق هستم، پادشاه سالم.»

سپس، شرمگینانه به آسمان نگریست:

«بارخدایا، همان طور که خودت گفته‌ای، می‌دانم باطلِ اباطیل^۱ است. اما یک پادشاه پیر هم گاهی باید به خودش مغرور باشد.»

۱- «جامعه می‌گوید باطلِ اباطیل، همه چیز باطل است. انسان را از تمامی مشقتش که زیر خورشید می‌کشد چه منفعت است؟» (عهد عتیق، کتاب جامعه، ۳-۲:۱)

زیادی به جیب زده بود و می دانست که پول جادو می کند: آدم با داشتن پول هرگز تنها نمی ماند. تا اندکی بعد، شاید در عرض چند روز، به اهرام می رسید. دلیلی نداشت که یک پیرمرد، با آن همه طلا در سینه اش، به خاطر تصاحب شش گوسفند دروغ بگوید.

پیرمرد درباره نشانه ها با او صحبت کرده بود. هنگامی که از دریا عبور می کرد، به نشانه ها اندیشیده بود. بله، منظور پیرمرد را می فهمید: در مدتی که در دشت های آندلس بود، عادت کرده بود علایم مسیری را که می بایست می پیمود، در زمین و آسمان بخواند. آموخته بود که دیدن پرندۀ ای ویژه، نشانه حضور افعی ای در آن نزدیکی است، و یک تئۀ خاص، نشانه وجود آب در چند کیلومتری آن جا است. گوسفندها این چیزها را به او آموخته بودند.

اندیشید: «اگر خداوند گوسفندان را این قدر خوب هدایت می کند، آدم ها را هم راهنمایی می کند»، و آرام تر شد. به نظرش رسید که تلخی چای کمتر شده است.

صدایی را شنید که به اسپانیایی گفت: «تو کی هستی؟»

جوانک احساس راحتی شگرفی کرد. درست هنگامی که به نشانه ها می اندیشید، یک نفر ظاهر شده بود.

پرسید: «تو از کجا اسپانیایی می دانی؟»

تازه وارد جوانی بود که به شیوۀ غربیان لباس پوشیده بود، اما رنگ پوستش نشان می داد اهل همان شهر است. کم و بیش هم سن و سال و هم قد خودش بود. - «این جا تقریباً همه مردم اسپانیایی بلدند. فقط دو ساعت با اسپانیا فاصله داریم».

جوانک گفت: «بنشین و به حساب من چیزی سفارش بده. برای من باده بگیر. از این چای متفروم».

تازه وارد گفت: «در این سرزمین باده نداریم. در مذهب ما حرام است». سپس جوانک گفت که باید خودش را به اهرام برساند. نزدیک بود از گنج

هم صحبت کند، اما تصمیم گرفت ساکت بماند. وگرنه کاملاً محتمل بود که این عرب هم بخشی از گنج را بخواهد تا او را به آن جا ببرد. به یاد صحبت پیرمرد درباره پیشنهادها افتاد.

- «می خواهم اگر می توانی، مرا به آن جا ببری. می توانم به عنوان راهنما به تو پول بدهم».

- «هیچ تصویری داری که چطور باید تا آن جا رفت؟»

جوانک متوجه شد که قهوه چی دارد نزدیک می شود و با دقت به این مکالمه گوش می دهد. از حضور او احساس ناراحتی کرد. اما یک راهنما پیدا کرده بود و نمی خواست این فرصت را از دست بدهد.

تازه وارد ادامه داد: «باید از سراسر صحرا بگذری. برای این کار به پول احتیاج داریم. باید بدانم پول کافی داری؟»

جوانک آن پرسش را عجیب یافت. اما به پیرمرد اعتماد داشت و پیرمرد به او گفته بود که وقتی چیزی را بخواهد، سراسر کیهان به نفع او همدست می شود.

پول را از کیسه اش بیرون آورد و به تازه وارد نشان داد. قهوه چی نیز نزدیک شد و نگاه کرد. چند کلمه به عربی با هم صحبت کردند. قهوه چی خشمگین می نمود.

تازه وارد گفت: «حالا برویم. نمی خواهد این جا بمانیم».

خیال جوانک راحت شد. برخاست تا صورت حسابش را بپردازد، اما قهوه چی او را گرفت و بی وقفه شروع به صحبت کرد. جوانک نیرومند بود، اما در سرزمین بیگانه بود. دوست جدیدش بود که صاحب قهوه خانه را به کناری راند و جوانک را به سوی در کشید.

گفت: «پول هایت را می خواست. طنجه مثل سایر قسمت های آفریقا نیست. در یک بندر هستیم و بندرها همیشه پر از دزد هستند».

می توانست به دوست جدیدش اعتماد کند. در وضعیتی بحرانی به او کمک کرده بود. کیسه پول را بیرون آورد و پول هایش را شمرد.

دیگری پول‌ها را گرفت و گفت: «می‌توانیم فردا به اهرام برسیم. اما باید دو شتر بخرم».

در خیابان‌های تنگ طنجه به راه افتادند. در هر گوشه‌ای دست‌فروش‌ها مشغول فروش کالا بودند. سرانجام به وسط میدان بزرگی رسیدند که بازار در آن به راه بود. هزاران نفر در آن جا حرف می‌زدند، می‌فروختند، می‌خریدند، سبزی‌ها با خنجرها، و فرش‌ها با انواع چقیق آمیخته بودند. اما جوانک از دوست جدیدش چشم بر نمی‌گرفت. هرچه بود، تمام پولش در دست او بود. فکر کرد آن‌ها را از او پس بگیرد، اما گمان کرد بی‌ادبی است. آداب و رسوم سرزمین غربی را که به آن گام گذاشته بود، نمی‌دانست.

به خود گفت: «کافی است او را زیر نظر داشته باشم». از او خیلی نیرومندتر بود.

ناگهان، در میان همه آن شلوغی، چشمش به زیباترین شمشیری افتاد که تا آن زمان دیده بود. نیامش از نقره بود، دسته‌اش سیاه و پوشیده از جواهرات بود. جوانک به خود قول داد که پس از بازگشت از مصر، آن شمشیر را بخرد.

به دوستش گفت: «از مغازه‌دار پیرس قیمتش چقدر است».

اما متوجه شد هنگام تماشای شمشیر، برای لحظه‌ای حواسش پرت شده. قلبش فشرده شد، گویی قفسه سینه‌اش ناگهان تنگ شده بود. می‌ترسید به پیرامونش بنگرد، چون می‌دانست با چه روبه‌رو می‌شد. چشم‌هایش تا چند لحظه دیگر، هم‌چنان بر شمشیر زیبا دوخته بود، تا این که سرانجام جرأت کرد و برگشت.

مردم در گوشه و کنار بازار رفت و آمد می‌کردند، فریاد می‌زدند، می‌خریدند: فرش‌ها آمیخته با فندق‌ها، کاهوها در کنار سینی‌های مسی، مردان دست در دست هم در خیابان، زن‌های چهره پوشیده، بوی غذاهای غریب... و در هیچ جا، در هیچ کجا، چهره دوستش را نمی‌دید.

هنوز سعی داشت فکر کند به طور تصادفی او را گم کرده. تصمیم گرفت

همان جا منتظر برگشتنش بماند. اندکی بعد، یک نفر به بالای یکی از آن برج‌ها رفت و آغاز به خواندن کرد؛ تمامی مردم روی زمین زانو زدند و سر بر خاک ساییدند و آن‌ها نیز شروع به خواندن کردند. سپس، هم‌چون گروهی از مورچگان کارگر، بساط خود را برچیدند و رفتند.

خورشید نیز آغاز به رفتن کرده بود. جوانک زمان درازی به خورشید نگریست، تا این که او نیز در پشت خانه‌های سفیدگرداگرد میدان ناپدید شد. به یاد آورد که همان روز صبح، وقتی خورشید طلوع می‌کرد، او در قاره دیگری بود، یک چوپان بود، شصت گوسفند داشت، و می‌خواست با بازرگانی ملاقات کند که دختری داشت. آن روز صبح، هر آن چه را که قرار بود به هنگام پیمودن دشت‌ها رخ دهد، می‌دانست.

اما اکنون که خورشید در افق فرو می‌رفت، در کشوری دیگر بود، بیگانه‌ای در سرزمینی بیگانه، که حتا نمی‌توانست زبان‌شان را بفهمد. دیگر یک چوپان نبود، و دیگر هیچ چیز در زندگی نداشت، حتا پولی برای بازگشت و آغاز دوباره همه چیز.

فکر کرد: «همه این حوادث میان طلوع و غروب همین خورشید...» و دلش به حال خودش سوخت، چون گاهی در زمانی به کوتاهی یک فریاد ساده، همه چیز در زندگی زیر و رو می‌شود، پیش از آن که آدم بتواند خود را به آن عادت دهد.

از گریستن شرم داشت. هرگز جلو گوسفندهایش نگریسته بود. با این حال، بازار خالی بود و او دور از سرزمین مادری‌اش.

گریست. گریست، چون خدا عادل نبود و به کسانی که به رؤیاهای خود باور داشتند، چنین پاداش می‌داد.

- «در کنار گوسفنداتم شاد بودم و همواره شادی‌ام را می‌پراکندم. مردم آمدن من را می‌دیدند و به گرمی مرا می‌پذیرفتند.

اما اکنون اندوهگین و ناشادم. چه بکنم؟ بعد از این تلخ هستم و دیگر به

هیچ کس اعتماد نمی‌کنم، چون یک نفر به من خیانت کرده. از آن‌هایی که گنج‌های نهفته را می‌یابند، بیزار می‌شوم، چون گنج خود را نیافتم. و همواره می‌کوشم اندک مالی را که دارم حفظ کنم، چون برای در آغوش کشیدن جهان بسیار کوچکم».

خورجینش را گشود تا ببیند در آن چه دارد؛ شاید از ساندویچش در کشتی، چیزی بر جای مانده بود. اما تنها با کتاب حجیم، خرقه و دو سنگی روبه‌رو شد که پیرمرد به او داده بود.

با دیدن سنگ‌ها احساس آرامش عظیمی به او دست داد. شش گوسفند را با دو سنگ قیمتی مبادله کرده بود که از درون یک سینه پوش طلا بیرون آمده بودند. می‌توانست سنگ‌ها را بفروشد و بلیت بازگشت بخرد. فکر کرد: «حالا دیگر باید زرننگ‌تر باشم»، سنگ‌ها را از خورجین بیرون آورد تا در جیبش پنهان کند. آن جا یک بندر بود، و این تنها حقیقتی بود که آن مرد به او گفته بود؛ یک بندر همیشه پر از دزد است.

اکنون سرخوردگی صاحب قهوه‌خانه را نیز می‌فهمید: می‌خواست به او بگوید به آن مرد اعتماد نکند.

«من هم مثل همه آدم‌ها هستم: دنیا را به همان صورتی می‌بینم که دوست دارم باشد، و نه به آن صورتی که هست».

به سنگ‌ها خیره ماند. با احتیاط هر یک را لمس کرد، گرما و لیزی سطح‌شان را احساس کرد. آن‌ها گنجش بودند. همین لمس کردن آن سنگ‌ها به او آرامش می‌بخشید. پیرمرد را به یادش می‌آوردند.

پیرمرد گفته بود: «هنگامی که چیزی را می‌خواهی، سراسر کیهان همدست می‌شود تا بتوانی به آن دست یابی».

می‌خواست بداند چنین چیزی چگونه می‌تواند راست باشد. آن جا در بازار خلوت بود، بدون یک پشیز در جیب، و بدون گوسفندهایی که آن شب از آن‌ها پاسداری کند. اما سنگ‌ها گواهی بر این بودند که با یک پادشاه ملاقات کرده...

پادشاهی که سرگذشت او را می‌دانست، ماجرای اسلحه پدرش و نخستین تجربه جنسی او را می‌دانست.

«سنگ‌ها برای تفأل به کار می‌روند. نام آن‌ها اوریم و تمیم است». جوان دوباره سنگ‌ها را در کیسه گذاشت و تصمیم گرفت آن‌ها را بیازماید. پیرمرد گفته بود پرسش‌های عملی مطرح کند، چون سنگ‌ها تنها به کسی خدمت می‌کنند که می‌داند چه می‌خواهد.

سپس پرسید آیا دعای خیر پیرمرد هنوز همراهش هست؟

یکی از سنگ‌ها را بیرون کشید. پاسخ "بلی" بود.

پرسید: «آیا گنجم را خواهم یافت؟»

دستش را به داخل خورجین کرد تا یکی از سنگ‌ها را بیرون بیاورد، در همین هنگام هر دو از سوراخ پارچه بیرون افتادند. جوان هرگز متوجه نشده بود که خورجینش سوراخ شده. خم شد تا اوریم و تمیم را بردارد و دوباره داخل کیسه‌اش بیندازد. روی زمین افتاده بودند، اما جمله دیگری به ذهنش آمد:

پادشاه پیر گفته بود: «احترام گذاشتن به نشانه‌ها و پیروی از آن‌ها را بیاموز».

یک نشانه. خندید. سپس دو سنگ را از روی زمین برداشت و دوباره در خورجینش گذاشت. قصد نداشت سوراخ را بدوزد - سنگ‌ها می‌توانستند هر بار که می‌خواستند، از آن جا بگریزند. فهمیده بود آدم نباید برخی چیزها را مورد پرسش قرار دهد - چون نباید از سرنوشت خویش گریخت.

به خود گفت: «قول می‌دهم خودم تصمیم‌هایم را بگیرم».

اما سنگ‌ها گفته بودند که پیرمرد هنوز با او هست، و این به او اعتماد به نفس می‌بخشید. بار دیگر به بازار خالی نگریست و نویدی پیش را در خود احساس نکرد. جهان بیگانه‌ای نبود؛ جهان تازه‌ای بود.

خوب، در نهایت دقیقاً همین را می‌خواست: شناختن دنیا‌های تازه. حتا اگر هرگز به اهرام نمی‌رسید، همین حالا هم از تمامی چوپان‌هایی که می‌شناخت، فراتر رفته بود.

- «آه، اگر می دانستند در مسافتی کمتر از دو ساعت حرکت با کشتی، این همه چیزهای متفاوت هست».

جهان تازه به شکل بازاری خالی در نظرش ظاهر شده بود، اما اینک آن بازار را سرشار از زندگی می دید و دیگر هرگز آن را از یاد نمی برد. به یاد شمشیر افتاد... تماشای آن برایش بسیار گران تمام شده بود، اما پیش از آن هیچ چیز دیگری را مشابه با آن ندیده بود. ناگهان احساس کرد که می تواند هم چون یک قربانی نگون بختِ دزدان به دنیا بنگرد یا هم چون ماجراجویی در جست و جوی گنج.

پیش از آن که از شدت خستگی به خواب فرو برود، اندیشید: «من ماجراجویی در جست و جوی گنج هستم».

کسی تکانش داد و بیدار شد. وسط بازار خوابیده بود و زندگی داشت دوباره در آن میدان آغاز می شد.

در جست و جوی گوسفندان، به پیرامونش نگریست و فهمید در جهان دیگری است. به جای آن که احساس اندوه کند، خوشحال شد. دیگر ناچار نبود به جست و جوی آب و غذا برود؛ می توانست به جست و جوی گنجش برود. یک پشیز هم در جیب نداشت، اما به زندگی ایمان داشت. شب گذشته تصمیم گرفته بود یک ماجراجو باشد، مانند قهرمانان کتاب هایی که اغلب می خواند. بی عجله به گردش در میدان پرداخت. دست فروش ها بساطشان را می گسترده؛ به مرد شیرینی فروشی در پهن کردن بساطش کمک کرد. مرد شیرینی فروش لبخندی متفاوت بر چهره داشت: شاد بود؛ برای زیستن از خواب برخاسته بود، آماده برای آغاز کردن یک روز کاری خوب. لبخندی که به گونه ای یادآور لبخند پیرمرد بود، همان پیرمرد و پادشاه مرموزی که با او آشنا شده بود.

فکر کرد: «این شیرینی فروش به خاطر شوقش به سفر، و یا ازدواج با دختر یک بازرگان شیرینی نمی پزد. شیرینی می پزد، چون این کار را دوست دارد». و متوجه شد می تواند همان کاری را بکند که پیرمرد می کرد... می توانست

بفهمد کسی به افسانه شخصی اش نزدیک است یا دور. و تنها با نگرستن به او این را می فهمید.

- «آسان است، و هرگز متوجه اش نشده بودم».

وقتی چیدن بساط تمام شد، شیرینی فروش نخستین شیرینی ای را که تازه پخته بود، به او داد. جوان با لذت آن را خورد، سپاس گزاری کرد و به راه خود رفت. وقتی کمی دور شد، به یاد آورد که این بساط با همکاری یک عرب زبان و یک نفر اسپانیایی زبان بر پا شد.

و با این وجود به خوبی یکدیگر را درک کرده بودند.

اندیشید: «زبانی وجود دارد که از واژه‌ها فراتر است. پیش تر، این زبان را با گوسفندها تجربه کرده‌ام و اکنون با انسان‌ها تجربه اش می‌کنم».

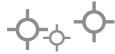
داشت چیزهای گوناگون و تازه‌ای می‌آموخت. چیزهای کهنه‌ای که پیش از آن تجربه‌شان کرده بود و با این وجود تازگی داشتند، چون بی آن که متوجه‌شان شود، برایش رخ داده بودند. و متوجه‌شان نشده بود، چون به آن‌ها عادت کرده بود.

- «اگر کشف رمز این زبان بی کلام را می‌آموختم، می‌توانستم جهان را کشف رمز کنم».

پیر مرد گفته بود: «همه چیز تنها یک چیز است».

تصمیم گرفت بی عجله و بی اضطراب، در خیابان‌های طنجه قدم بزند: تنها بدین شیوه می‌توانست نشانه‌ها را درک کند. این کار نیازمند بردباری بسیار بود، اما این نخستین فضیلتی است که یک چوپان می‌آموزد. بار دیگر احساس کرد در آن جهان بیگانه، دارد از همان درس‌هایی استفاده می‌کند که از گوسفندهایش آموخته بود.

پیر مرد گفته بود: «همه چیز یگانه است».

بلورفروش به دمیدن روز نگرست و همان اضطراب هر روز صبح را احساس کرد. سی سالی بود که همان جا بود، مغازه‌ای بالای تپه‌ای که به ندرت خریداری از آن جا می‌گذشت. اکنون برای دگرگون کردن هر چیزی دیر بود: در زندگی اش فقط خرید و فروش بلور را آموخته بود. زمانی، افراد زیادی مغازه‌اش را می‌شناختند: بازرگانان عرب، زمین‌شناسان فرانسوی و انگلیسی، سربازان آلمانی، و همواره با جیب‌های پر از پول. در آن زمان فروش بلور یک ماجرای بزرگ بود و او در خیال خود تصور می‌کرد چگونه در دوران پیری ثروتمند می‌شود و چگونه زنان زیبا خواهد داشت.

سپس زمان گذشت، و شهر نیز دگرگون شد. سبته^۱ بیشتر از طنجه رشد کرد و تجارت کساد شد. همسایه‌ها از آن جا رفتند و تنها چند مغازه بالای تپه باقی ماند. هیچ کس به خاطر چند مغازه کوچک از تپه بالا نمی‌رفت.

اما تاجر بلور حق انتخابی نداشت. سی سال از زندگی اش را با خرید و فروش اجناس بلورین زیسته بود، و اینک برای تغییر مسیر دیگر بسیار دیر بود.

تمام صبح به جنب و جوش اندک درون خیابان خیره ماند. از سال‌ها پیش همین کار را کرده بود، و دیگر ساعت عبور هر کس را می‌دانست. فقط چند دقیقه تا زمان ناهار مانده بود، که جوانک غریبی پشت شیشه مغازه اش ایستاد. لباسی معمولی به تن داشت، اما چشم‌های با تجربه بلورفروش نتیجه گرفتند که پولی ندارد. با این همه تصمیم گرفت دوباره به داخل مغازه اش برگردد و چند لحظه منتظر بماند تا جوانک از آن جا برود.

تابلویی بالای در آویخته شده بود که می‌گفت این جا به چندین زبان صحبت می‌شود. جوانک دید که مردی پشت پیشخوان ظاهر شد.

جوانک گفت: «اگر بخواهید، می‌توانم این جام‌ها را تمیز کنم. این طور که هستید، هیچ کس دوست ندارد آن‌ها را بخرد».

مرد نگریست، بی آن که چیزی بگوید.

«در عوض، شما هم یک بشقاب غذا به من می‌دهید».

مرد هم چنان خاموش ماند، و جوانک احساس کرد که باید تصمیم بگیرد. خرقه‌اش درون خورجینش بود... در صحرا دیگر نیازی به آن نمی‌داشت. خرقه را بیرون آورد و شروع کرد به تمیز کردن جام‌ها. در مدت نیم ساعت تمام جام‌های پشت شیشه را تمیز کرد؛ در این مدت دو مشتری وارد شدند و از مرد اشیاء بلورینی خریدند.

هنگامی که همه چیز را تمیز کرد، از مرد یک بشقاب غذا خواست.

بلورفروش گفت: «برویم غذا بخوریم».

تابلویی به در آویخت و به طرف قهوه‌خانه کوچکی در بالای تپه رفتند. همین که پشت تنها میز آن جا نشستند، بلورفروش لبخند زد.

گفت: «نیازی به تمیز کردن چیزی نبود. قانون قرآن کریم ما را وادار می‌دارد گرسنه را سیر کنیم».

جوانک پرسید: «پس چرا گذاشتید این کار را بکنم؟»

«چون بلورها کثیف بودند. و هم تو و هم من، احتیاج داشتیم ذهن مان را از افکار پلید پاک کنیم».

وقتی غذا تمام شد، بلورفروش رو به جوان کرد و گفت:

«مایلم در مغازه من کار کنی. امروز، وقتی داشتی جام‌ها را پاک می‌کردی، دو مشتری وارد مغازه شدند، و این نشانه خوبی است».

چوپان فکر کرد: «مردم خیلی از نشانه‌ها صحبت می‌کنند. اما نمی‌فهمند چه می‌گویند. همان طور که من نفهمیده بودم سال‌ها با زبانی بی‌کلام با گوسفند هائیم صحبت می‌کرده‌ام».

بلور فروش با تأکید بیشتری پرسید: «می‌خواهی برایم کار کنی؟»

جوان گفت: «می‌توانم بقیه روز را کار کنم. تا صبح تمامی بلورهای مغازه را پاک می‌کنم. در عوض، به من پول کافی بدهید تا فردا خودم را به مصر برسانم.»

پیرمرد بی درنگ خنده سر داد:

«حتا اگر یک سال تمام هم بلورهای مرا پاک کنی، حتا اگر از فروش هر کدام از آن‌ها حق‌العمل خوبی بگیری، هنوز هم برای رفتن تا مصر باید پول زیادی قرض کنی. میان طنجه و اهرام هزاران کیلومتر صحرا فاصله است».

برای لحظه‌ای، چنان سکوت ژرفی حاکم شد که انگار شهر به خواب فرو رفته بود. دیگر نه بازاری در کار بود، نه وراجی فروشنده‌ها، نه آدم‌هایی که از مناره بالا می‌رفتند و می‌خواندند، و نه شمشیرهایی با دسته‌های جواهر نشان.

دیگر نه امیدی بود و نه ماجراجویی، نه پادشاهان پیر و نه افسانه‌های شخصی، نه گنج و نه اهرام. گویی سراسر جهان خاموش بود، چون روح آن جوان خاموش بود. نه دردی داشت و نه رنجی و نه یاسی: فقط نگاهی خالی به فراسوی در کوچک قهوه‌خانه، و میل عظیمی برای مردن، پایان گرفتن همه چیز برای همیشه، در همان دقیقه.

تاجر بهت زده به جوان می‌نگریست. گویی تمامی آن سرشادی‌ای که آن روز صبح در خود داشت، ناگهان از چهره‌اش رخت بر بسته بود. بلور فروش گفت: «پسرم، می‌توانم برای بازگشت به کشورت به تو پول بدهم».

جوانک هم چنان خاموش ماند. سپس برخاست، لباسش را مرتب کرد، و خورجینش را برداشت.

گفت: «آقا، نزد شما کار می‌کنم».

و پس از سکوت دراز دیگری نتیجه گرفت:

- «برای خریدن چند گوسفند به پول احتیاج دارم».

نزدیک یک ماه می‌شد که جوان نزد بلور فروش کار می‌کرد، و کاری نبود که دقیقاً او را راضی کند. تاجر سراسر روز پشت پیشخوان می‌ایستاد و غر می‌زد و می‌گفت مراقب اجناس باشد، مبدا چیزی را بشکند.

اما به کار نزد او ادامه می‌داد، چون هر چند پیرمرد بداخلاق بود، اما بی‌انصاف نبود؛ جوان از فروش هر قطعه حق‌العمل خوبی می‌گرفت، و توانسته بود کمی پول جمع کند. آن روز صبح حساب و کتاب کرده بود: اگر هر روز همان طور کار می‌کرد، یک سال تمام لازم بود تا بتواند چند گوسفند بخرد.

جوانک به بلور فروش گفت: «می‌خواهم یک ویتیرین برای بلورها بسازم. می‌توانیم جلو مغازه بگذاریمش و هر کسی را که از پایین سرایشی می‌گذرد، جلب کنیم».

تاجر پاسخ داد: «هرگز آن جلو ویتیرین نگذاشته‌ام. مردم می‌گذرند و به آن می‌خورند. ممکن است بلورها بشکنند».

- «وقتی با گوسفندهایم دشت‌ها را می‌پیمودم، ممکن بود در اثر نیش افعی بمیرند. اما این بخشی از زندگی گوسفندها و چوپان‌ها است».

بلور فروش رفت تا به خریداری برسد که می‌خواست سه جام بلور بخرد. فروش‌اش بیشتر از همیشه شده بود، گویی جهان در زمان به عقب بازگشته بود، به دورانی که آن خیابان یکی از جاذبه‌های مهم طنجه بود.

پس از رفتن مشتری، به جوانک گفت: «عبور و مرور به اندازه کافی زیاد شده. درامدم به من اجازه می‌دهد بهتر زندگی کنم و تو خیلی زود به گوسفندانَت برسی. چرا از زندگی بیشتر بخواهیم؟»

جوان، تقریباً ناخواسته گفت: «چون باید از نشانه‌ها پیروی کنیم؛ و از آن‌چه گفته بود، پشیمان شد، چون بلور فروش هرگز با یک پادشاه ملاقات نکرده بود. پیرمرد گفته بود: «آن را اصل مساعد می‌نامیم. بخت تازه کارها! چون زندگی می‌خواهد که تو افسانه‌ی شخصی‌ات را بزنی ای.»

با این وجود، تاجر آن‌چه را که او می‌گفت، خوب می‌فهمید. حضور آن جوان در این مکان خود به تنهایی یک نشانه بود، و باگذشت روزها، با پولی که به دخلش می‌ریخت، از استخدام این جوان اسپانیایی پشیمان نشده بود. هرچند این جوان بیشتر از آن‌چه سزاوارش بود، پول می‌گرفت؛ چون بلورفروش همیشه گمان می‌کرد فروش از این بیشتر نخواهد شد، اما حق‌العمل قابل توجهی به او پیشنهاد کرده بود، و غریزه‌اش می‌گفت که پسرک به زودی سراغ گوسفندان‌ش خواهد رفت.

برای تغییر دادن موضوع صحبت پرسید: «برای چه می‌خواستی به اهرام بروی؟»

جوان از صحبت درباره‌ی رؤیایش پرهیز کرد و گفت: «چون همیشه درباره‌شان می‌شنیدم». اکنون، گنج به خاطرهای دردآور تبدیل شده بود و جوانک از اندیشیدن به آن پرهیز می‌کرد.

تاجر گفت: «این جا هیچ کس را نمی‌شناسم که بخواهد تنها برای دیدن اهرام، از صحرا بگذرد. اهرام فقط کوهی از سنگ هستند. می‌توانی در باغچه‌ی خانه‌ات یکی بسازی.»

جوان در حالی که برای راه انداختن مشتری تازه‌وارد دیگری می‌رفت، گفت:

– «شما هرگز رؤیای سفر نداشته‌اید.»

دو روز بعد، پیرمرد سعی کرد درباره‌ی ویتترین با جوانک صحبت کند. گفت: «تغییرات را دوست ندارم، نه تو و نه من، به حسن، آن بازرگان ثروتمند نمی‌مانیم. اگر او در خرید جنسی اشتباه کند، چندان آسیبی نمی‌بیند. اما ما دو تا باید همواره بار خطاهامان را به دوش بکشیم.»

جوان اندیشید: «درست است.»

بلورفروش گفت: «ویتترین را برای چه می‌خواهی؟»

– «می‌خواهم زودتر نزد گوسفندهایم برگردم. وقتی بخت با ما یار است، باید از آن استفاده کنیم، و برای کمک کردن به او هر کاری بکنیم، همان‌طور که او به ما کمک می‌کند. نام این کار اصل مساعد است. یا "بخت تازه کارها"».

پیرمرد مدتی خاموش ماند. سپس گفت:

– «پیامبر قرآن را به ما داد، و در دوران هستی مان، تنها پیروی از پنج قانون را برای ما تکلیف کرده. مهم‌ترین‌شان این است که تنها یک خدا وجود دارد. بقیه این‌ها هستند: نماز پنج بار در روز، روزه در ماه رمضان، صدقه به فقرا.»

از صحبت بازماند. هنگامی که از پیامبر صحبت می‌کرد، چشم‌هایش سرشار از اشک شده بودند. مرد با ایمانی بود و هرچند همیشه تندمزاج بود، اما می‌کوشید مطابق با قانون اسلام بزید.

جوان پرسید: «و پنجمین تکلیف چیست؟»

بلورفروش پاسخ داد: «همین دو روز پیش به من گفتی که هرگز رؤیای سفر نداشته‌ام. پنجمین تکلیف هر مسلمان یک سفر است. ما باید دست کم یک بار در زندگی، به شهر مقدس مکه برویم.»

مکه بسیار دورتر از اهرام است. وقتی جوان بودم، ترجیح دادم اندک پولی را که داشتم، برای افتتاح این مغازه خرج کنم. فکر می‌کردم روزی آن قدر ثروتمند می‌شوم که بتوانم به مکه بروم. پول هم در می‌آوردم، اما نمی‌توانستم کسی را برای مراقبت از بلورها بگذارم، چون بلورها اشیای ظریفی هستند. در همان زمان، افراد بسیاری را می‌دیدم که در مسیر مکه، از جلو مغازه من

می‌گذشتند. در میان آن‌ها زائران ثروتمند هم بودند که همراه با خادمان و شترهاشان سفر می‌کردند، اما بیش ترشان مردمی بسیار فقیرتر از من بودند. همه می‌رفتند و خشنود برمی‌گشتند و نمادهای زیارت را بر سردر خانه‌هاشان می‌آویختند. یکی از آن‌ها، کفاشی که زندگی‌اش را از راه تعمیر کفش‌های دیگران می‌گذراند، به من گفت که نزدیک به یک سال در صحرا راه رفته، اما وقتی برای خرید چرم کوزه‌های طنجه را می‌پیمود، بیشتر خسته می‌شده».

جوانک پرسید: «چرا حالا به مکه نمی‌روید؟»

«چون مکه است که من را زنده نگاه می‌دارد. چیزی است که تحمل این روزهای شبیه به هم، این جام‌های بالای تاقچه‌ها، و ناهار و شام در آن قهوه‌خانه نکبت‌بار را برایم ممکن می‌کند. می‌ترسم رؤیایم را تحقق ببخشم و بعد دیگر انگیزه‌ای برای ادامه زندگی نداشته باشم.

تو رؤیای گوسفندها و اهرام را در سر داری. با من فرق داری، چون می‌خواهی این رؤیاها را تحقق ببخشی. من فقط رؤیای مکه را می‌خواهم. تا کنون هزاران بار عبور از صحرا، ورود به میدانی که کعبه مقدس در آن است، و هفت باری را که باید دورش بگردم تا بتوانم حجرالاسود را لمس کنم، تصور کرده‌ام. کسانی را که کنارم هستند، جلویم هستند، تصور کرده‌ام، و صحبت‌ها و نیایش‌هایی را که با هم انجام خواهیم داد. اما می‌ترسم این‌ها فقط یک فریب بزرگ باشند، برای همین هنوز رؤیایم را ترجیح می‌دهم».

همان روز، بلورفروش به جوانک اجازه داد ویتیرین را بسازد. همه نمی‌توانند به یک شکل رؤیا ببینند.

دو ماه دیگر گذشت، و ویتیرین توانست مشتری‌های زیادی را به مغازه بلورفروشی بکشانند. جوان حساب می‌کرد که اگر شش ماه دیگر کار کند، می‌تواند به اسپانیا برگردد و شصت رأس یا حتی بیشتر گوسفند بخرد. در کمتر از یک سال، گله‌اش را دو برابر می‌کرد و می‌توانست با عرب‌ها هم معامله کند، چون دیگر صحبت به این زبان غریب را آموخته بود. پس از آن روز صبح در میدان، دیگر از اوریم و تمیم استفاده نکرده بود، چون مصر برای او، هم چون مکه برای آن بلورفروش، به رؤیایی بس دور تبدیل شده بود. با این حال، اکنون از کارش راضی بود و هر لحظه به روزی می‌اندیشید که هم چون فاتحی در طاریفا پیاده می‌شود.

پادشاه پیرگفته بود: «یادت باشد که همواره باید بدانی چه می‌خواهی». جوان می‌دانست، و داشت برای رسیدن به آن کار می‌کرد. شاید گنجش این بود که به آن سرزمین غریب بیاید، با یک دزد ملاقات کند، و بدون نیاز به خرج کردن یک پیشیز، تعداد رمه‌اش را دو برابر کند.

به خودش مغرور بود. چیزهای مهمی آموخته بود، مانند تجارت بلور، زبان بی‌کلام، و نشانه‌ها را. یک روز عصر مردی را بالای تپه دید. مرد شکایت می‌کرد که پس از پیمودن آن سربالایی، هیچ جای مناسبی نیست که آدم

چیزی بنوشد. جوان دیگر زبان نشانه‌ها را می‌شناخت، و نزد پیرمرد رفت تا با او صحبت کند.

گفت: «باید به کسانی که از سربالایی بالا می‌آیند، چای بفروشیم».

بلور فروش پاسخ داد: «این جا خیلی‌ها چای می‌فروشند».

«می‌توانیم در لیوان‌های بلور چای بفروشیم. این طوری مردم از نوشیدن چای لذت می‌برند و بلور می‌خرند. چون زیبایی بیشتر از هر چیزی مردم را اغوا می‌کند.»

مغازه‌دار مدتی به جوانک نگریست. پاسخی نداد. اما همان روز عصر، پس از نماز و تعطیل شدن مغازه، کنار پیاده‌رو نشست و از او دعوت کرد قلیان بکشد - چقی عجیبی که عرب‌ها می‌کشند.

بلور فروش پیر پرسید: «دنبال چه هستی؟»

«همان که گفتم. باید دوباره گوسفند بخرم. و برای این کار به پول

احتیاج دارم.»

پیرمرد چند ذغال تازه سر قلیان گذاشت و پکی طولانی زد.

«سی سال است که این مغازه را دارم. بلور خوب و بلور بد را می‌شناسم، و

همه زیر و بم این حرفه را می‌دانم. به حجم کار و میزان رفت و آمد مغازه عادت کرده‌ام. اگر بخواهی در لیوان بلوری چای بدهی، مغازه گسترش پیدا می‌کند. آن وقت مجبورم شیوه زندگی‌ام را عوض کنم.»

«و این خوب نیست؟»

«به زندگی‌ام عادت کرده‌ام. پیش از آمدن تو، فکر می‌کردم زمان درازی را

این جا تلف کرده‌ام، در حالی که همه دوست‌هایم تغییر کردند، یا ورشکست شدند یا پیشرفت کردند. این موضوع اندوه شگرفی به من می‌داد. اکنون می‌دانم که به راستی این طور نبوده: این مغازه همان حجمی را دارد که همیشه می‌خواستم داشته باشم. نمی‌خواهم تغییر کنم، چون نمی‌دانم چگونه باید تغییر کنم. دیگر به خودم بسیار عادت کرده‌ام.»

جوان نمی‌دانست چه بگوید. بنابراین پیرمرد ادامه داد:

«تو برای من یک برکت بوده‌ای. و امروز یک چیز را خوب فهمیده‌ام: هر

برکتی که پذیرفته نشود، به نکت تبدیل می‌شود. از زندگی‌ام بیشتر نمی‌خواهم. و تو به من فشار می‌آوری که ثروت‌ها و اقل‌هایی را بینم که هرگز نمی‌شناختم. اکنون که آن‌ها را می‌شناسم، و امکانات عظیم خودم را هم می‌شناسم، احساسی بدتر از گذشته دارم. چون می‌دانم می‌توانم همه چیز داشته باشم، اما نمی‌خواهم. جوان اندیشید: «خوب شد به ذرت فروش چیزی نگفتم.»

همان طور که خورشید غروب می‌کرد، مدتی به قلیان کشیدن ادامه دادند. به عربی صحبت می‌کردند و جوانک از این که می‌تواند عربی صحبت کند، خوشنود بود. زمانی بود که گمان می‌کرد گوسفندها می‌توانند هر چیزی را درباره جهان به او بیاموزند. اما گوسفندها نمی‌توانستند به او عربی بیاموزند.

همان طور که در سکوت به مغازه‌دار می‌نگریست، فکر کرد: «چیزهای دیگری هم باید در دنیا باشد که گوسفندها نمی‌توانند یاد بدهند. چون گوسفندها تنها در جست و جوی آب و علف هستند.

گمان می‌کنم آن‌ها نباشند که یاد می‌دهند: این من هستم که یاد می‌گیرم.»

سرانجام مغازه‌دار گفت: «مکتوب^۱».

«این دیگر چیست؟»

«برای فهمیدنش، باید یک عرب به دنیا آمده باشی. اما ترجمه‌اش چیزی

شبه به "نوشته شده" است.»

و هم چنان که زغال‌های قلیان را خاموش می‌کرد، به جوان گفت که می‌تواند فروش چای را در لیوان‌های بلور شروع کند. گاهی نمی‌توان مانع جریان رود زندگی شد.

جوان پیش از طلوع آفتاب بیدار شد. یازده ماه و نه روز از هنگامی که برای نخستین بار به قاره آفریقا گام گذاشته بود، می‌گذشت.

ردای عربی‌اش را پوشید، همان جامه‌کتانی سفیدی که ویژه چنین روزی خریده بود. دستار را بر سر بست و آن را با حلقه‌ای از چرم شتر محکم کرد. صندل‌های نوش را به پا کرد و بدون هیچ سر و صدایی پایین آمد.

شهر هنوز خفته بود. ساندویچی از حلوا درست کرد و در لیوان بلورین چای داغ نوشید. سپس بیرون در نشست تا در تنهایی قلیان بکشد.

در سکوت قلیان می‌کشید، بی آن‌که به چیزی بیندیشد، فقط به همه‌مۀ پایدار بادی که می‌وزید و بوی صحرا را با خود می‌آورد، گوش سپرده بود. سپس قلیان را کنار گذاشت، دست در جیب عبایش کرد و چند لحظه به تماشای آن‌چه از درون جیبش بیرون آورده بود، پرداخت.

پول زیادی داشت. برای خرید صد و بیست گوسفند، بلیت بازگشت، و مجوز تجارت بین کشور خودش و این کشور کافی بود.

بردبارانه منتظر ماند تا پیرمرد بیدار شود و مغازه را بگشاید. سپس دو تایی برای نوشیدن چای رفتند.

جوان گفت: «امروز می‌روم. برای خریدن گوسفند هایم پول کافی دارم. شما هم برای رفتن به مکه پول کافی دارید.»

پیرمرد چیزی نگفت.

مردم، خسته به بالای سر بالایی می‌رسیدند. سپس، در آن بالا، مغازه‌ای بود که بلورهای زیبا و چای نعنا شاداب‌کننده‌ای داشت. مردم برای نوشیدن چایی وارد می‌شدند که در لیوان‌های زیبای بلوری ارائه می‌شد.

یکی اشاره کرد: «همسرم هرگز به این فکر نیفتاده بود»، و چند قطعه بلور خرید، چون همان شب مهمان داشت: مهمانانش تحت تأثیر شکوه و زیبایی این استکان‌ها قرار می‌گرفتند. مرد دیگری اطمینان می‌داد که چای در ظرف‌های بلور خوش طعم‌تر است، چون بلور عطر آن را بهتر نگه می‌دارد. سومی می‌گفت در شرق استفاده از لیوان‌های بلور برای صرف چای یک سنت است، چون قدرت جادویی دارند.

در اندک زمانی این خبر پخش شد، و افراد بسیاری بالای تپه می‌رفتند تا مغازه‌ای را ببینند که به پیشه‌ای کهن، جلوه تازه‌ای بخشیده بود. چای‌خانه‌های دیگری باز شدند که چای را در استکان‌های بلوری ارائه می‌کردند، اما بالای یک تپه نبودند، و برای همین همواره خالی بودند.

در مدت کوتاهی، مغازه‌دار ناچار شد دو شاگرد دیگر بگیرد. در کنار واردات بلور، واردات مقادیر عظیم چای را نیز به راه انداخت که هر روز توسط مردان و زنان تشنه چیزهای نو، نوشیده می‌شد.

و به این ترتیب، شش ماه دیگر نیز گذشت.

جوان اصرار کرد: «دعای خیر شما را می‌خواهم. شما به من کمک کردید».
پیرمرد هم چنان در سکوت به آماده کردن چای پرداخت. اما پس از مدتی
رو به جوان کرد و گفت:

– «به تو افتخار می‌کنم. تو به مغازه بلورفروشی من روح بخشیدی. اما می‌دانی
که من به مکه نخواهم رفت. همان طور که می‌دانی تو برای خریدن گوسفند باز
نخواهی گشت».

جوان، هراسان پرسید: «کی به شما این را گفته؟»
بلورفروش پیر به سادگی گفت: «مکتوب».
و دعای خیرش کرد.

جوان به اتاقش رفت و هر چه راکه داشت، جمع کرد. دار و ندارش از سه کیسه پر
تشکیل می‌شد. وقتی اتاق را ترک می‌کرد، چشمش در گوشه اتاق به خورجین
چوپانی قدیمی‌اش افتاد. سراسر پوشیده بود و تقریباً به کلی آن را از یاد برده بود.
کتاب و خرقة‌اش هنوز در آن بود. وقتی با اندیشه بخشیدن خرقة‌اش به پسری در
خیابان، آن را بیرون آورد، دو سنگ روی زمین غلتیدند: اوریم و تمیم.

سپس به یاد پادشاه پیر افتاد، و در شگفت شد که دیر زمانی است به او
نیندیشیده. یک سال تمام بی وقفه کار کرده بود و تنها به پول جمع کردن
اندیشیده بود تا سرافکننده به اسپانیا باز نگردد.

پادشاه پیر گفته بود: «هرگز از رؤیاهایت دست نکش. از نشانه‌ها پیروی کن».
جوان اوریم و تمیم را برداشت و دوباره همان احساس غریب به او دست داد
که پادشاه کنارش است. یک سال تمام سخت کار کرده بود و نشانه‌ها می‌گفتند
اکنون هنگام رفتن است.

اندیشید: «درست مثل روز اول برمی‌گردم. و گوسفندها به من زبان
عربی نیاموختند».

اما، گوسفندها چیزی بسیار مهم‌تر به او آموخته بودند: که در جهان زبانی
هست که همگان می‌فهمند، همان زبانی که جوان برای رونق بخشیدن به آن

مغازه به کار برده بود، زبانِ موجودات صاحب عشق و شور، زبان کسانی که در جست و جوی آن چیزی هستند که آرزوش را دارند و یا به آن ایمان دارند. طنجه دیگر یک شهر غریب نبود، و احساس می‌کرد همان طور که توانسته آن جا را فتح کند، می‌تواند جهان را هم فتح کند.

پادشاه پیر گفت: «وقتی آرزوی چیزی را داری، سراسر کیهان همدست می‌شود تا بتوانی این آرزو را تحقق بخشی».

اما پادشاه پیر نه درباره دزدها صحبت کرده بود، نه صحراهای عظیم، و نه درباره آنانی که رؤیاهایشان را می‌شناسند، اما نمی‌خواهند آن‌ها را تحقق بخشند. پادشاه پیر نگفته بود که اهرام تنها کوهی از سنگ هستند، و هر کسی می‌تواند در باغچه خانه‌اش کوهی از سنگ داشته باشد. و فراموش کرده بود بگوید وقتی پول کافی برای خریدن گله‌ای بزرگ‌تر از گله پیشین خود داشته باشد، باید این گله را بخرد.

جوان خورجین را برداشت و کنار کیسه‌های دیگرش گذاشت. از پله‌ها پایین رفت؛ پیر مرد مشغول خدمت به یک زوج بیگانه بود، و در همان هنگام دو مشتری دیگر وارد مغازه شدند و در لیوان بلور چای نوشیدند. برای آن ساعت از صبح، جنب و جوش خوبی بود. آن جا بود که برای نخستین بار متوجه شد موهای مغازه‌دار به موهای پادشاه پیر بسیار شبیه است. لبخند شیرینی فروش را در نخستین روزش در طنجه به یاد آورد، روزی که نه جایی برای رفتن داشت و نه چیزی برای خوردن؛ آن لبخند نیز یاد آور پادشاه پیر بود.

فکر کرد: «انگار از این جا رد شده و ردی از خودش به جا گذاشته. و با این وجود، همه مردم، این پادشاه را در لحظه‌ای از دوران هستی خود ملاقات نکرده‌اند. هر چه بود، می‌گفت همیشه بر کسی ظاهر می‌شود که افسانه شخصی‌اش را می‌زید».

بی‌وداع با بلور فروش آن جا را ترک کرد. نمی‌خواست گریه کند، ممکن بود کسی گریه‌اش را ببیند. اما دلش برای آن دوران و همه چیزهای خوبی

که آموخته بود، تنگ می‌شد. اعتمادش به خود بیشتر شده بود و شوق فتح جهان را داشت.

- «اما سوی دشت‌هایی می‌روم که از قبل می‌شناسم، تا باز گوسفندهایم را رهبری کنم». و دیگر از تصمیمش خشنود نبود. یک سال تمام برای تحقق رؤیایی کوشیده بود، و اهمیت این رؤیا هر لحظه کم‌تر می‌شد. شاید چون رؤیای او نبود.

- «که می‌داند، شاید مانند مرد بلور فروش بودن بهتر باشد: هرگز به مکه نمی‌رود و با آرزوی رفتن به آن جا زندگی می‌کند». اما اوریم و تمیم را در دست گرفته بود، و این سنگ‌ها نیرو و میل پادشاه پیر را به او منتقل می‌کردند. به طور تصادفی - به نظرش رسید که شاید این هم یک نشانه است - به قهوه‌خانه‌ای رسید که در نخستین روز به آن وارد شده بود. آن دزد دیگر آن جا نبود، و صاحب قهوه‌خانه یک فنجان چای برایش آورد.

فکر کرد: «همواره می‌توانم سراغ چوپانی برگردم. مراقبت از گوسفندها را آموخته‌ام و هرگز آن را فراموش نمی‌کنم. اما شاید فرصت دیگری برای رفتن به اهرام مصر پیدا نکنم. پیرمرد سینه‌پوشی از طلا داشت و سرگذشت مرا می‌دانست. به راستی یک پادشاه بود، یک پادشاه فرزانه».

تا دشت‌های آندلس، فقط دو ساعت حرکت با کشتی راه بود، اما صحرای عظیمی میان او و اهرام قرار داشت. دریافت که شاید بتوان در همین موقعیت طرز فکر دیگری داشت: در حقیقت، دو ساعت به گنجش نزدیک‌تر بود. حتا اگر پیمودن این دو ساعت، تقریباً یک سال طول کشیده باشد.

- «می‌دانم چرا می‌خواهم پیش گوسفندهایم برگردم. دیگر گوسفندها را می‌شناسم؛ کار زیادی نمی‌طلبند و می‌توانند دوست‌داشتنی باشند. نمی‌دانم صحرا می‌تواند دوست‌داشتنی باشد یا نه، اما صحراست که گنج مرا پنهان کرده. اگر نتوانم به آن برسم، همیشه می‌توانم به خانه برگردم. اما زندگی ناگهان پول کافی به من بخشیده، و وقت کافی دارم، چرا نه؟»

در آن لحظه شادی عظیمی احساس کرد. همواره می توانست به سراغ چوپانی گوسفندان بازگردد. همواره می توانست به بلورفروشی بازگردد. شاید جهان گنج های پنهان بسیار دیگری نیز داشت، اما او رؤیای مکرری را دیده، و با پادشاهی ملاقات کرده بود. این برای هر کسی رخ نمی داد.

هنگامی که قهوه خانه را ترک می کرد، خشنود بود. به یاد آورده بود که یکی از بازرگانانی که برای بلور فروش جنس می آورد، بلورها را توسط کاروان هایی می آورد که از صحرا می گذشتند. اوریم و تمیم را در دست فشرد؛ به خاطر آن دو سنگ، دوباره در مسیر گنجش قرار گرفته بود.

پادشاه پیر گفته بود: «همواره کنار آنانی هستم که افسانه شخصی شان را می زیند».

رفتن تا انبار و فهمیدن این که آیا اهرام به راستی چنان دور هستند، خرجی نداشت.

مرد انگلیسی در ساختمانی نشسته بود که بوی حیوانات، عرق و خاک می داد. نمی شد آن جا را انبار نامید؛ تنها یک طویله بود. هم چنان که با حواس پرتی یک نشریه شیمی را ورق می زد، اندیشید: «تمام زندگی ام را دادم تا به چنین جایی برسم. ده سال مطالعه مرا به یک طویله رسانده».

اما باید ادامه می داد. باید به نشانه ها اعتماد می کرد. تمام زندگی اش، تمام مطالعه هایش در جست و جوی یگانه زبانی متمرکز شده بود که جهان به آن سخن می گفت. نخست به زبان اسپرانتو علاقه مند شده بود، سپس به ادیان، و سرانجام به کیمیا گری. می توانست به اسپرانتو سخن بگوید، ادیان گوناگون را به خوبی می فهمید، اما هنوز یک کیمیا گر نبود. درست است، توانسته بود چیزهای مهمی کشف کند. اما پژوهش هایش او را به نقطه ای رسانده بودند که دیگر نمی توانست جلوتر برود. کوشیده بود با کیمیا گری تماس بگیرد. اما کیمیا گرها آدم های غریبی بودند که فقط به خود می اندیشیدند و تقریباً همیشه از کمک کردن خودداری می کردند. که می دانست، شاید راز اکسیر اعظم را - که حجر کریمه نام داشت - کشف کرده بودند و برای همین محبوس سکوت شده بودند. تاکنون بخشی از میراث پدری اش را در جست و جوی بی نتیجه به دنبال حجر کریمه صرف کرده بود. بارها به بهترین کتاب خانه های جهان رفته بود و مهم ترین و نادرترین کتاب های کیمیا گری را خریده بود. در یکی از آن ها کشف کرد که سال ها پیش، یک کیمیا گر مشهور عرب به اروپا آمده است. می گفتند که

او بیشتر از دویست سال داشته و حجر کریمه و اکسیر جوانی را کشف کرده است. انگلیسی تحت تأثیر این داستان قرار گرفته بود. اما اگر یکی از دوستانش - پس از بازگشت از یک سفر اکتشافی باستان‌شناسی در صحرا - دربارهٔ مرد عربی برای او صحبت نکرده بود که قدرت‌های خارقالعاده دارد، سراسر این داستان می‌توانست تنها یک افسانه به شمار برود.

دوستش گفته بود: «در واحه‌ای به نام "الفیوم"^۱ زندگی می‌کند و مردم می‌گویند دویست سالش است و می‌تواند هر فلزی را به طلا تبدیل کند».

انگلیسی هیجان‌ش را پنهان نکرد. بی‌درنگ همهٔ قرارهای ملاقاتش را لغو کرد، مهم‌ترین کتاب‌هایش را جمع کرد، و اکنون آن‌جا بود، در آن انبار شبیه به طویله، جایی که کاروان عظیمی خودش را برای عبور از صحرا آماده می‌کرد. کاروان از الفیوم می‌گذشت.

اندیشید: «باید با این کیمیاگر لعنتی آشنا بشوم». و بوی حیوانات برایش اندکی قابل تحمل تر شد.

یک جوان عرب که او نیز بار و بنه‌ای داشت، وارد آن‌جا شد و سلام کرد.

جوان عرب پرسید: «کجا می‌روید؟»

انگلیسی پاسخ داد: «به صحرا»، و دوباره مشغول خواندن شد. نمی‌خواست حرف بزند. می‌بایست هر آن‌چه را که در طول ده سال آموخته بود، به یاد می‌آورد، ممکن بود کیمیاگر او را به گونه‌ای محک بزند.

جوان عرب کتابی در آورد و شروع به خواندن کرد. کتاب به زبان اسپانیایی نوشته شده بود. انگلیسی فکر کرد: «چقدر خوب». زبان اسپانیایی را بهتر از عربی بلد بود، و اگر این جوان تا الفیوم می‌آمد، کسی را داشت که وقتی مشغول کارهای مهم‌تر نبود، با او صحبت کند.

جوان که سعی می‌کرد یک بار دیگر صحنهٔ خاکسپاری آغاز کتاب را بخواند، فکر کرد: «چه مسخره. تقریباً دو سال است که شروع به خواندن این کتاب کرده‌ام و هنوز از این چند صفحهٔ اول نگذشته‌ام». حتا بدون مزاحمت یک پادشاه هم نمی‌توانست فکرش را متمرکز کند. هنوز نسبت به تصمیمش شک داشت. اما داشت نکتهٔ مهمی را می‌فهمید: تصمیم‌ها تنها آغاز یک ماجرا هستند. هنگامی که آدم تصمیمی می‌گیرد، در حقیقت به درون جریان نیرومندی پرتاب می‌شود که او را به مکانی خواهد برد که در زمان تصمیم‌گیری خوابش را هم نمی‌دیده است.

برای تأیید استدلالش فکر کرد: «وقتی تصمیم گرفتم به جست و جوی گنجم بروم، هرگز تصور نمی‌کردم در یک مغازهٔ بلورفروشی کار کنم. به همین ترتیب، در مورد این کاروان می‌توانم تصمیمی بگیرم، اما مسیرش همواره یک راز باقی می‌ماند».

در برابرش یک مرد اروپایی نشسته بود که او هم کتاب می‌خواند. اروپایی، مرد نچسبی بود و وقتی وارد شده بود، به جوان نگاه تحقیرآمیزی انداخته بود. می‌توانستند برای هم دوستان خوبی باشند، اما اروپایی مکالمه‌شان را قطع کرده بود.

جوان کتاب را بست. نمی‌خواست کاری کند که به آن اروپایی شبیه بنماید. اوریم و تمیم را از کیسه‌اش بیرون آورد و مشغول بازی با آن‌ها شد.

بیگانه فریادی کشید: «یک اوریم و تمیم!»
جوان، نومیدانه سنگ‌ها را در جیبش پنهان کرد.

گفت: «برای فروش نیستند».

انگلیسی گفت: «ارزش چندانی ندارند. سنگ‌های کریستال هستند، نه بیشتر. روی زمین میلیون‌ها از این سنگ‌های کریستال وجود دارد، اما برای کسی که می‌فهمد، این سنگ‌ها اوریم و تمیم هستند. نمی‌دانستم در این بخش از دنیا هم وجود دارند».

جوان گفت: «این‌ها هدیه یک پادشاه هستند».

بیگانه بهت‌زده ماند. سپس دستش را در جیبش برد و لرزان، دو سنگ مشابه بیرون آورد.

گفت: «در باره یک پادشاه صحبت کردید؟»

جوان گفت: «و شما باور نمی‌کنید که پادشاه‌ها با چوپان‌ها صحبت کنند». این بار او بود که می‌خواست گفت و گو را تمام کند.

- «برعکس. چوپان‌ها نخستین کسانی بودند که پادشاهی را به رسمیت شناختند که دیگر مردمان جهان نشناختند. برای همین بسیار محتمل است که پادشاه‌ها با چوپان‌ها صحبت کنند»^۱.

و نگران آن که جوان نفهمیده باشد، ادامه داد:

- «این در کتاب مقدس نوشته شده. همان کتابی که کاربرد این اوریم و تمیم را از آن آموختم. این سنگ‌ها یگانه شیوه تفرالی هستند که خدا اجازه داده. کاهنان آن را در سینه‌پوشی از طلا حمل می‌کردند».

جوان از بودن در آن انبار خشنود بود.

۱- اشاره به عیسا مسیح، که پس از تولدش، چند چوپان به دنبال ستاره درخشانی که در آسمان ظاهر شده بود، او را یافتند و به عنوان پادشاه یهود، تکریمش کردند. م.

انگلیسی که با صدای بلند فکر می‌کرد، گفت: «شاید این یک نشانه باشد». کنجکاوی جوان هر لحظه بیشتر می‌شد: «کی درباره نشانه‌ها با شما صحبت کرده؟»

این بار انگلیسی مجله‌ای را که می‌خواند، بست و گفت: «در زندگی همه چیز نشانه است. کیهان با زبانی خلق شده که همه موجودات می‌فهمند، اما فراموشش کرده‌اند. من، گذشته از چیزهای دیگر، در جست و جوی این زبان کیهانی هستم. برای همین این جا هستم. چون باید با مردی که این زبان کیهانی را می‌شناسد، آشنا شوم. یک کیمیاگر».

مسئول انبار مکالمه‌شان را قطع کرد.

عرب تنومند گفت: «بخت با شما یار است. امروز عصر کاروانی به الفیوم می‌رود».

جوانک گفت: «اما من به مصر می‌روم».

مرد تنومند گفت: «الفیوم در مصر است. تو چه جور عربی هستی؟»

جوانک گفت اسپانیایی است. انگلیسی خوشحال شد: هرچند لباس عربی پوشیده بود، اما دست کم یک اروپایی بود.

پس از رفتن عرب تنومند، انگلیسی گفت: «نشانه‌ها را "بخت" می‌نامد. اگر می‌توانستم، دائرةالمعارف عظیمی درباره واژه‌های "بخت" و "تصادف" می‌نوشتم. با همین واژه‌هاست که زبان کیهانی نوشته می‌شود».

سپس برای جوان تعریف کرد که ملاقات او با اوریم و تمیم در دستش یک

"تصادف" نبوده است. پرسید آیا او نیز در جست و جوی کیمیاگر است؟

جوان گفت: «در جست و جوی یک گنج هستم». و بی درنگ پشیمان شد. اما ظاهراً انگلیسی چندان اهمیتی نمی‌داد.

گفت: «به صورتی خاص، من هم دنبال گنج هستم».

جوانک گفت: «و نمی‌دانم کیمیاگری چه می‌گوید»، و در همین هنگام، انباردار آن‌ها را به بیرون فرا خواند.

دل سوزی به شتر انگلیسی نگریست: مجبور بود چمدان‌های سنگین کتاب را هم حمل کند.

انگلیسی که سعی داشت گفت و گویی را که در انبار آغاز شده بود، ادامه دهد، گفت: «تصادف وجود ندارد. یک دوست بود که مرا به این جا کشید، چون عربی را می‌شناخت که...»

اما کاروان حرکت را آغاز کرد و شنیدن آن چه انگلیسی می‌گفت، غیرممکن شد. با این حال، جوان دقیقاً می‌دانست ماجرا چیست: همان زنجیر مرموزی بود که چیزی را به چیز دیگری می‌پیوست، زنجیری که او را از چوپانی به دیدن رؤیایی تکراری وا داشته بود، و به شهری در نزدیکی آفریقا آورده بود و در میدانی با پادشاهی روبه‌رو کرده بود و غارت زده‌اش وا گذاشته بود تا با تاجر بلورفروشی آشنا شود، و...

فکر کرد: «آدم هرچه به رؤیایش نزدیک‌تر شود، افسانه شخصی بیشتر به دلیل راستین زندگی‌اش تبدیل می‌شود».

مردی با ریش بلند و چشم‌های تیره گفت: «من کاروان سالارم. بر تک تک افرادی که با خود می‌برم، حق مرگ و زندگی دارم. چون صحرازن هوس‌بازی‌ست و گاهی مردها را دیوانه می‌کند».

دویست نفر می‌شدند و دو برابر آن‌ها گوسفند، اسب، قاطر و پرنده بود. جمعیت پر از زن‌ها و بچه‌ها بود و مردان شمشیر به کمر، تفنگ‌های بلند به دوش داشتند. انگلیسی چند چمدان پر از کتاب داشت. هیاهوی عظیمی آن‌جا را آکنده بود و کاروان سالار مجبور شد گفته‌هایش را چند بار تکرار کند تا همه بفهمند.

«در این جا آدم‌های گوناگونی هستند و قلب این آدم‌ها خدایان گوناگونی در خود دارد. اما یگانه خدای من الله است، و به او سوگند می‌خورم تمام تلاشم را برای پیروزی دوباره بر صحرا بکنم. اکنون می‌خواهم هر یک از شما به خدای خود سوگند بخورید، از ژرفای قلب‌تان، که تحت هر شرایطی از من پیروی می‌کنید. در صحرا، نافرمانی به معنای مرگ است».

زمزمه‌ای میان مردم در گرفت. با صدای زیر به خدایشان قسم می‌خوردند. جوان به عیسا مسیح سوگند خورد. انگلیسی خاموش ماند. زمزمه بیشتر از زمان لازم برای یک سوگند ساده طول کشید؛ مردم از خداوند تقاضای پشتیبانی هم می‌کردند.

آوای شیپور فراخوانی برخاست، و هر کدام سوار بر مرکب خود شدند. جوان و انگلیسی شتر خریده بودند و با کمی دشواری سوار شدند. جوان با

کاروان به سوی شرق به راه افتاد. صبح‌ها حرکت می‌کردند، وقتی آفتاب بسیار داغ می‌شد، متوقف می‌شدند و عصر هنگام دوباره به راه می‌افتادند. جوان خیلی کم با انگلیسی صحبت می‌کرد. بیشتر وقت‌ها مرد انگلیسی غرق در کتاب‌هایش بود.

پس در سکوت جانوران و آدم‌ها را در صحرا تماشا می‌کرد. اکنون همه چیز نسبت به روز حرکت بسیار متفاوت بود: آن روز پر از آشفتگی و فریاد، گریه کودکان و بانگ جانوران بود که با فرمان‌های عصبی راهنماها و بازرگان‌ها می‌آمیخت.

اما در صحرا تنها باد جاودان بود و سکوت، و صدای پای جانوران. حتا راهنماها هم چندان با هم صحبت نمی‌کردند.

یک شب، ساربان گفت: «تاکنون بارها از این پهنه‌ها گذشته‌ام. اما صحرا بسیار عظیم است، افق‌ها چنان دورند که آدم‌ها احساس حقارت می‌کنند و خاموش می‌مانند».

جوان منظور ساربان را می‌فهمید، هرچند پیش از آن هرگز به صحرا نیامده بود. هر بار به دریا یا آتش می‌نگریست، می‌توانست ساعت‌ها، بی آن که به چیزی بیندیشد، غوطه‌ور در عظمت و قدرت این عناصر، خاموش بماند.

فکر کرد: «از گوسفندها آموختم، از بلورها آموختم. می‌توانم از صحرا نیز بیاموزم. صحرا پیرتر و فرزانه‌تر می‌نماید».

باد هرگز قطع نمی‌شد. جوان به یاد روزی افتاد که در دژ طاریفا نشسته بود و همین باد را احساس کرده بود. شاید همین باد اکنون داشت به نرمی پشم گوسفندان را نوازش می‌داد که در جست و جوی آب و غذا، دشت‌های آندلس را می‌پیمودند.

بی احساس تلخی، گفت: «دیگر گوسفندهای من نیستند. باید به چوپان جدیدی خو گرفته و مرا از یاد برده باشند. همین خوب بود. کسی که مثل گوسفندها به سفر عادت داشته باشد، می‌داند که همواره سرانجام روزی فرا می‌رسد که باید رفت».

سپس به یاد دختر بازرگان افتاد. مطمئن بود تاکنون ازدواج کرده است. که می‌دانست، شاید با یک ذرت فروش، یا چوپان دیگری که او هم خواندن بلد بود و داستان‌های خارق‌العاده می‌گفت؛ هرچه بود، خودش که منحصر به فرد نبود. اما این پیش آگاهی او را تحت تأثیر گذاشت: شاید او نیز داشت زبان کیهانی را می‌آموخت که گذشته و حال همه انسان‌ها را می‌دانست. مادرش عادت داشت بگوید: «آگاهی پیش از وقوع». جوانک کم‌کم می‌فهمید که آگاهی پیش از وقوع، شیرجه ناگهانی روح در جریان کیهانی زندگی‌ست، جایی که سرگذشت تمام انسان‌ها به هم می‌پیوندد، و بدین ترتیب می‌توانیم همه چیز را بدانیم، چون همه چیز نوشته شده است.

به یاد بلور فروش افتاد و گفت: «مکتوب».

صحرا گاهی از شن بود و گاهی از سنگ. اگر کاروان به جلو صخره‌ای می‌رسید، دورش می‌زد؛ اگر صخره عظیمی بود، می‌بایست دور بزرگی می‌زدند. اگر شن‌ها برای سم شتران بیش از حد نرم بود، به جست و جوی مکانی بر می‌آمدند که شن مقاوم‌تر بود. گاهی در جاهایی که در اعصار پیشین، دریاچه‌ای وجود داشت، زمین پوشیده از نمک بود. در آن جا جانوران به زحمت می‌افتادند و ساربان‌ها پایین می‌آمدند و کمک‌شان می‌کردند. سپس بارها را بر دوش می‌کشیدند، از آن زمین‌های خیانت‌کار می‌گذشتند و دوباره بارها را پشت

جانورها می‌گذاشتند. اگر راهنمایی بیمار می‌شد یا می‌مرد، ساربان‌ها قرعه می‌انداختند و راهنمای جدیدی برمی‌گزیدند.

اما همه این‌ها فقط یک دلیل داشت: مهم نبود که چند بار باید دور بزنند، کاروان همواره به سوی همان هدف حرکت می‌کرد. پس از پیروزی بر موانع، دوباره با ستاره‌ای روبه‌رو می‌شدند که مکان‌واحه را نشان می‌داد. هنگامی که این ستاره درخشان را در آسمان صبح می‌دیدند، می‌دانستند مکانی را نشان می‌دهد که در آن زن هست، آب، نخل و خرما. تنها انگلیسی چیزی نمی‌فهمید: بیشتر مواقع غرق در مطالعه کتاب‌هایش بود.

جوان نیز کتابی داشت که از اولین روز سفر سعی کرده بود بخواند. اما نگرستن به کاروان و گوش سپردن به باد را بسیار جالب‌تر یافته بود. همین که با شترش آشناتر و به او علاقه‌مند شد، کتاب را به کناری انداخت. یک بار اضافی بود، هر چند دچار این تصور خرافاتی شده بود که هر بار این کتاب را می‌گشاید، با شخص مهمی ملاقات می‌کند.

سرانجام با ساربانی که همیشه کنارش حرکت می‌کرد، دوست شد. شب‌ها، هنگامی که از حرکت باز می‌ماندند و گرد آتش جمع می‌شدند، عادت داشت ماجراهای دوران چوپانی‌اش را برای ساربان تعریف کند.

در یکی از همین گفت‌وگوها، ساربان شروع به صحبت درباره زندگی خودش کرد.

گفت: «در جایی نزدیک به القیروم^۱ زندگی می‌کردم. سزی‌کاری می‌کردم، فرزندان و زندگی‌ای داشتم که بنا نبود تا زمان مرگم تغییر کند. یک سال محصول بهتری داشتیم، به مکه رفتیم، و یگانه تکلیفی را که در زندگی‌ام انجام نداده بودم، انجام دادم. دیگر می‌توانستم در آرامش بمیرم و این احساس را دوست داشتم. یک روز زمین به لرزه در آمد و رود نیل بیش از حد طغیان کرد. چیزی که گمان می‌کردم فقط برای دیگران رخ می‌دهد، سرانجام برای خودم رخ داد.

همسایه‌هایم می‌ترسیدند درخت‌های زیتون‌شان را در اثر سیل از دست بدهند، همسرم می‌ترسید آب فرزندان‌مان را ببرد. و من می‌ترسیدم نابودی حاصل عمرم را ببینم.

اما چاره‌ای نبود. زمین بی‌حاصل شد و مجبور بودم شیوه زندگی جدیدی برگزینم. اکنون ساربان هستم. اما دیگر کلام‌الله را فهمیده‌ام: هیچ‌کس از ناشناخته‌ها نمی‌ترسد، چون هر کس قادر است هر آن‌چه را که می‌خواهد و لازم دارد، به دست آورد.

تنها به خاطر از دست دادن چیزی می‌ترسیم که داریم، چه زندگی‌مان و چه کشت‌زارها‌مان. اما هنگامی که بفهمیم سرگذشت ما و سرگذشت جهان، هر دو توسط یک دست نوشته شده‌اند، هراس‌مان را از دست می‌دهیم.»

انگلیسی پاسخ داد: «و شما هم باید درباره جهان بیشتر بخوانید. کتاب‌ها به کاروان‌ها می‌مانند.»

گروه عظیم انسان‌ها و جانوران با تندی بیشتری شروع به حرکت کردند. جدای از سکوت روزها، شب‌ها نیز - هنگامی که همه عادت داشتند گرد آتش بنشینند و صحبت کنند - اندک اندک به خاموشی می‌گرایید. یک روز کاروان سالار تصمیم گرفت که دیگر نباید آتشی روشن شود تا توجهی به سوی کاروان جلب نشود. مسافران از جانوران دایره‌ای تشکیل دادند و همگی در وسط آن خوابیدند تا از سرمای شبانه در امان بمانند. کاروان سالار نگهبان‌های مسلحی در اطراف گروه گماشت.

یک شب، انگلیسی نتوانست بخوابد. جوان را صدا زد و در تپه‌های اطراف اردو به گردش پرداختند. آن شب ماه در بدر کامل بود و جوان سرگذشتش را برای انگلیسی تعریف کرد.

انگلیسی شیفته مغازه‌ای شد که پس از شروع به کار جوان در آن، رونق یافته بود.

گفت: «این اصلی است که همه چیز را به حرکت در می‌آورد. در کیمیاگری آن را روح جهان می‌نامند. وقتی از ژرفای قلبت چیزی را بخواهی، به روح جهان نزدیک‌تری. روح جهان همواره نیروی مثبتی است.»

هم چنین گفت که این عطیه تنها در اختیار آدم‌ها نیست: همه موجودات روی زمین هم روحی دارند، چه سنگ، چه گیاه، حیوان، یا فقط یک اندیشه ساده.

- «هر آن‌چه روی زمین یا زیر زمین است، همواره در حال دگرگونی است، چون زمین زنده است و روحی دارد. ما بخشی از این روح هستیم و به ندرت می‌دانیم که همواره به نفع ما عمل می‌کند. اما باید بفهمی که در مغازه بلورفروشی، حتا جام‌ها هم داشتند در جهت موفقیت تو عمل می‌کردند.»

جوان مدتی در سکوت به ماه و شن زار سفید نگریست.

گاهی شب‌ها، کاروان‌ها با هم برخورد می‌کردند. همواره یکی از آن‌ها چیزی را داشت که دیگری نیاز داشت... گویی به راستی همه چیز به یک دست نوشته شده بود. ساربان‌ها درباره توفان‌ها با هم تبادل اطلاعات می‌کردند و همه کنار آتش جمع می‌شدند و داستان‌های صحرا را باز می‌گفتند.

در سایر موارد مردان نقاب‌دار مرموزی از راه می‌رسیدند؛ بادیه‌نشینانی بودند که از مسیر حرکت کاروان‌ها پاسداری می‌کردند. درباره راهزنان و قبایل بربر اطلاعاتی می‌دادند. در سکوت می‌آمدند و در سکوت می‌رفتند، باردهای سیاه و نقاب‌هایی که تنها چشم‌هاشان را آشکار می‌گذاشت.

یکی از همین شب‌ها، ساربان در کنار آتش، نزد جوان و انگلیسی آمد.

گفت: «شایعه شده که میان قبیله‌ها جنگ در گرفته.»

هر سه ساکت ماندند. جوانک متوجه شد که فضا آکنده از وحشت است، هر چند هیچ‌کس هیچ چیز نمی‌گفت. یک بار دیگر داشت زبان بی‌کلام را تجربه می‌کرد، زبان کیهانی را.

پس از مدتی، انگلیسی پرسید: «آیا خطری هست؟»

ساربان گفت: «کسی که به صحرا قدم می‌گذارد، نمی‌تواند برگردد. وقتی نمی‌توانیم برگردیم، تنها باید به فکر بهترین روش پیش‌روی باشیم. سایر چیزها، از جمله خطر، به الله مربوط می‌شود.»

و با این واژه مرموز سخنش را به پایان برد: «مکتوب.»

پس از رفتن ساربان، جوانک به انگلیسی گفت: «باید بیشتر به کاروان‌ها توجه کنید. بارها دور می‌زنند، اما همواره به سوی همان مقصد حرکت می‌کنند.»

سرانجام گفت: «به کاروان نگریسته‌ام که در صحرا حرکت می‌کند. کاروان و صحرا به یک زبان سخن می‌گویند، و برای همین، صحرا به کاروان اجازه عبور می‌دهد. هر گام آن را می‌آزماید، و اگر ببیند که در هماهنگی کامل با خودش هست، او را به واحه می‌رساند.

اگر یکی از ما، با تمام شهامتش، نتواند این زبان را بفهمد، همان روز اول می‌میرد».

و با هم به تماشای ماه ادامه دادند.

جوان ادامه داد: «این جادوی نشانه‌ها است. دیده‌ام که راهنماها چگونه نشانه‌های صحرا را می‌خوانند، و چگونه روح کاروان با روح صحرا سخن می‌گوید».

پس از مدتی، سرانجام نوبت صحبت انگلیسی فرا رسیده بود.

گفت: «باید بیشتر به کاروان توجه کنم».

جوان گفت: «و من باید کتاب‌های شما را بخوانم».

کتاب‌های عجیبی بودند. از جیوه، نمک، اژدهاها و پادشاه‌ها می‌گفتند، اما نمی‌توانست چیزی بفهمد. با این حال، موضوعی بود که تقریباً در همه کتاب‌ها تکرار می‌شد: همه چیز فقط تجلی یک چیز بود.

در یکی از آن کتاب‌ها کشف کرد که مهم‌ترین متن کیمیاگری تنها از چند خط تشکیل شده و روی یک زمرد ساده نوشته شده است.

انگلیسی، راضی از این که می‌تواند چیزی به آن جوان بیاموزد، گفت:

«کتابتیه زمرد».

«پس این همه کتاب برای چیست؟»

انگلیسی پاسخ داد: «برای فهمیدن معنای این خطوط»، و چندان از پاسخ خودش متقاعد نشده بود.

جالب‌ترین کتاب برای جوان، کتابی بود که سرگذشت کیمیاگران مشهور را باز

می‌گفت؛ کسانی که تمام زندگی خود را وقف تخلیص فلزات در آزمایشگاه می‌کردند: معتقد بودند اگر فلزی سال‌ها و سال‌ها حرارت ببیند، سرانجام از تمامی خواص منحصر به خود رها می‌شود و فقط روح جهان بر جا می‌ماند. این موجود یگانه به کیمیاگران اجازه می‌دهد هر آن‌چه را که بر روی زمین وجود دارد، درک کنند، زیرا زبانی است که موجودات از راه آن با هم ارتباط برقرار می‌کنند. این اکتشاف را اکسیر اعظم می‌نامیدند - که از یک بخش مایع و یک بخش جامد تشکیل می‌شد.

جوانک پرسید: «برای کشف این زبان، مشاهده انسان‌ها و نشانه‌ها کافی نیست؟»

انگلیسی با آزرده‌گی پاسخ داد: «شما دچار جنون ساده‌کردن همه چیز هستید. کیمیاگری یک کار جدی است. آدم باید درست همان‌طور که استادان می‌آموزند، عمل کند».

جوان دریافت که بخش مایع اکسیر اعظم، اکسیر جوانی نام دارد و علاوه بر جلوگیری از پیر شدن کیمیاگر، درمان تمامی بیماری‌ها نیز هست. و بخش جامد آن حجر کریمه نام دارد.

انگلیسی گفت: «کشف حجر کریمه آسان نیست. کیمیاگران سال‌ها در آزمایشگاه‌ها می‌مانند و به آتش می‌نگریستند که فلزات را تخلیص می‌کرد. آن قدر به آتش می‌نگریستند که اندک اندک ذهن آن‌ها همه اباطیل جهان را از دست می‌داد. سپس، در یک روز زیبا، متوجه می‌شدند که تخلیص فلزات به تخلیص خود آن‌ها منجر شده است».

جوان بلور فروش را به یاد آورد. گفته بود که پاک کردن جام‌ها بسیار خوب است، چون هر دو از شرافکار پلید خود نیز آزاد می‌شوند. هر بار بیشتر متقاعد می‌شد که در زندگی روزمره نیز می‌توان کیمیاگری آموخت.

انگلیسی گفت: «از آن گذشته، حجر کریمه خاصیت شگفت‌انگیزی دارد. یک ذره از آن می‌تواند مقادیر زیادی از هر فلز را به طلا تبدیل کند».

همین جمله جوان را به کیمیاگری علاقه‌مند کرد. اندیشید با اندکی بردباری، می‌توان همه چیز را به طلا تبدیل کرد. سرگذشت افراد بسیاری را خواند که موفق شده بودند: هیلوسوس^۱، الیاس^۲، فولکانلی^۳، جابر^۴. داستان‌های شگفت‌انگیزی بودند: همه تا پایان افسانه شخصی خود را زیسته بودند. سفر کرده بودند، با فرزندان ملاقات کرده بودند، در برابر بی‌اعتقادها معجزه کرده بودند، حجر کریمه و اکسیر جوانی را در اختیار داشتند.

اما هنگامی که خواست شیوه دست‌یابی به اکسیر اعظم را بیاموزد، کاملاً سردرگم شد. فقط چند نگاره، دستورالعمل رمزی، و متون نامفهوم.

یک شب از انگلیسی پرسید: «چرا این قدر سخت حرف می‌زنند؟» و دریافت که انگلیسی دل‌گیر و برای کتاب‌هایش دل‌تنگ است.

گفت: «چون تنها کسانی که رسالت فهمیدن دارند، می‌فهمند. تصور کن همه دنیا شروع کنند به تبدیل کردن سرب به طلا. خیلی زود طلا ارزشش را از دست می‌دهد.

تنها پاداران، تنها آنانی که بسیار پژوهش می‌کنند به اکسیر اعظم دست می‌یابند. برای همین است که وسط این صحرا هستم. برای ملاقات با یک کیمیاگر واقعی، تا در کشف آن رموز به من کمک کند».

جوان پرسید: «این کتاب‌ها کی نوشته شده‌اند؟»
- «قرن‌ها پیش».

جوان پافشاری کرد: «در آن زمان صنعت چاپ نبود. امکان نداشت که همه دنیا با کیمیاگری آشنا شود. چرا این زبان غریب و پراز نگاره به کار رفته؟»
انگلیسی پاسخی نداد. گفت روزها به کاروان توجه کرده و هیچ چیز جدیدی کشف نکرده. تنها چیزی که متوجه‌اش شده بود، این بود که صحبت درباره جنگ روز به روز افزایش می‌یابد.

از آن به بعد، کاروان شب و روز حرکت می‌کرد. بیک‌های چهره پوشیده هر لحظه ظاهر می‌شدند و ساریان - که با جوان دوست شده بود - توضیح داد که جنگ میان قبایل آغاز شده است. اگر به واحه می‌رسیدند، بخت یارشان بود.

جانوران خسته بودند و مسافران مدام ساکت‌تر می‌شدند. سکوت در شب خوف‌ناک‌تر می‌شد و صدای جیغ یک شتر - که پیش از آن چیزی فراتر از جیغ یک شتر نبود - اینک همه را می‌هراساند و می‌توانست نشانه حمله باشد. اما ساریان چندان از تهدید جنگ ترسان نمی‌نمود.

یک شب بدون آتش و بدون ماه، در حال خوردن یک ظرف خرما، به جوان گفت: «زنده هستم. وقتی دارم می‌خورم، به چیزی جز خوردن نمی‌اندیشم. اگر در حرکت باشم، فقط راه می‌روم. اگر ناچار شوم بجنگم، آن روز نیز مانند هر روز دیگری، برای مردن خوب است. چون نه در گذشته زندگی می‌کنم و نه در آینده. تنها اکنون را دارم، و اکنون است که برایم جالب است. اگر بتوانی همواره در "اکنون" بمانی، انسان شادی خواهی بود. آن وقت می‌فهمی که در صحرا زندگی هست، که آسمان ستاره دارد، و جنگجویان می‌جنگند، چون این بخشی از نوع بشر است. زندگی یک جشن است، جشنی عظیم، چون همواره در همان لحظه‌ای است که در آن می‌زی‌ایم، و فقط در همان لحظه.»

دو شب بعد، هنگامی که جوان برای خواب آماده می‌شد، به ستاره‌ای نگریست که شب‌هنگام آن را دنبال می‌کردند. متوجه شد که افق کمی پایین‌تر آمده است، چون صدها ستاره بر فراز افق صحرا دیده می‌شد.

ساریان گفت: «واحه همان جا است.»

«پس چرا بی‌درنگ به آن جا نمی‌رویم؟»

«چون باید بخوابیم.»

یک روز زیبا، جوان کتاب‌ها را به انگلیسی بازگرداند.

مرد، متوقعانه پرسید: «خوب، چیزهای زیادی آموختی؟» نیازمند هم‌صحتی بود تا بتواند هراس از جنگ را فراموش کند.

«آموختم که جهان روحی دارد، و کسی که این روح را درک کند، زبان همه موجودات را می‌فهمد. آموختم که کیمیاگران بسیاری افسانه شخصی خود را زیسته‌اند و سرانجام روح جهان، حجر کریمه، و اکسیر جوانی را کشف کرده‌اند. اما فراتر از هر چیز، آموختم که این چیزها آن قدر ساده هستند که می‌توانند روی یک زمرد نوشته شوند.»

انگلیسی نومید شده بود. سال‌ها مطالعه، نمادهای جادوین، واژه‌های دشوار، ابزارهای آزمایش‌گاهی، هیچ‌کدام تأثیری بر این جوان نگذاشته بودند. فکر کرد:

«روحش باید بدوی‌تر از آن باشد که بتواند این را درک کند.»

کتاب‌هایش را پس گرفت و در کیسه‌های آویخته به شترش گذاشت.

گفت: «به کاروان‌تان بازگردید. آن هم هیچ چیز به من نیاموخت.»

جوان به تماشای سکوت صحرا و غبار برخاسته از سم ستوران بازگشت. نزد خود تکرار کرد: «هر کس شیوه آموختن خودش را دارد. و شیوه او شیوه من نیست، و شیوه من شیوه او نیست. اما هر دو در جست و جوی افسانه شخصی خودمان هستیم، و برای همین به او احترام می‌گذارم.»

کیمیایگر، هم چنان که به ورود صدها انسان و حیوان به واحه می نگریست، اندیشید:

- «آن گاه که زمان شتاب می یابد، کاروان ها نیز شتاب می گیرند».

مردم برای تازه واردان هلله می کشیدند، غبار، خورشید صحرائی را پوشانده بود و کودکان، هیجان زده از دیدن بیگانگان، بالا و پایین می پریدند. کیمیایگر دید که رؤسای قبایل به کاروان سالار نزدیک شدند و مدت درازی گفت و گو کردند.

هیچ کدام از این ها برای کیمیایگر جالب نبود. تا کنون مردم زیادی را دیده بود که می آمدند و می رفتند، اما واحه و صحرا همان گونه باقی می ماند. پادشاهان و گدایانی را دیده بود که روی آن شن ها که مدام به دست باد تغییر شکل می دادند، قدم می گذاشتند، اما باز همان شن هایی می ماندند که از دوران کودکی می شناخت. با این وجود، نمی توانست با اندک شور زندگی ای مبارزه کند که هر مسافر، پس از تحمل آن زمین زرد و آسمان آبی، با ظاهر شدن سبزی آن نخل ها در برابر دیدگانش احساس می کرد. اندیشید: «شاید خداوند صحرا را خلق کرد تا انسان بتواند با دیدن نخل تبسم کند».

سپس تصمیم گرفت به مسایل عملی تر بپردازد. می دانست همراه با آن کاروان مردی می آید که باید بخشی از اسرارش را به او بیاموزد. نشانه ها چنین

هنگامی که خورشید بر آمدن از افق را آغاز کرد، جوان چشم هایش را گشود. پیش رویش، آن جاکه شب پیش ستارگان کوچک بودند، یک ردیف بی پایان از درختان نخل، سراسر صحرا را پوشانده بود.

انگلیسی هم که تازه بیدار شده بود، فریاد زد: «موفق شدیم!»

اما جوان خاموش ماند. سکوت را از صحرا آموخته، و به نگریستن نخل های پیش رویش خشنود بود. هنوز می بایست راه درازی را تا اهرام می پیمود، و روزی فرا می رسید که آن بامداد فقط به یک خاطره تبدیل می شد. اما اکنون در لحظه "اکنون" بود، در جشنی که ساریان گفته بود، و در تلاش آن بود که این لحظه را با درس های گذشته و رؤیاهای آینده اش بزیرد. روزی فرا می رسید که آن منظره هزاران نخل تنها به خاطره ای تبدیل می شد. اما برای او، این لحظه به معنای سایبان، آب، و پناه گاهی در برابر جنگ بود. همان طور که جیغ شتر می توانست احساس خطر را منتقل کند، صفی از درختان نخل نیز می توانست به معنای معجزه باشد.

اندیشید: «جهان می تواند به زبان های بسیاری سخن بگوید».

تازه‌واردان را بی درنگ به حضور رؤسای قبایل الفیوم بردند. جوان نمی توانست آن‌چه را که می‌دید، باور کند: آن واحه، به جای یک چاه در کنار چند درخت نخل - آن‌گونه که در یک کتاب تاریخی خوانده بود - بسیار بزرگ‌تر از برخی از دهکده‌های اسپانیا بود. سیصد چاه و پنجاه هزار نخل داشت که چندین و چند خیمه رنگارنگ در میان آن‌ها قرار گرفته بود.

انگلیسی، بی‌قرار ملاقات با کیمیاگر، گفت: «به داستان‌های هزار و یک شب می‌ماند».

خیلی زود توسط کودکان احاطه شدند که کنجکاوانه به جانوران، شترها و آدم‌هایی می‌نگریستند که تازه رسیده بودند. مردان می‌خواستند بدانند آیا نشانی از جنگ دیده‌اند یا نه، و زنان در میان خود درباره پارچه‌ها و جواهراتی صحبت می‌کردند که بازرگان‌ها آورده بودند. سکوت صحرا به رؤیایی دوردست می‌مانست؛ همه بی‌وقفه حرف می‌زدند، می‌خندیدند و فریاد می‌کشیدند، گویی جهان ارواح را ترک گفته و دوباره به میان انسان‌ها آمده بودند. شاد و راضی بودند.

با وجود احتیاط‌های روز پیش، ساربان برای جوان توضیح داد که در صحرا، واحه‌ها همواره مناطق بی‌طرف محسوب می‌شوند، چون بخش عظیمی از ساکنان آن‌ها را زنان و کودکان تشکیل می‌دهند. هر حریفی برای خودش واحه‌هایی دارد؛ بدین ترتیب، جنگجویان برای مبارزه به میان‌شن‌های صحرا می‌روند و واحه‌ها را هم‌چون شهرهای پناهندگان وا می‌گذارند.

کاروان سالار به سختی توانست همه را جمع کند، و سپس دستورهای خودش را اعلام کرد. قرار بود تا پایان جنگ میان قبایل همان‌جا بمانند. آن‌ها را هم‌چون میهمان می‌پذیرفتند و می‌بایست در خیمه‌های ساکنان واحه شریک

می‌گفتند. هنوز این مرد را نمی‌شناخت، اما چشم‌های مجربش، وقتی او را می‌دید، می‌شناختندش. امیدوار بود او هم مانند کارآموز پیشین‌اش توانا باشد. فکر کرد: «نمی‌دانم چرا این چیزها باید به صورت شفاهی منتقل شود». دقیقاً به این دلیل نبود که این چیزها از اسرار بودند. خداوند اسرار خود را سخاوتمندانه بر تمامی آفریده‌هایش آشکار می‌کند.

برای این حقیقت فقط یک توجیه داشت: این مطالب باید بدین‌گونه منتقل شوند، چون، بی‌تردید، از زندگی ناب ساخته شده‌اند، و دست یافتن به این زندگی از راه تصاویر و واژه‌ها دشوار است.

چرا که مردم شیفته تصاویر و واژه‌ها هستند و سرانجام زبان جهانی را از یاد می‌برند.

می شدند و بهترین جاها به آن‌ها داده می شد. این میهمان‌نوازی دستور شریعت بود. سپس از همه، از جمله نگه‌بانان خودش، خواست سلاح‌هاشان را به مردانی تحویل بدهند که توسط رؤسای قبایل تعیین شده بودند.

کاروان‌سالار توضیح داد: «این قاعده جنگ است». بدین صورت، واحه‌ها دیگر نمی توانستند به سپاهیان و جنگجویان پناه دهند.

در کمال شگفتی جوان، انگلیسی یک تپانچه کرومی از جیب نیم تنه‌اش بیرون آورد و در اختیار مرد اسلحه جمع کن گذاشت.

جوان پرسید: «این تپانچه برای چیست؟»

انگلیسی پاسخ داد: «برای این که اعتماد کردن به آدم‌ها را یاد بگیرم». از به پایان رسیدن جست و جوی خوشحال بود.

اما جوان به گنجش می اندیشید. هرچه به رؤیایش نزدیک تر بود، کارها دشوارتر می شدند. آن چه پادشاه پیر "بخت تازه کارها" می خواند، دیگر عمل نمی کرد. می دانست اکنون آن چه رخ می دهد، آزمون پایداری و شهامت کسی است که در جست و جوی افسانه شخصی اش است. به همین خاطر نمی توانست عجله یا نابر دباری کند. اگر چنین می کرد، سرانجام دیگر نمی توانست نشانه‌هایی را که خداوند در مسیرش گذاشته بود، ببیند.

جوانک، شگفت زده از خود، اندیشید: «خدا آن‌ها را سر راه من گذاشته». تا آن لحظه نشانه‌ها را یک موضوع این جهانی پنداشته بود. چیزی هم چون خوردن و خفتن، چیزی هم چون جست و جوی عشق، و یا اشتغال به یک شغل. هرگز فکر نکرده بود که این، زبانی است که خداوند برای نشان دادن آن چه باید انجام شود، به کار می برد.

نزد خود تکرار کرد: «نباید نابر دبار باشم. به قول ساربان، موقع خوردن بخور، و موقع حرکت، حرکت کن».

روز اول، همه از خستگی خوابیدند؛ حتی انگلیسی. جوان، دور از او، به همراه پنج جوان کم و بیش هم سن و سال خودش، در یک خیمه جای گرفته بود.

بومیان صحرا بودند و می خواستند درباره شهرهای بزرگ داستان‌هایی بشنوند. جوان از زندگی چوپانی اش تعریف کرد، و می خواست تجربه اش را در مغازه بلورفروشی تعریف کند که انگلیسی وارد چادر شد.

هم زمان که او را بیرون می برد، گفت: «تمام صبح دنبالت می گشتم. باید کمکم کنی سکونتگاه کیمیاگر را پیدا کنم».

اول سعی کردند خود به تنهایی او را بیابند. یک کیمیاگر می بایست رفتاری متفاوت با سایر ساکنان واحه می داشت، و کاملاً محتمل بود که در چادرش کوره‌ای همیشه روشن داشته باشد. آن قدر راه رفتند تا متقاعد شدند که آن واحه بزرگ تر از آن است که تصورش را می کردند، صدها خیمه در آن بود.

انگلیسی و جوان نزدیک یکی از چاه‌های واحه نشستند. انگلیسی گفت:

- «تقریباً یک روز تمام را از دست دادیم!»

جوان گفت: «شاید بهتر باشد بپرسیم».

انگلیسی نمی خواست در واحه، حضورش در میان دیگران به چشم بخورد و مردد بود. اما سرانجام موافقت کرد و از جوان که زبان عربی را بهتر بلد بود، خواهش کرد این کار را انجام دهد. جوان به یکی از زنان که برای پرکردن مشکش به سر چاه آمده بود، نزدیک شد و پرسید:

- «عصر به خیر خانم. می خواهم بدانم کیمیاگر این واحه کجا زندگی می کند؟»

زن پاسخ داد که هرگز درباره او چیزی نشنیده، و بی درنگ آن جا را ترک کرد. اما قبل از رفتن، به جوان اشاره کرد که نباید با زنان سیاه پوش صحبت کند، چون شوهردار هستند. می بایست به سنت احترام می گذاشت.

انگلیسی ناامید شد. این همه راه را به خاطر هیچ پیموده بود. جوان نیز اندوهگین شد؛ هم سفرش نیز در جست و جوی افسانه شخصی اش بود. و هنگامی که کسی چنین می کند، سراسر کیهان می کوشد تا او را به آن چه می خواهد برساند، این گفته پادشاه پیر بود. نمی توانست اشتباه کرده باشد.

جوان گفت: «هرگز دربارهٔ کیمیاگرها چیزی نشنیده‌ام، وگرنه سعی می‌کردم کمکت کنم».

چیزی در چشم‌های انگلیسی درخشید: «همین است! شاید هیچ کس در این جا نمی‌داند کیمیاگر چیست. دربارهٔ یک درمانگر همهٔ دردهای اهالی پرس و جو کن!»

چند زن سیاه‌پوش برای کشیدن آب از چاه آمدند، و هرچه هم که انگلیسی اصرار کرد، جوان چیزی از آن‌ها نپرسید. سرانجام مردی نزدیک شد. جوان پرسید:

– «کسی را می‌شناسید که درمانگر دردهای اهالی باشد؟»

مرد که به وضوح از این بیگانگان ترسیده بود، پاسخ داد:

– «الله همهٔ دردها را شفا می‌بخشد. شما در جست و جوی جادوگرها هستید».

و پس از خواندن چند آیه از قرآن، به راه خود رفت.

مرد دیگری نزدیک شد. بسیار پیر بود و تنها یک سطل کوچک حمل می‌کرد. جوان پرسش‌اش را تکرار کرد.

عرب پرسش او را با سؤال دیگری پاسخ داد: «چرا دنبال چنین آدمی می‌گردید؟»

جوان گفت: «چون دو ستم ماه‌ها برای ملاقات با او سفر کرده.»

مرد عرب لختی اندیشید و گفت: «اگر چنین مردی در این واحه وجود داشته باشد، باید بسیار قدرتمند باشد. هیچ یک از رؤسای قبایل هم نمی‌توانند هر وقت خواستند به دیدارش بروند. تنها خودش می‌تواند در مورد زمان ملاقات تصمیم بگیرد.»

و نتیجه گرفت: «تا پایان جنگ منتظر بمانید. بعد با کاروان به راه بیفتید. سعی نکنید وارد زندگی مردم واحه بشوید.» و آن جا را ترک گفت.

اما انگلیسی خوشحال شده بود. در مسیر صحیح بودند.

سرانجام دخترکی آمد که لباس سیاه پوشیده بود. کوزه‌ای بر دوش داشت و روسری‌ای سرش را پوشانده بود، اما چهره‌اش پیدا بود. جوان نزدیک شد تا دربارهٔ کیمیاگر پرسد.

سپس، گویی زمان باز ایستاد و روح جهان با تمام قدرتش پیش رویش پدیدار شد. هنگامی که چشمان سیاه و لبان مردد میان لبخند و سکوت او را دید، مهم‌ترین و خردمندانه‌ترین زبانی را که جهان به آن سخن می‌گفت، درک کرد، زبانی که تمامی مردم زمین می‌توانستند آن را در قلب خود بفهمند. این زبان عشق بود، چیزی که تر از انسان‌ها و خود صحرا، که با این وجود، هر جا دو نگاه با هم برخورد می‌کردند، با تمام قدرتش سر برمی‌افراشت؛ همان‌گونه که آن دو نگاه در کنار چاهی با هم تلاقی کردند. سرانجام لب‌ها به لبخندی گشوده شدند، و این یک نشانه بود، نشانه‌ای که جوان، نادانسته سراسر عمرش انتظارش را می‌کشید، نشانه‌ای که در گوسفندها و در کتاب‌ها، در بلورها و در سکوت صحرا جست و جو کرده بود.

این، زبان ناب جهان بود، بی هیچ توضیحی، چون کیهان برای ادامهٔ راهش در فضای بی‌کران، نیازی به توضیح ندارد. تنها چیزی که جوان در آن لحظه می‌فهمید، این بود که در برابر زن زندگی‌اش است، و بدون هیچ نیازی به واژه‌ها، آن زن نیز این را می‌دانست. بیشتر از هر چیزی در جهان به این یقین داشت، پدران‌ش، و پدران پدران‌ش گفته بودند برای ازدواج باید به خواستگاری رفت، نامزد شد، طرف را شناخت، و پول داشت. شاید کسی که چنین می‌گفت، هرگز زبان کیهانی را نشناخته بود، چون هنگامی که کسی در این زبان غرق شود، آسان است فهمیدن این که همواره کسی در جهان وجود دارد که انتظار دیگری را می‌کشد، چه در وسط صحرا و چه در شهری بزرگ. و هنگامی که اینان با یکدیگر برخورد می‌کنند و نگاه‌هاشان با هم تلاقی می‌کند، سراسر گذشته و سراسر آینده اهمیت خود را از دست می‌دهد و تنها همان لحظه وجود خواهد

داشت و این ایمان باورنکردنی به این که در زیر خورشید، همه چیز توسط یک دست نگاشته شده است، همان دستی که عشق را برمی انگیزد، همان دستی که برای هر کس که کار می کند، استراحت می کند یا در زیر خورشید به جست و جوی گنج می رود، روح هم زادی قرار می دهد. چون بدون آن، رؤیاهای نوع بشر هیچ معنایی نخواهد داشت.
اندیشید: «مکتوب!».

روز بعد، جوان به سر چاه بازگشت تا منتظر دختر بماند. با کمال شگفتی، در آن جا با انگلیسی ملاقات کرد که برای نخستین بار به صحرا می نگرست.
انگلیسی گفت: «تمام عصر و شب را منتظر ماندم. با طلوع نخستین ستارگان آمد. برایش گفتم که در جست و جوی چه هستم. از من پرسید آیا تاکنون سرب را به طلا تبدیل کرده ام؟ گفتم آمده ام همین را بیاموزم.
'به من دستور داد تلاشم را بکنم. فقط همین را گفتم: "برو امتحان کن".
و جوان خاموش ماند. انگلیسی این همه سفر کرده بود تا چیزی را که می دانست، بشنود. نیز به یاد آورد که خودش هم به همین دلیل، شش گوسفند به پادشاه پیر داد.
به انگلیسی گفت: «پس تلاش تان را بکنید».
- «همین کار را می کنم. همین حالا شروع می کنم».
کمی پس از رفتن انگلیسی، فاطمه آمد تا کوزه اش را پر کند.
جوان گفت: «آمده ام چیز ساده ای را بگویم. می خواهم همسر من بشوی. دوست دارم».
دست های دختر سست شد و آب کوزه سرازیر شد.
- «هر روز همین جا منتظرت هستم. در جست و جوی گنجی نزدیک اهرام، صحرا را پیمودم. جنگ برای من نفرینی بود. اکنون یک برکت است، چون مرا نزدیک تو نگه می دارد».
دخترک گفت: «جنگ روزی تمام می شود».

انگلیسی از جایی که نشسته بود، برخاست و جوان را تکان داد.
- «بجنب، از ش پیرس!»
جوان به دختر نزدیک شد. دختر باز لبخند زد. جوان نیز لبخند زد.
پرسید: «نامت چیست؟»
دختر چشم هایش را پایین انداخت و گفت: «نامم فاطمه است».
- «در سرزمینی که از آن می آیم، برخی از زنان همین نام را دارند».
فاطمه گفت: «این نام دختر پیامبر است. جنگجویان ما این نام را به آن جا آورده اند».
دختر زیبا مغرورانه از جنگجویان سخن می گفت. انگلیسی در کنارش اصرار می کرد، و جوان درباره مردی پرسید که درمانگر همه دردها بود.
دختر گفت: «مردی است که اسرار جهان را می داند. با جن های صحرا سخن می گوید».
جن ها از شیاطین بودند. و دخترک به جنوب اشاره کرد تا اقامتگاه این مرد عجیب را نشان بدهد.
سپس کوزه اش را پر کرد و رفت. انگلیسی نیز به جست و جوی کیمیاگر رفت. و جوان زمان درازی لب چاه نشست. اکنون می فهمید که روزی، باد شرق عطر این زن را به سویش آورده بود، و عاشق این زن شده بود، بی آن که حتا از وجودش آگاه باشد، و عشقش به او، وادارش می کرد سراغ تمامی گنج های عالم برود.

جوان به نخل‌های واحه نگریست. در گذشته چوپان بود. و آن جا گوسفندهای زیادی بود. فاطمه مهم‌تر از گنج بود. دخترک، گویی اندیشه پسر را خوانده باشد، گفت: «جنگجویان گنج‌های خود را می‌جویند و زنان صحرا به جنگجویان خود افتخار می‌کنند». سپس دوباره کوزه‌اش را پر کرد و رفت.

جوان هر روز کنار چاه می‌رفت و منتظر فاطمه می‌ماند. از زندگی چوپانی‌اش برایش گفت، از پادشاه، از مغازه بلورفروشی. دوست شدند و به جز آن پانزده دقیقه که کنار او می‌گذشت، طی شدن بقیه روز برایش ابدیتی می‌نمود. پس از گذشت نزدیک به یک ماه از اقامت‌شان در واحه، کاروان‌سالار همه را به یک‌گردهم‌آیی دعوت کرد.

گفت: «نمی‌دانیم این جنگ چقدر طول می‌کشد و نمی‌توانیم سفر خود را ادامه دهیم. ممکن است این درگیری‌ها زمان درازی طول بکشد، شاید چند سال. در هر دو سو جنگجویان نیرومند و شجاعی وجود دارد و هر دو لشکر، به افتخار جنگیدن اعتقاد دارند. این جنگی میان نیک و بد نیست. جنگی میان نیروهایی است که برای یک قدرت واحد می‌جنگند، و هنگامی که چنین نبردی آغاز شود، بیشتر از سایر نبردها به درازا می‌کشد... چون الله با هر دو طرف است».

مردم پراکنده شدند. جوان آن روز عصر به دیدار فاطمه رفت و ماجرای آن مجمع را برای او گفت.

فاطمه گفت: «روز دوم که با هم ملاقات کردیم، درباره عشقت با من سخن گفتم. سپس چیزهای زیبایی به من آموختی، چیزهایی هم چون زبان و روح جهان. تمامی این‌ها، اندک اندک مرا به بخشی از وجود تو تبدیل کردند».

جوان صدایش را می‌شنید و آن را زیباتر از صدای وزش باد در میان برگ‌های نخل می‌یافت.

– «زمان درازی است که این جا، کنار این چاه، منتظرت بوده‌ام. نمی‌توانم گذشته‌ام و سنت را به یاد بیاورم، و نیز این را که مردها انتظار دارند زنان صحرا چطور رفتار کنند. از کودکی، رؤیاهایم می‌گفتند که صحرا بزرگ‌ترین هدیه زندگی‌ام را برای من می‌آورد. این هدیه سرانجام آمد، و آن تویی».

دلش می‌خواست دست دختر را بگیرد. اما فاطمه دسته‌های کوزه را گرفته بود.

– «تو از رؤیاهایت، از پادشاه پیر، و از گنج برای من گفتم. از نشانه‌ها سخن گفتم. پس از هیچ چیز نمی‌ترسم، چون همین نشانه‌ها بودند که تو را به سوی من آوردند. من بخشی از رؤیای تو، یا آن‌گونه که تو می‌گویی، افسانه شخصی تو هستم».

برای همین می‌خواهم راه خودت را به سوی آن‌چه می‌جویی، ادامه بدهی. اگر ناچاری منتظر پایان جنگ بمانی، چه بهتر. اما اگر باید پیش از آن حرکت کنی، در مسیر افسانه‌ات حرکت کن. تپه‌ها همراه با باد دگرگون می‌شوند، اما صحرا همیشه همان می‌ماند. عشق ما هم چنین است».

و باز گفت: «مکتوب. اگر من بخشی از افسانه تو باشم، روزی بر می‌گردی». جوان از ملاقات فاطمه اندوهگین بود. آدم‌های بسیاری را که می‌شناخت، به یاد آورد. برای چوپان‌هایی که ازدواج کرده بودند، متقاعد کردن همسران‌شان به این‌که باید دشت‌ها را بیمایند، دشوار بود. عشق، حضور مداوم معشوق را می‌طلبد.

روز بعد این موضوع را برای فاطمه گفت.

دختر گفت: «صحرا مردان ما را برمی‌گیرد و همواره بر نمی‌گرداند. پس به این عادت کرده‌ایم. و آن‌ها به هستی خود در ابرهای بی‌باران، در جانوران پنهان در میان صخره‌ها، در آبی که سخاوتمندانه از زمین برمی‌آید، ادامه می‌دهند. به بخشی از هر چیز تبدیل می‌شوند، به بخشی از روح جهان».

برخی بر می‌گردند. و در این هنگام تمام زن‌های دیگر هم شاد می‌شوند،

چون ممکن است مردان آن‌ها هم روزی برگردند. در گذشته به این زن‌ها می‌نگریستم و به شادی‌شان غبطه می‌خوردم. اینک من هم کسی را دارم که منتظرش باشم.

من یک دختر صحرا هستم و به این مغروم. می‌خواهم مرد من نیز آزادانه هم چون بادی حرکت کند که تپه‌ها را به جنبش در می‌آورد. می‌خواهم من هم بتوانم مردم را در ابرها، در جانوران، و در آب بنگرم.

جوان به دنبال انگلیسی گشت. می‌خواست درباره فاطمه با او صحبت کند. وقتی دید که انگلیسی کنار خیمه‌اش کوره کوچکی ساخته، شگفت زده شد. کوره عجیبی بود که بطری شفافی بالای آن بود. انگلیسی آتش را با هیزم تغذیه می‌کرد و به صحرا می‌نگریست. چشم‌هایش درخشان‌تر از هنگامی می‌نمود که تمام وقت را به مطالعه آن کتاب‌ها می‌گذراند.

گفت: «این نخستین مرحله کار است. باید گوگرد ناخالص را جدا کنم. برای این، نباید از شکست بترسم. ترسم از شکست، همان چیزی است که تا امروز مرا از جست و جوی اکسیر اعظم باز داشته. و اکنون کاری را شروع کرده‌ام که می‌توانستم ده سال پیش آغاز کنم. اما از این که برای آن بیست سال دیگر صبر نکردم، دلشادم».

و به برافروختن آتش و نگریستن به صحرا ادامه داد. جوان مدتی کنارش ماند، تا صحرا در نور غروب به سرخی گرایید. سپس اشتیاق شدیدی پیدا کرد تا به صحرا برود و تا ببیند آیا سکوت می‌تواند به پرسش‌هایش پاسخ دهد؟

مدتی بی هدف راه رفت، اما نخل‌های واحه را از نظر دور نمی‌داشت. صدای باد را می‌شنید و سنگ‌های زیر پاهایش را احساس می‌کرد. گاهی به یک صدف بر می‌خورد و می‌فهمید که زمانی بس دور، آن صحرا دریای عظیمی بوده است. سپس روی سنگی نشست و مسحور افق گسترده در پیش رویش شد. نمی‌توانست عشق بدون احساس تملک را درک کند؛ اما فاطمه دختر صحرا بود و اگر کسی بود که می‌توانست این را به او بیاموزد، خود صحرا بود.

بی آن که به چیزی بیندیشد، آن قدر در همین حالت ماند که جنبشی را بر فراز سرش احساس کرد. به آسمان نگریست، دو قرقی در ارتفاع بسیار بالا پرواز می‌کردند.

جوان به قرقی‌ها و نگاره‌هایی نگریست که در آسمان رسم می‌کردند. خط سیر بی‌نظمی می‌نمود، اما برای جوان معنایی داشت. فقط نمی‌توانست معنایش را درک کند. تصمیم گرفت با چشم‌هایش حرکت آن پرندگان را تعقیب کند، شاید می‌توانست پیامی را دریابد. شاید صحرا می‌توانست عشق بدون تملک را به او بیاموزد.

خوابش گرفت. قلبش از او می‌خواست نخوابد: برعکس، باید خود را رها می‌کرد. گفت: «دارم به زبان جهانی نفوذ می‌کنم و سراسر این زمین معنایی دارد، حتا پرواز قرقی‌ها». و از این که سرشار از عشق به زنی بود، احساس سپاس‌گزاری کرد. اندیشید: «وقتی آدم عاشق باشد، همه چیز معنای بیشتری می‌یابد».

ناگهان، یکی از قرقی‌ها در آسمان شیرجه سریعی زد و به قرقی دیگر حمله کرد. با این حرکت، جوان دچار مکاشفه‌ای کوتاه و سریع شد: یک لشکر، با شمشیرهای برهنه، وارد واحه شد. مکاشفه خیلی زود پایان یافت، اما به شدت او را تحت تأثیر گذاشت. درباره سراب چیزهایی شنیده بود و تا آن زمان خودش هم سراب دیده بود: سراب‌ها آرزوهای بودند که در شن‌های صحرا تجسم می‌یافتند، اما او آرزوی لشکری را نداشت که به واحه حمله بیاورد.

فکر کرد همه چیز را فراموش کند و به مراقبه‌اش باز گردد. سعی کرد دوباره به تمرکز بر صحرای صورتی رنگ و صخره‌ها روی بیاورد. اما در قلبش چیزی بود که نمی‌گذاشت آرام بگیرد.

پادشاه پیر گفته بود: «همواره از نشانه‌ها پیروی کن». و جوان به فاطمه می‌اندیشید. مکاشفه‌اش را به یاد آورد، و آگاهی پیش از وقوعی احساس کرد که این حادثه به زودی رخ خواهد داد.

با دشواری خلسه‌ای را که به آن وارد شده بود، ترک کرد. از جا برخاست و به

سوی نخل‌ها به راه افتاد. بار دیگر زبان‌های گوناگون موجودات را درک می‌کرد: این بار، صحرا امن بود و واحه به یک خطر استحاله یافته بود.

ساربان پای درخت نخلی نشسته بود و او نیز به غروب خورشید می‌نگریست. هنگامی که جوان از پشت تپه‌ای بیرون آمد، او را دید.

گفت: «یک لشکر به این جا می‌آید. الهامی داشتم».

ساربان پاسخ داد: «صحرا قلب انسان‌ها را سرشار از الهام می‌کند».

اما جوان ماجرای قرقی‌ها را برایش گفت: داشت پروازشان را تماشا می‌کرد که ناگهان به درون روح جهان شیرجه زده بود.

ساربان خاموش ماند؛ آن‌چه را که جوان می‌گفت، می‌فهمید. می‌دانست بر روی زمین هر موجودی می‌تواند سرگذشت همه موجودات را بازگو کند. هر کسی می‌تواند با گشودن تصادفی یک کتاب، با نگرستن به کف دست مردم، یا کارت‌های بازی، یا پرواز پرندگان، یا هر راه دیگری، پیوندی را با زندگی خود بیابد. در حقیقت، این موجودات نیستند که چیزی را آشکار می‌کنند؛ خود مردم هستند که با نگرستن به موجودات، روش نفوذ به روح جهان را می‌یابند.

صحرا پر از آدمیانی بود که زندگی خود را می‌گذراندند، چون می‌توانستند به راحتی به روح جهان نفوذ کنند. به آن‌ها پیشگو می‌گفتند که زنان و پیران را می‌ترسانند. جنگجویان به ندرت با آن‌ها مشورت می‌کردند، چون رفتن یک انسان به جنگ، با آگاهی از این‌که چه زمانی خواهد مرد، غیر ممکن است. جنگجویان لذت نبرد و هیجان ناشناختگی را ترجیح می‌دادند؛ آینده به دست الله نوشته شده بود، و هر آن‌چه به دست او نوشته می‌شد، برای خیر انسان بود.

بنابراین جنگجویان تنها در "اکنون" می‌زیستند، چون "اکنون" سرشار از شگفتی‌ها بود و می‌بایست به چیزهای بسیاری توجه می‌کردند: این‌که شمشیر دشمن کجاست، اسبش کجاست، ضربه بعدی‌اش برای نجات زندگی‌اش چه باید باشد.

ساربان یک جنگجو نبود و تا آن زمان با چند پیشگو مشورت کرده بود. بیشتر آن‌ها مسایل درستی به او گفته بودند و نظر بقیه نادرست بود. تا این‌که یکی از آن‌ها، پیرترین (و هولناک‌ترین آن‌ها)، پرسید که چرا ساربان آن قدر به آگاهی از آینده علاقه‌مند است.

ساربان گفت: «تا بتوانم کارهایی را انجام دهم و آن‌چه رخ دادن‌اش را دوست ندارم، تغییر دهم».

پیشگو گفت: «پس دیگر آینده تو نخواهد بود».

- «پس شاید می‌خواهم آینده را بدانم تا برای آن‌چه می‌آید آماده باشم».

پیشگو گفت: «اگر رخدادهای خیری باشند، غافلگیری دلپذیری خواهد بود؛ اگر رخدادهای شری باشند، سال‌ها پیش از وقوع‌شان رنج خواهی برد».

ساربان به پیشگو گفت: «می‌خواهم آینده را بدانم، چون یک انسان هستم و انسان‌ها در پیوستگی با آینده خود می‌زیند».

پیشگو لختی ساکت ماند. متخصص پیشگویی با ترکه‌های چوبی بود، آن‌ها را بر روی زمین می‌انداخت و شکلی را که به خود می‌گرفتند، تفسیر می‌کرد. آن روز با ترکه‌ها پیشگویی نکرد. آن‌ها را در دستمالی پیچید و در کیسه گذاشت.

گفت: «با پیشگویی آینده برای مردم زندگی خود را می‌گذرانم. حکمت ترکه‌ها را می‌دانم، و می‌دانم چگونه باید آن‌ها را برای نفوذ به فضایی به کار گیرم که همه چیز در آن نوشته شده. در آن فضا، می‌توانم گذشته را بخوانم، آن‌چه را که دیگر فراموش شده، کشف کنم و نشانه‌های "اکنون" را درک کنم».

'هنگامی که مردم با من مشورت می‌کنند، آینده را نمی‌خوانم، آن را پیش‌بینی می‌کنم. چون آینده از آن خداوند است و خداوند آینده را تنها در شرایط استثنایی آشکار می‌کند. پس چگونه می‌توانم آینده را پیش‌بینی کنم؟ از راه نشانه‌های "اکنون". راز آینده در "اکنون" است؛ اگر به "اکنون" توجه بسیاری، می‌توانی آن را بهتر کنی. و اگر "اکنون" را بهتر کنی، آن‌چه پس از آن رخ خواهد داد نیز بهتر خواهد شد. آینده را فراموش کن و هر روز زندگی‌ات را با تعالیم

شرع مقدس و اعتماد به لطف پروردگار به فرزندانش بزی. هر روز ابدیت را در خود دارد».

ساربان می خواست بداند خداوند در کدام شرایط اجازه دیدن آینده را می دهد.

- «هنگامی که خودش آن را آشکار کند. و خداوند به ندرت آینده را آشکار می کند، و فقط به یک دلیل: او آینده ای را نشان می دهد که فقط برای عوض شدن نوشته شده».

ساربان چنین اندیشید که خداوند آینده را بر جوان آشکار کرده. چون می خواهد جوان وسیله او باشد.

ساربان گفت: «برو و با رؤسای قبایل صحبت کن. ماجرای جنگجویانی را که نزدیک می شوند، تعریف کن».

- «به من می خندند».

- «آن ها مردان صحرا هستند و مردان صحرا به نشانه ها خو کرده اند».

- «پس خودشان باید بدانند».

- «نگرانش نیستند. اعتقاد دارند که اگر بنا باشد چیزی را بدانند که خداوند مایل است بگوید، شخصی به آن ها خبر خواهد داد. و چنین رخدادی تاکنون بارها روی داده است. اما امروز، آن پیک تو هستی».

جوان به فاطمه اندیشید و تصمیم گرفت به دیدن رؤسای قبایل برود.

به نگهبان ورودی خیمه سفید و عظیمی که وسط واحه بر پا بود، گفت: «از صحرا آیتی آورده ام. می خواهم رؤسا را ببینم».

نگهبان چیزی نگفت. وارد شد و زمان درازی درون خیمه ماند. سپس همراه با عرب جوانی با لباس سفید و زرین بیرون آمد. جوان آن چه را که دیده بود، باز گفت. جوان عرب از او خواست اندکی منتظر بماند و به درون خیمه بازگشت.

شب فرا رسید. چندین مرد عرب و بازرگان به خیمه وارد و از آن خارج شدند. در اندک زمانی، آتش ها خاموش شدند و واحه نیز همانند صحرا ساکت شد. تنها روشنایی خیمه بزرگ هم چنان می تابید. در تمام این مدت، جوان به فاطمه می اندیشید، هنوز مکالمه آن روز عصر را نمی فهمید.

سرانجام، پس از چندین ساعت انتظار، نگهبان اجازه داد جوان وارد شود. آن چه دید، شگفت زده اش کرد. هرگز نمی توانست تصور کند که در وسط صحرا چنین خیمه ای وجود داشته باشد. زمین پوشیده از زیباترین فرش هایی بود که تا آن زمان بر آن ها پای نهاده بود؛ و از سقف خیمه، چهل چراغ هایی از فلز زرگون کار شده و پر از شمع های روشن، آویخته بود. رؤسای قبایل به صورت نیم دایره ای در انتهای خیمه نشسته بودند و با تکیه به پشتی های ابریشمی گل دوزی شده، خستگی از دست و پای خود می زدودند. خدمتکارها با

سینی‌های نقره‌ پر از خوراکی‌های لذیذ وارد و خارج می‌شدند و به حاضران جای می‌دادند. چند نفر تدارک‌ زغال‌های افروخته‌ قلیان‌ها را بر عهده داشتند. عطر شیرین تنباکو فضا را می‌آکند.

هشت رئیس بودند، اما جوان خیلی زود تشخیص داد که کدام یک مهم‌تر از دیگران است: عربی با لباس سفید و زرین که وسط نیم‌دایره نشسته بود. جوان عربی که پیش‌تر با جوان صحبت کرده بود، کنار او بود. یکی از رؤسا هم چنان که به جوان می‌نگریست، گفت: «کیست بیگانه‌ای که از نشانه‌ها می‌گوید؟»

پاسخ داد: «منم». و آن‌چه را که دیده بود، تعریف کرد.

رئیس قبیله دیگری گفت: «او برای چه صحرا این را برای بیگانه‌ای تعریف می‌کند، در حالی که می‌داند ما از نسل‌ها پیش این جا بوده‌ایم؟»

جوان پاسخ داد: «چون چشم‌های من هنوز به صحرا عادت نکرده‌اند و می‌توانم چیزهایی را ببینم که چشم‌های خو گرفته دیگر نمی‌توانند ببینند.» و نزد خود اندیشید: «و چون من روح جهان را می‌شناسم.» اما چیزی نگفت، چون آن عرب‌ها به این چیزها اعتقاد نداشتند.

رئیس سوم گفت: «واحه یک منطقه بی طرف است. هیچ کس به یک واحه حمله نمی‌کند.»

«تنها آن‌چه را که دیدم گفتم. اگر نمی‌خواهید باور کنید، هیچ کار نکنید.» سکوت ژرفی بر خیمه مستولی شد و به دنبال آن، گفت و گویی پر هیجان میان رؤسای قبایل در گرفت. با لهجه‌ای به زبان عربی صحبت می‌کردند که جوان نمی‌فهمید، اما هنگامی که قصد خروج از آن جا را کرد، نگهبان دستور داد بماند. جوان کم‌کم ترسش گرفت: نشانه‌ها می‌گفتند مشکلی وجود دارد. از صحبت درباره این موضوع با ساریان پشیمان شد.

ناگهان، پیری که در وسط نشسته بود، لبخندی نامحسوس زد و جوان آرام گرفت. پیر مرد در بحث شرکت نکرده و تا آن لحظه یک کلمه حرف نزده بود. اما جوان دیگر به زبان جهانی عادت کرده بود و می‌توانست ارتعاش آرامش‌بخشی

را احساس کند که هر گوشه خیمه را در بر می‌گرفت. غریزه‌اش می‌گفت آمدن به آن جا کار درستی بوده است.

بحث پایان یافت. همه خاموش شدند تا به صحبت‌های پیر مرد گوش بسپارند. سپس پیر مرد رو به جوان کرد: این بار چهره‌اش سرد و بی‌روح بود.

پیر مرد گفت: «دو هزار سال پیش، در سرزمینی دور، مردی را که به رؤیاها باور داشت، در چاهی انداختند و به بردگی فروختند. بازرگانان ما او را خریدند و به مصر آوردند. همه ما می‌دانیم کسی که به رؤیاها باور داشته باشد، از عهده تعبیر آن‌ها نیز برمی‌آید.»

جوان به یاد پیرزن کولی افتاد و اندیشید: «هرچند همیشه نتواند آن‌ها را تحقق بخشد.»

«به لطف رؤیا‌های فرعون درباره گاوهای فریه و لاغر، این مرد مصر را از قحطی نجات داد. نامش یوسف بود. او نیز هم چون تو، بیگانه‌ای در سرزمینی بیگانه بود، و می‌بایست کم و بیش هم سن و سال تو بوده باشد.»

سکوت ادامه یافت. دیدگان پیر مرد هم چنان سرد بودند.

«ما همواره از سنت پیروی می‌کنیم. در آن دوران، سنت مصر را از قحطی نجات داد و آن را به ثروتمندترین ملت‌ها تبدیل کرد. سنت می‌آموزد که انسان‌ها چگونه باید از صحرا عبور کنند و دختران‌شان را شوهر دهند. سنت می‌گوید واحه یک منطقه بی طرف است، چون هر دو طرف واحه‌هایی دارند که آسیب‌پذیر هستند.»

هنگام صحبت پیر مرد، هیچ کس چیزی نمی‌گفت.

«اما سنت چنین نیز می‌گوید که به پیام‌های صحرا باور داشته باشیم. هر آن‌چه می‌دانیم، از صحرا آموخته‌ایم.»

پیر مرد علامتی داد و همه عرب‌ها از جا برخاستند. جلسه پایان یافته بود. قلیان‌ها خاموش شدند و نگهبانان خبردار ایستادند. جوان برای رفتن آماده شد، اما پیر مرد بار دیگر سخن گفت: «فردا قانونی را می‌شکنیم که می‌گوید هیچ کس

در واحه نمی تواند سلاح حمل کند. تمام روز در کمین دشمن می مانیم. هنگامی که خورشید در افق فرو رود، مردان سلاح های خود را به من پس خواهند داد. برای هر ده دشمنی که کشته شود، یک سکه زر خواهی گرفت. اما، هیچ سلاحی نمی تواند بدون آن که جنگ را تجربه کند، از جایگاه خود بیرون بیاید. سلاح نیز هم چون صحرا هوس ران است و اگر به این عادت کنیم، بار بعد ممکن است در شلیک کردن امساک کنند. اگر فردا هیچ کدام از آن ها به کار نروند، دست کم یکی از آن ها، علیه تو به کار خواهد رفت.»

وقتی جوان آن جا را ترک کرد، واحه تنها با نور ماه بدر روشن شده بود. بیست دقیقه تا خیمه خودش راه بود و به راه افتاد.

از رخ داد هراسان بود. در روح جهان شیرجه رفته بود و زندگی اش را در گرو باور آن گذاشته بود. میثاق سنگینی بود. اما از همان روزی که گوسفندانش را فروخت تا به دنبال افسانه شخصی اش برود، میثاق سنگینی را پذیرفته بود. و همان گونه که ساربان گفته بود، فردا نیز به اندازه هر روز دیگری برای مردن خوب بود. در همه روزها، زنده بودن یا ترک کردن جهان ممکن بود. همه چیز تنها به یک واژه وابسته بود: "مکتوب".

در سکوت راه می رفت. پشیمان نبود. اگر فردا می مرد، به خاطر آن بود که اراده خداوند نمی خواست آینده تغییر کند. اما می بایست پس از عبور از تنگه، کار کردن در یک بلورفروشی، شناختن سکوت صحرا و آشنا شدن با فاطمه می مرد. هر لحظه از روزگار خود را با تمام شور آن زیسته بود، از همان هنگام که خانه را ترک کرده بود، از مدت ها پیش. اگر فردا می مرد، چشم هایش چیزهایی بیشتر از هر چوپان دیگری دیده بود و به این افتخار می کرد.

ناگهان صدای غرشی شنید و با وزش بادی ناشناخته، یک باره روی زمین افتاد، گرد و غبار همه جا را فراگرفت و ماه را پوشاند. در برابرش، اسب سفید عظیمی بر روی پاهای پسین اش ایستاده بود و شیهه می کشید. جوان به سختی می توانست آن چه را که رخ می داد ببیند، هنگامی که گرد و

غبار اندکی فرو نشست، دچار خوفی شد که پیش از آن هرگز تجربه نکرده بود. بالای اسب، سواری سراسر سیاه پوش با شاهینی روی شانه چپش نشسته بود. دستار و نقابی داشت که تمام چهره اش را می پوشاند و چشم هایش به زحمت دیده می شدند. به فرشته پیام آور صحرا می نمود، اما حضورش نیرومندتر از تمامی انسان هایی بود که در زندگی اش شناخته بود.

سوار بیگانه شمشیر عظیم خمیده ای را از غلاف آویخته به زینش بیرون کشید. فولاد در نور ماه می درخشید.

با آوایی چنان نیرومند که گویی در میان پنجاه هزار نخل الفیوم می پیچید، پرسید: «کیست که جرأت کرده پرواز قرقی ها را قرائت کند؟»

جوان پاسخ داد: «من جرأت کردم». بی درنگ به یاد تمثال یعقوب مورکش افتاد که کفار زیر پاهای اسب سفیدش افتاده بودند. دقیقاً همان بود. تنها اکنون وضعیت برعکس شده بود.

جوان تکرار کرد: «من جرأت کردم»، و سرش را خم کرد تا ضربه شمشیر را بپذیرد: «زندگی های بسیار نجات خواهند یافت، چون شما روح جهان را به حساب نیاورده بودید».

اما شمشیر به سرعت فرو نیامد. دست بیگانه به آرامی پایین آمد تا نوک تیغه، پیشانی جوان را لمس کرد. چنان تیز بود که قطره ای خون چکید.

سوار سراسر بی حرکت بود. جوان نیز. حتا یک لحظه هم به فرار نیندیشید. در ژرفای قلبش، شعف غریبی شعله ور شد: بنا بود به خاطر افسانه شخصی اش بمیرد. و به خاطر فاطمه. هرچه بود، نشانه ها راست گفته بودند. دشمن در برابرش بود، و به همین دلیل لازم نبود خود را به خاطر مرگ نگران کند، چون روح جهان وجود داشت. در اندک زمانی به بخشی از آن تبدیل می شد. و روز بعد دشمن نیز به بخشی از آن تبدیل می شد.

اما بیگانه شمشیر را فقط روی پیشانی او نگاه داشت.

«چرا پرواز پرندگان را قرائت کردی؟»

«تنها آن چه راکه پرندگان می خواستند بگویند، خواندم. می خواستند واحه را نجات دهند و شما خواهید مرد. مردان واحه بیشتر از شما هستند».

شمشیر هم چنان روی پیشانی اش بود.

«تو کیستی که تقدیر الله را دگرگون کنی؟»

جوان گفت: «الله لشکریان را آفرید، و پرندگان را نیز. الله زبان پرندگان را بر من آشکار کرد. همه چیز به یک دست نوشته شده؛ به یاد حرف های ساریان افتاد.

بیگانه سرانجام شمشیر را از پیشانی او برگرفت. جوان آرامشی یافت. اما نمی توانست بگریزد.

بیگانه گفت: «در مورد پیشگویی ها احتیاط کن. هنگامی که چیزی رقم خورده باشد، دیگر نمی توان از آن پرهیز کرد».

جوان گفت: «من فقط یک لشکر دیدم. نتیجه نبرد را ندیدم».

سوار از آن پاسخ راضی می نمود. اما شمشیر را هم چنان در دست داشت.

«بیگانه ای در سرزمینی بیگانه چه می کند؟»

«افسانه شخصی ام را می جویم. چیزی که شما هرگز نخواهید فهمید».

سوار شمشیر را در نیام خود فرو برد و شاهین بر فراز شانه اش جیغ غریبی کشید. جوان اندک اندک احساس آرامش می کرد.

بیگانه گفت: «می بایست شجاعتت را می آزمودم. برای آنان که زبان جهانی را می جویند، شجاعت مهم ترین موهبت است».

جوان شگفت زده شد. آن مرد درباره چیزهایی سخن می گفت که اندک مردمانی می دانستند.

ادامه داد: «هرگز نباید آرام گرفت، حتا اگر راهی بس دراز پیموده باشی. باید به صحرا عشق ورزید، اما هرگز نباید یکسره به آن اعتماد کرد. چون صحرا برای تمامی انسان ها یک آزمون است: هر گام را می آزماید و هر کس راکه سرگشته بماند، خواهد کشت».

حرف‌هایش گفته‌های پادشاه پیر را به یاد می‌آورد.
بیگانه گفت: «اگر جنگجویان آمدند و پس از مرگ خورشید، سرت هنوز روی شانه‌هایت بود، من را بجوی.»
همان دستی که شمشیر را گرفته بود، تازیانه‌ای برگرفت. اسب دوباره روی دو پای پسین خود ایستاد و ابری از غبار به پا کرد.
همان طور که سوار دور می‌شد، جوان فریاد کشید: «شما کجا زندگی می‌کنید؟»
دستی که تازیانه را گرفته بود، به سوی جنوب اشاره کرد.
جوان با کیمیاگر ملاقات کرده بود.

صبح روز بعد، دو هزار مرد مسلح در میان نخل‌های الفیوم مستقر شدند. پیش از رسیدن خورشید به مرکز آسمان، پانصد جنگجو در افق ظاهر شدند. سوارها از شمال وارد واحه شدند، ظاهراً مقصودی صلح‌آمیز داشتند، اما سلاح‌ها را زیر ردهای سفیدشان پنهان کرده بودند. هنگامی که به کنار خیمه بزرگ وسط الفیوم رسیدند، شمشیرهای خمیده و تفنگ‌های خود را بیرون کشیدند و با شلیک تفنگ‌ها، به خیمه‌ای خالی حمله بردند.

مردان واحه سواران صحرائی را در میان گرفتند. در عرض نیم ساعت، چهار صد و نود و نه جسد روی زمین پراکنده بود. کودکان در سوی دیگر بیشه نخل‌ها بودند و چیزی ندیدند. زنان برای شوهران‌شان دعا می‌کردند و آن‌ها نیز چیزی ندیدند. اگر به خاطر اجساد پراکنده نبود، چنان می‌نمود که واحه یک روز معمولی را از سر می‌گذرانند.

تنها یک جنگجو زنده ماند، فرمانده مهاجمان. همان روز عصر، او را به پیشگاه رؤسای قبایل بردند. از او پرسیدند چرا سنت را شکسته. فرمانده گفت مردانش از روزها نبرد خسته، و دچار گرسنگی و تشنگی شده بودند. برای همین تصمیم گرفتند واحه‌ای را اشغال کنند تا بتوانند جنگ را دوباره آغاز کنند.
رئیس قبیله گفت با جنگجویان هم‌دردی می‌کند، اما سنت تحت هر شرایطی

باید محترم شمرده شود. در صحرا تنها چیزی که تغییر می‌کند، تپه‌ها هستند، به هنگام وزش باد.

سپس فرمانده را به مرگی بی‌افتخار محکوم کرد. به جای آن که به تیغ یا تفنگ کشته شود، به نخلی دازش زدند که آن نیز خشکیده بود. جسدش با باد صحرائوسان می‌کرد.

رئیس قبیله مرد بیگانه را فرا خواند و پنجاه سکه زر به او پاداش داد. سپس بار دیگر سرگذشت یوسف را در مصر یادآوری کرد و از او خواست مشاور واحه باشد.

هنگامی که خورشید سراسر غروب کرد و نخستین ستارگان ظاهر شدند (چندان نمی‌درخشیدند، چون ماه هنوز در بدر بود)، جوان به سوی جنوب به راه افتاد. فقط یک خیمه آن جا بود و چند عرب که از آن جا می‌گذشتند، می‌گفتند آن جا پر از اجنه است. اما جوان همان جا نشست و زمان درازی منتظر ماند. هنگامی که ماه به مرکز آسمان رسید، کیمیاگر پدیدار شد. دو قرقی مرده بر دوش داشت.

جوان گفت: «این جا هستم».

کیمیاگر پاسخ داد: «نباید باشی. یا افسانه شخصی‌ات تو را به این جا رسانده است؟»

- «بین قبایل جنگ است. عبور از صحرا ممکن نیست».

کیمیاگر از اسبش فرود آمد و به جوان اشاره کرد همراهش وارد خیمه شود. خیمه‌ای بود هم‌چون همه خیمه‌های دیگری که در واحه دیده بود. به جز آن خیمه مرکزی که تجمل قصه‌های پریان را داشت. به دنبال آلات و کوره‌های کیمیاگری گشت، اما چیزی نیافت. تنها چند توده کتاب، اجاق آشپزی و فرش‌هایی پر از نگاره‌های مرموز.

کیمیاگر گفت: «بنشین تا چای دم‌کنم و این قرقی‌ها را با هم بخوریم».

جوان شک کرد که مبادا همان قرقی‌هایی باشند که روز پیش دیده بود، اما

چیزی نگفت. کیمیاگر آتش روشن کرد و در اندک زمانی، بوی دلپذیر گوشت، خیمه را آکند. بوی آن از عطر قلیان‌ها هم دلپذیرتر بود.

جوان گفت: «چرا می‌خواستید مرا ببینید؟»

کیمیاگر پاسخ داد: «به خاطر نشانه‌ها. باد برایم گفته بود که خواهی آمد. و به کمک نیاز خواهی داشت.»

- «من نیستم. بیگانه دیگری است، یک انگلیسی. او کسی است که می‌جوید.»

- «او باید پیش از دیدار من چیزهای دیگری را بیابد. اما در مسیر درستی است. نگرستن به صحرا را آغاز کرده.»

- «و من؟»

کیمیاگر گفت: «هنگامی که کسی چیزی را بخواهد، سراسر کیهان همدست می‌شود تا بتواند رؤیایش را تحقق بخشد.» حرف‌های پادشاه پیر را تکرار می‌کرد. جوان می‌فهمید. مرد دیگری سر راهش آمده بود تا او را به سوی افسانه شخصی‌اش راهنمایی کند.

- «پس به من خواهید آموخت؟»

- «نه. تو هم اکنون هر آنچه لازم است، می‌دانی. من فقط تو را در مسیر گنجت قرار می‌دهم.»

جوان تکرار کرد: «میان قبایل جنگ است.»

- «من صحرا را می‌شناسم.»

- «همین حالا هم گنجم را یافته‌ام. یک شتر دارم، و پولی که در مغازه بلورفروشی به دست آوردم، و پنجاه سکه طلا. در سرزمین خودم می‌توانم مرد ثروتمندی باشم.»

- «اما هیچ یک از این‌ها کنار اهرام نیستند.»

- «فاطمه را دارم. گنجی عظیم‌تر از هر چیزی است که می‌توانم به دست آورم.»

- «او نیز کنار اهرام نیست.»

در سکوت قرقی‌ها را خوردند. کیمیاگر تُنگی را باز کرد و مایع سرخ‌رنگی در لیوان جوان ریخت. باده بود، از بهترین باده‌هایی که در سراسر زندگی‌اش نوشیده بود. اما باده در شرع حرام بود.

کیمیاگر گفت: «شر چیزی نیست که وارد دهان انسان می‌شود، چیزی است که از آن خارج می‌شود.»

جوان به خاطر باده دچار سرخوشی شد. اما کیمیاگر او را کمی می‌ترساند. بیرون خیمه نشستند و به درخشش ماه نگر بستند که ستارگان را کم‌فروغ می‌کرد. کیمیاگر که متوجه سرخوشی بیشتر و بیشتر جوان شده بود، گفت: «بنوش و اندکی رها شو. استراحت کن، هم‌چون جنگجویی که پیش از رفتن به نبرد می‌آرمد. اما از یاد نبر که قلب تو همان جایی است که گنجت نهفته است. و این که باید گنجت را بیابی تا تمام آنچه در مسیرت کشف کرده‌ای، معنا یابد.

فردا شترت را بفروش و اسبی بخر. شترها خیانت‌کار هستند: هزاران گام بر می‌دارند و هیچ نشانی از خستگی نشان نمی‌دهند. اما ناگهان از پای می‌افتند و می‌میرند. اسب‌ها به تدریج خسته می‌شوند. و همواره می‌توانی بدانی چه اندازه قادری از آن‌ها انتظار داشته باشی، و چه زمانی خواهند مرد.»

شب بعد، جوان با اسبی کنار خیمهٔ کیمیاگر ظاهر شد. لختی منتظر ماند تا کیمیاگر، سوار بر مرکبش و با شاهینش بر شانهٔ چپ خود ظاهر شد.

کیمیاگر گفت: «زندگی را در صحرا نشانم بده. تنها کسی که زندگی را در این جا بیابد، می‌تواند روزی به گنج نیز دست بیابد».

شروع به قدم زدن در شن‌ها کردند، ماه هنوز بر آن دو می‌تابید. جوان اندیشید:

- «مطمئن نیستم که بتوانم زندگی را در صحرا بیابم. هنوز صحرا را نمی‌شناسم».

می‌خواست برگردد و همین را به کیمیاگر بگوید، اما از او می‌ترسید. به سنگلاخی رسیدند، جایی که جوان قرقی‌ها را در آسمان دیده بود؛ اما اکنون همه چیز فقط سکوت بود و باد.

جوان گفت: «نمی‌توانم زندگی را در صحرا بیابم. می‌دانم وجود دارد، اما نمی‌توانم پیدایش کنم».

کیمیاگر پاسخ داد: «زندگی زندگی را جذب می‌کند».

و جوان منظورش را فهمید. همان لحظه مهار اسبش را رها کرد و اسب آزادانه در میان سنگ‌ها و شن‌ها به حرکت در آمد. کیمیاگر در سکوت دنبالش می‌آمد و اسب جوان نزدیک نیم ساعت راه رفت. دیگر نمی‌توانستند نخل‌های واحه را ببینند، تنها ماه عظیم آسمان دیده می‌شد و صخره‌هایی که هم چون نقره می‌درخشیدند. ناگهان، در جایی که هرگز نرفته بود، جوان متوجه شد که اسبش از حرکت باز مانده است.

جوان به کیمیاگر گفت: «این جا زندگی هست. زبان صحرا را نمی‌دانم، اما اسبم زبان زندگی را می‌شناسد».

از اسب فرود آمدند. کیمیاگر هیچ نگفت. هم چنان که پیش می‌رفت، به سنگ‌ها می‌نگریست. ناگهان ایستاد و با احتیاط تمام خم شد. در میان سنگ‌ها، حفره‌ای در زمین بود. کیمیاگر دستش را به داخل حفره برد، و سپس تا شانه در آن فرو کرد. چیزی در داخل حفره تکان خورد و دیدگان کیمیاگر - تنها می‌توانست چشم‌های او را ببیند - از فشار و تنش تنگ شدند. پیدا بود که بازویش با چیزی در درون حفره می‌جنگد. اما در یک جهش ناگهانی که جوان را ترساند، کیمیاگر بازویش را بیرون کشید و بر پا خاست. ماری را از دُمش در دست داشت.

جوان نیز جهید، اما به عقب. ماری وقفه به خود می‌پیچید، صدای سوت و نفیرش خاموشی صحرا را می‌شکست. یک مار کبرا بود. زهرش می‌توانست در عرض چند دقیقه آدمی را از پای در آورد.

فکر کرد: «باید مراقب زهرش بود». اما کیمیاگر دستش را به درون حفره برده بود و می‌بایست گزیده شده باشد. با این وجود، چهره‌اش آرام بود.

انگلیسی گفته بود: «کیمیاگر دو یست سال دارد»، پس حتماً می‌دانست چگونه با مارهای صحرا رفتار کند.

جوان دید که همراهش سراغ اسبش رفت و شمشیر بلندی به شکل هلال ماه بیرون کشید. با شمشیر دایره‌ای بر روی زمین کشید و مار را در درون آن قرار داد. ماری درنگ آرام گرفت.

کیمیاگر گفت: «می‌توانی آرام باشی. از آن جا بیرون نمی‌آید. و تو زندگی را در صحرا یافتی، همان نشانه‌ای بود که نیاز داشتم».

- «چرا این اندازه مهم است؟»

- «چون اهرام در دل صحرا هستند».

جوان نمی‌خواست دربارهٔ اهرام چیزی بشنود. از دیشب قلبش گرفته و اندوهگین بود. چون رفتن به جست و جوی گنجش، به معنای ترک گفتن فاطمه بود.

کیمیا گر گفت: «تو را در میان صحرا راهنمایی خواهم کرد».

جوان پاسخ داد: «می خواهم در واحه بمانم. دیگر فاطمه را یافته‌ام و برای من، او بیشتر از هر گنجی ارزش دارد».

کیمیا گر گفت: «فاطمه یک دختر صحرا است. می داند که مردها باید بروند تا بتوانند برگردند. او دیگر گنجش را یافته: تو را. اکنون منتظر است تو نیز آنچه را که می جویی، بیابی».

- «و اگر تصمیم بگیرم بمانم؟»

- «مشاور واحه می شوی. پول کافی برای خریدن گوسفندها و شترهای بسیار خواهی داشت. با فاطمه ازدواج می کنی و سال اول را شادمانه خواهید زیست. عشق ورزیدن به صحرا را می آموزی و هر کدام از آن پنجاه هزار نخل را می شناسی. رشدشان را درک می کنی، جهانی را می نمایند که مدام در دگرگونی است. و پیوسته نشانه‌ها را بیشتر درک می کنی، چون صحرا استادترین استادان است».

سال بعد، به یاد می آوری که گنجی هست. نشانه‌ها مصرانه در این باره سخن می گویند، و تو می کوشی نادیده‌شان بگیری. معرفتت را تنها برای بهروزی واحه و ساکنان آن به کار می گیری. رؤسای قبایل به این خاطر سپاس‌گزارت خواهند بود. و شترهایت برای تو ثروت و قدرت می آورند.

در سومین سال نشانه‌ها هم چنان درباره گنجت و افسانه شخصی ات سخن می گویند. شبی از پس شبی دیگر را به قدم زدن در واحه می گذرانی، و فاطمه به زنی اندوهگین تبدیل می شود، چون باعث شده مسیر حرکت تو قطع شود. اما عشقت را نثارش می کنی و پاسخ می گیری. به یاد می آوری که او هرگز نخواست بمانی، چون یک دختر صحرا در انتظار مرد ماندن را می شناسد. به همین خاطر از او دلگیر نمی شوی. اما شب‌های بسیاری را به قدم زدن در میان شن‌های صحرا و نخل‌ها می گذرانی، و می اندیشی که شاید می توانستی پیش بروی، می توانستی به عشقت به فاطمه بیشتر اعتماد کنی. چون آنچه تو را در واحه نگاه داشته،

هر است از باز نگشتن بوده است. و در این زمان، نشانه‌ها به تو می گویند که گنج برای همیشه مدفون شده.

سال چهارم، نشانه‌ها تو را ترک می کنند، چون نمی خواهی به آن‌ها گوش بسپری. رؤسای قبایل این را می فهمند و از مقام مشاور خلع می شوی. آن‌گاه بازرگان ثروتمندی می شوی، با شترها و مال‌التجاره فراوان. اما بقیه روزهای زندگی ات را به آوارگی میان نخل‌ها و صحرا می گذرانی، و می دانی افسانه شخصی ات را به انجام نرسانده‌ای، و اکنون دیگر برای آن بسیار دیر است.

نبی آن که هرگز فهمیده باشی که عشق هیچ‌گاه انسانی را از دنبال کردن افسانه شخصی اش باز نمی دارد. اگر چنین شود، به خاطر آن است که عشق تو، عشقی راستین نبوده، عشقی که به زبان جهانی سخن می گوید».

کیمیا گر دایره روی شن‌ها را پاک کرد و مار به تندی در میان سنگ‌ها ناپدید شد. جوان به یاد تاجر بلور فروش افتاد که همواره آرزوی رفتن به مکه را داشت، و به یاد انگلیسی که در جست و جوی یک کیمیا گر بود. زنی را به یاد آورد که به صحرا اعتماد کرده بود، و صحرا روزی مردی را که آرزوی دوست داشتنش را داشت، برایش آورده بود.

سوار اسب‌هاشان شدند و این بار جوان بود که دنبال کیمیا گر می رفت. باد سر و صدای واحه را با خود می آورد، و جوان می کوشید آوای فاطمه را تشخیص بدهد. آن روز به دلیل نبرد به کنار چاه نرفته بود.

اما امشب، هنگامی که به ماری در درون حلقه‌ای می نگرستی، سوار غریب با شاهینی بر روی شانه، درباره عشق و درباره گنج‌ها، درباره دختران صحرا و افسانه شخصی اش سخن گفته بود.

جوان گفت: «با شما خواهم آمد». و بی‌درنگ آرامشی را در قلبش احساس کرد.

- «فردا پیش از طلوع خورشید حرکت می کنیم». این تنها پاسخ کیمیا گر بود.

جوان سراسر شب بیدار ماند. دو ساعت پیش از فرارسیدن روز، یکی از جوانانی را که در خیمه‌اش می‌خوابید، بیدار کرد و از او خواست سکونتگاه فاطمه را نشانش بدهد. با هم چادر را ترک کردند و تا آن جا رفتند. در عوض، جوان پول کافی برای خریدن یک گوسفند را به او داد.

سپس از او خواهش کرد خوابگاه فاطمه را بیابد، بیدارش کند و بگوید که جوان منتظرش است. جوان عرب چنین کرد و در ازای آن، پول خرید یک گوسفند دیگر را به دست آورد.

سپس گفت: «اکنون تنهامان بگذار». جوان عرب، مغرور از این که به مشاور واحه کمک کرده، و خشود از به دست آوردن پول خرید دو گوسفند، برای خواب به چادرش بازگشت.

فاطمه بر ورودی خیمه ظاهر شد. برای قدم زدن به میان نخل‌ها رفتند. جوان می‌دانست این کار بر خلاف سنت است، اما در آن لحظه هیچ اهمیتی نداشت. گفت: «دارم می‌روم. و می‌خواهم بدانی که برمی‌گردم. و تو را دوست دارم، چون...»

فاطمه به میان حرفش پرید: «چیزی نگو. دوست داری چون دوست داری. برای عشق ورزیدن هیچ دلیلی وجود ندارد».

اما جوان ادامه داد: «دوستت دارم چون رؤیایی دیدم، با پادشاهی ملاقات کردم، بلور فروختم، صحرا را پیمودم، قبایل به هم اعلام جنگ کردند، و برای یافتن مکان اقامت یک کیمیاگر به کنار چاهی آمدم. دوستت دارم، چون سراسر کیهان برای رساندن من به تو همدست شد».

هم‌دیگر را در بر گرفتند. نخستین بار بود که یکدیگر را لمس می‌کردند.

جوان تکرار کرد: «برمی‌گردم».

فاطمه گفت: «پیش از این آرزومندان به صحرا می‌نگریستم. اکنون امیدوارانه می‌نگرم. پدرم روزی رفت، اما به سوی مادرم بازگشت و هم‌چنان برمی‌گردد».

و دیگر چیزی نگفتند. اندکی در میان نخل‌ها قدم زدند، و جوان او را تا در خیمه‌اش رساند.

گفت: «برمی‌گردم، همان‌گونه که پدرت به سوی مادرت برگشت».

دید که چشم‌های فاطمه سرشار از اشک‌اند.

- «می‌گیری؟»

گفت: «دختر صحرا هستم...»، چهره‌اش را پنهان کرد: «اما فراتر از هر چیز، یک زن هستم».

فاطمه به خیمه‌اش رفت. در اندک زمانی خورشید آشکار می‌شد. با فرارسیدن روز، خیمه را ترک می‌کرد و همان کاری را که سال‌ها کرده بود، تکرار می‌کرد؛ اما همه چیز دگرگون شده بود. جوان دیگر در واحه نبود، و واحه دیگر معنایی را نداشت که تا لختی پیش داشت. دیگر مکانی با پنجاه هزار نخل و سیصد چاه نبود که زایران پس از سفری دراز، شادمانه به آن وارد می‌شدند. از آن روز به بعد، واحه برای او مکانی خالی بود.

از آن روز به بعد، صحرا مهم‌تر می‌شد. همواره به آن خواهد نگریست، و می‌کوشد بفهمد جوان در جست و جوی گنجش، کدام ستاره را دنبال می‌کند. بوسه‌هایش را همراه با باد برای او خواهد فرستاد، به امید آن که صورت جوان را لمس کند، و برایش خواهد گفت هنوز زنده است، منتظرش است، هم‌چون زنی که منتظر مرد شجاعش است، مردی که در جست و جوی رؤیاها و گنج‌هایش است. از آن روز به بعد، صحرا تنها یک چیز خواهد بود: انتظار بازگشت او.

هنگامی که سواری در میان شن‌های صحرا را آغاز کردند، کیمیاگر گفت: «به آن چه پشت سر گذارده‌ای نیندیش. همه چیز در روح جهان ثبت شده و برای همیشه در آن خواهد ماند.»

جوان که دوباره به سکوت صحرا عادت کرده بود، گفت:

«انسان‌ها بیشتر به بازگشت می‌اندیشند تا به رفتن.»

«اگر آن چه می‌یابی، از ماده ناب ساخته شده باشد، هرگز فاسد نخواهد شد و می‌توانی روزی بازگردی. اگر هم چون انفجار یک ستاره، تنها یک لحظه درخشش باشد، به هنگام بازگشت چیزی نخواهی یافت. اما انفجار یک ستاره را دیده‌ای. و تنها همین، ارزش تحمل رنج را دارد.»

مرد به زبان کیمیاگری سخن می‌گفت، اما جوان می‌دانست به فاطمه اشاره می‌کند.

نیندیشیدن به آن چه پشت سر گذاشته بود، آسان نبود. صحرا، با منظره همواره یکنواختش، همیشه سرشار از رؤیاها بود. جوان هنوز نخل‌ها، چاه‌ها و چهره محبوبش را می‌دید. مرد انگلیسی را با آزمایشگاهش می‌دید، و ساریان را که یک استاد بود و نمی‌دانست. اندیشید: «شاید کیمیاگر هرگز عاشق نشده.»

کیمیاگر، با شاهینش بر روی شانه، جلوتر از او می‌رفت. شاهین زبان صحرا را خوب می‌دانست و هر گاه باز می‌ایستادند، از شانه کیمیاگر بر می‌خاست و به

جست و جوی غذا پرواز می‌کرد. روز اول یک خرگوش آورد. روز دوم دو پرنده آورد.

شب‌ها، پتوها را پهن می‌کردند و آتش نمی‌افروختند. شب‌های صحرا سرد بود و هر چه ماه در آسمان کوچک‌تر می‌شد، شب‌ها هم تاریک‌تر می‌شد. یک هفته در سکوت پیش رفتند، تنها درباره احتیاط‌های لازم برای اجتناب از رویارویی با نبردهای میان قبایل صحبت می‌کردند. جنگ ادامه داشت، و گاهی باد بوی ملایم شده خون را با خود می‌آورد. جنگی در همان نزدیکی در گرفته بود و به یاد جوان می‌آورد که زبان نشانه‌ها وجود دارد و همواره برای نشان دادن آن چه دیدگانش نمی‌تواند ببینند، حاضر است.

شب هفتمین روز سفر، کیمیاگر تصمیم گرفت زودتر از معمول اتراق کنند. شاهین به جست و جوی شکار رفت و کیمیاگر قمقمه آب را بیرون آورد و به جوان تعارف کرد.

گفت: «اکنون به پایان سفر نزدیکی. تبریک من را به خاطر پیروی از افسانه شخصی‌ات بپذیر.»

جوان گفت: «و شما در سکوت راهنمایی‌ام می‌کنید. گمان می‌کردم آن چه را که می‌دانید به من می‌آموزید. در صحرا مدتی با مردمی بودم که کتاب‌های کیمیاگری داشت. اما نتوانستم چیزی بیاموزم.»

کیمیاگر پاسخ داد: «برای آموختن تنها یک روش وجود دارد. عمل کردن. سفر هر آن چه را که باید می‌دانستی به تو آموخته. فقط یک چیز مانده.»

جوان می‌خواست بداند آن چیست، اما کیمیاگر چشم‌هایش را به افق دوخته بود و منتظر بازگشت شاهین بود.

«چرا شما را کیمیاگر می‌خوانند؟»

«چون هستم.»

«و کیمیاگران دیگر چه اشتباهی کردند که طلا را جست و جو کردند،

اما نیافتندش؟»

هم سفرش گفت: «آن‌ها فقط طلا را می‌جستند. گنج افسانه شخصی‌شان را می‌جستند، بی آن‌که آرزوی زیستن افسانه‌شان را داشته باشند».

جوان اصرار کرد: «چه چیزی را هنوز نمی‌دانم؟»

اما کیمیاگر هم چنان به افق می‌نگریست. پس از مدتی، شاهین با طعمه‌اش بازگشت. حفره‌ای در زمین‌کنند و در درونش آتش روشن کردند تا کسی نتواند نور شعله‌ها را ببیند.

در حال آماده کردن غذا، کیمیاگر گفت: «من یک کیمیاگر هستم چون یک کیمیاگر هستم. این دانش را از پدرانم آموختم که آن را از پدران‌شان آموخته بودند، و همین‌طور تا آغاز آفرینش جهان. در آن دوره می‌شد تمام دانش اکتسیر اعظم را روی یک زمرد ساده نوشت. اما انسان‌ها اهمیت چیزهای ساده را ارج نمی‌گذاشتند و شروع به نوشتن رساله‌ها، تفسیرها، و مقالات فلسفی کردند. نیز گفتند که راه را بهتر از دیگران می‌شناسند.

اما کتیبه زمرد تا به امروز به زندگی خود ادامه داده».

جوان پرسید: «روی کتیبه زمرد چه نوشته شده؟»

کیمیاگر شروع به طراحی روی شن‌ها کرد، پنج دقیقه بیشتر طول نکشید. هنگامی که طراحی می‌کرد، جوان به یاد پادشاه پیر افتاد، و به یاد میدانی که روزی در آن با او ملاقات کرده بود، انگار سال‌های سال از آن رویداد گذشته بود. کیمیاگر نوشتن را به پایان برد و گفت: «این چیزی است که روی کتیبه زمرد نوشته شده».

جوان نزدیک شد و واژه‌های روی شن را خواند.

جوان گفت: «این که رمزی است...» از کتیبه زمرد نومید شده بود: «... به

کتاب‌های آن انگلیسی شبیه است».

کیمیاگر پاسخ داد: نه. به پرواز قرقی‌ها شبیه است؛ نمی‌توان به سادگی از راه عقل درکش کرد. کتیبه زمرد گذرگاهی مستقیم به سوی روح جهان است.

فرزانگان می‌فهمیدند که جهان طبیعی، تنها تصویر و رونوشتی از فردوس

است. حقیقت ساده وجود جهان، تضمینی بر وجود جهانی کامل‌تر است. خداوند آن را آفرید تا انسان‌ها بتوانند از راه مرئیات آموزش‌های روحانی و شگفتی‌های خرد او را درک کنند. این همان چیزی است که آن را «عمل می‌نامم».

جوان پرسید: «باید کتیبه زمرد را بفهمم؟»

«شاید، اگر در یک آزمایشگاه کیمیاگری بودی، اکنون برای مطالعه بهترین شیوه درک کتیبه زمرد، لحظه مناسبی بود. اما تو در صحرا هستی. پس در صحرا غرق شو. صحرا هم چون هر چیز دیگری بر روی زمین، به درک جهان کمک می‌کند. نیازی به درک صحرا نداری: کافی است به یک دانه ساده شن بنگری و تمامی شگفتی‌های خلقت را در آن ببینی».

«چگونه باید در صحرا غرق شوم؟»

«به ندای قلبت گوش بسپر. قلبت همه چیز را می‌داند، چون روح جهان را

می‌بیند و یک روز نزدش باز خواهد گشت».

دو روز دیگر در سکوت پیش رفتند. کیمیاگر بسیار مراقب بود، چرا که به منطقه نبرد بسیار خشونت‌باری نزدیک می‌شدند. و جوان در تلاش شنیدن ندای قلبش بود.

قلب سخت‌گیری بود؛ پیش از آن، همواره آماده رفتن بود، و اکنون می‌خواست به هر بهای ممکن به مقصد برسد. گاهی قلبش زمان درازی به بازگو کردن داستان‌های آشیان‌درد می‌پرداخت، در سایر موارد با طلوع خورشید در صحرا به وجد می‌آمد و باعث می‌شد جوان در نماند بگریزد. قلبش، هنگامی که درباره گنج با او صحبت می‌کرد، تندتر می‌تپید و هنگامی که دیدگان جوان در افق بی‌کران صحرا گم می‌شد، آرام می‌گرفت. اما هرگز خاموش نبود، حتا اگر جوان هیچ کلامی با کیمیاگر رد و بدل نمی‌کرد.

آن روز، پس از آن که اتراق کردند، جوان پرسید: «چرا باید به ندای قلب‌مان گوش بسپریم؟»

«چون هر جا که قلبت باشد، گنجت هم همان جا خواهد بود.»

جوان گفت: «قلب من بر آشفته است. رؤیا می‌بیند، هیجان‌زده است و شیدای یکی از دختران صحرا. از من چیزهایی می‌خواهد و شب‌های بسیاری، هنگامی که به آن چیزها می‌اندیشم، خواب از من می‌رباید.»

«خوب است. قلب تو زنده است. هم‌چنان به آن چه برای گفتن دارد، گوش بسپر.»

سه روز بعد، به چند جنگجو بر خوردند و جنگجویان دیگری را در افق دیدند. قلب جوان آغاز به سخن گفتن درباره ترس کرد. داستان‌هایی را برای او تعریف کرد که از روح جهان شنیده بود، داستان‌های انسان‌هایی که به جست و جوی گنج‌شان می‌رفتند و هرگز آن را نمی‌یافتند. گاهی جوان را از این فکر که ممکن است به گنجش نرسد یا در صحرا بمیرد، به هراس می‌انداخت. گاهی نیز می‌گفت دیگر راضی شده، که تا همین جا هم یک عشق و چندین سکه زر یافته. هنگامی که برای لختی استراحت دادن به اسب‌ها باز ایستادند، جوان به کیمیاگر گفت: «قلب من خیانت‌کار است. نمی‌خواهد ادامه بدهم.»

کیمیاگر پاسخ داد: «این خوب است. ثابت می‌کند که قلبت زنده است. طبیعی است که از مبادله هر آنچه به دست آورده‌ایم با یک رؤیا بترسیم.»

«پس چرا باید به قلبم گوش بسپرم؟»

«چون هرگز نمی‌توانی خاموشش کنی. و حتا اگر وانمود کنی به او گوش نمی‌دهی، باز همیشه در درون سینه‌ات به تکرار نظرش درباره زندگی و جهان ادامه می‌دهد.»

«حتا اگر خیانت‌کار باشد؟»

«خیانت ضربه‌ای است که انتظارش را نداری. اگر قلبت را خوب بشناسی، هرگز در این کار موفق نمی‌شود. چون رؤیاها و تمناهاش را می‌شناسی و شیوه کنار آمدن با آن‌ها را در می‌یابی.»

هیچ کس نمی‌تواند از قلبش بگریزد. برای همین، بهتر است آن چه را که می‌گوید بشنوی. بدین صورت، هرگز ضربه‌ای را دریافت نمی‌کنی که انتظارش را نداشته باشی.»

جوان، هم‌چنان که در صحرا پیش می‌رفت، به گوش سپردن به ندای قلبش ادامه داد. توانست نیرنگ‌ها و حیل‌هایش را بشناسد و توانست آن را همان‌گونه که بود بپذیرد. سپس ترس را وانهاد، و میل به بازگشت را کنار گذاشت، چون یک روز

عصر قلبش گفت خشنود است. قلبش گفت: «حتا اگر گاهی اعتراض می‌کنم، به خاطر آن است که قلب یک انسان هستم و قلب انسان‌ها این‌گونه است. از تحقق بخشیدن به بزرگ‌ترین رؤیاهاشان می‌ترسند، چون گمان می‌کنند سزاوارشان نیستند، یا نمی‌توانند به آن‌ها تحقق بخشند. ما قلب‌ها، حتا از ترس اندیشیدن به عشق‌هایی که منجر به جدایی ابدی می‌شوند، می‌میریم، از ترس اندیشیدن به لحظه‌هایی که می‌توانستند زیبا باشند و نبودند، از ترس اندیشیدن به گنج‌هایی که می‌توانستند کشف شوند و برای همیشه در شن‌ها مدفون ماندند. چون اگر چنین شود، بسیار رنج خواهیم برد.»

یک شب که جوان به آسمانی بدون ماه می‌نگریست، به کیمیاگر گفت:

- «قلب من از رنج می‌ترسد.»

- «به او بگو ترس از رنج، از خود رنج بدتر است. و این که هیچ قلبی، تا زمانی که در جست و جوی رؤیاهایش باشد، هرگز رنج نخواهد برد. چون هر لحظه جست و جو، لحظه ملاقات با خداوند و ابدیت است.»

جوان به قلبش گفت: «هر لحظه جست و جو، یک لحظه ملاقات است. هنگامی که گنجم را می‌جستم، هر روز درخشان بود، چون می‌دانستم هر ساعت، بخشی از رؤیای یافتن راتشکیل می‌دهد. هنگامی که گنجم را می‌جستم، چیزهایی را در راه کشف کردم که اگر شهامت تجربه‌های غیرممکن چوپان‌ها را نداشتم، هرگز رؤیای یافتن‌شان را نمی‌دیدم.»

سپس قلبش یک بعد از ظهر تمام آرام ماند. شب هنگام، جوان آرام خوابید و هنگامی که بیدار شد، قلبش آغاز به سخن گفتن از روح جهان کرد. گفت انسان خوش‌بخت، انسانی است که خداوند را درون خود دارد. و می‌توان خوش‌بختی را در یک دانه ساده شن صحرا یافت، همان‌گونه که کیمیاگر نیز گفته بود. چون هر دانه شن، لحظه‌ای از آفرینش است، و جهان میلیون‌ها میلیون سال را صرف آفریدن آن کرده است.

- «هر انسانی بر روی زمین، گنجی دارد که انتظارش را می‌کشد. ما قلب‌ها

چندان عادت به سخن گفتن از این گنج‌ها نداریم، چون انسان‌ها دیگر نمی‌خواهند آن‌ها را بیابند. تنها با کودکان درباره آن‌ها سخن می‌گوییم. سپس می‌گذاریم زندگی هر یک از آن‌ها را به سوی سرنوشت خویش هدایت کند. اما دریغ، اندک افرادی راهی را که برای آن‌ها تعیین شده، راه افسانه شخصی، راه خوش‌بختی را، پی می‌گیرند. بیشتر آن‌ها جهان را چیزی تهدید کننده می‌پندارند... و به همین دلیل جهان به چیزی تهدید کننده تبدیل می‌شود.

«آن‌گاه صدای ما قلب‌ها مدام آهسته و آهسته‌تر می‌شود، اما هرگز خاموش نمی‌شویم. می‌کوشیم حرف‌ها مان شنیده نشود: نمی‌خواهیم آدم‌ها به خاطر پیروی نکردن از قلب‌هاشان رنج بکشند.»

جوان از کیمیاگر پرسید: «چرا قلب‌ها به انسان‌ها نمی‌گویند به پیروی از رؤیاهایشان ادامه بدهند؟»

- «چون در این صورت، قلب است که بیشتر رنج می‌کشد. و قلب‌ها رنج کشیدن را دوست ندارند.»

از آن روز به بعد، جوان ندای قلبش را می‌فهمید. از قلبش خواست دیگر هرگز او را وانگذارد. از قلبش خواست وقتی از رؤیاهایش دور می‌گردد، به نشانه خطر در سینه‌اش فشرده شود. سوگند خورد هرگاه این نشانه را بشنود، از آن پیروی کند.

آن شب همه چیز را برای کیمیاگر بازگفت. و کیمیاگر فهمید قلب جوان به روح جهان بازگشته است.

جوان پرسید: «حالا چه کنم؟»

کیمیاگر گفت: «مسیر اهرام را دنبال کن و هم‌چنان به نشانه‌ها توجه کن. قلبت دیگر می‌تواند گنجت را به تو نشان بدهد.»

- «این همان چیزی است که باید می‌دانستم؟»

کیمیاگر پاسخ داد: «نه، آن‌چه باید می‌دانستی این است:

همواره پیش از تحقق یافتن یک رؤیا، روح جهان تصمیم می‌گیرد تمام

آنچه را در طول طی طریق آموخته‌ای، بیازماید. این کار را به خاطر بدخواهی نمی‌کند، به خاطر آن است که بتوانیم همراه با رؤیامان، بر درس‌هایی که در مسیر آموخته‌ایم تسلط یابیم. در این لحظه است که بخش عظیمی از مردم منصرف می‌شوند. چیزی است که در زبان صحرا، آن را "مردن از تشنگی، درست در لحظه‌ای که نخل‌ها در افق ظاهر می‌شوند" می‌نامند.

'یک جست و جو همواره با بخت تازه کار آغاز می‌شود و همواره با اثبات فاتح بودن پایان می‌گیرد».

جوان به یاد یک ضرب‌المثل قدیمی سرزمینش افتاد. می‌گفت تاریک‌ترین ساعت، پیش از طلوع خورشید فرا می‌رسد.

روز بعد نخستین نشانه قطعی خطر آشکار شد. سه جنگجو نزدیک شدند و پرسیدند آن دو آن‌جا چه می‌کنند.

کیمیاگر پاسخ داد: «با شاهینم به شکار می‌روم».

یکی از جنگجویان گفت: «باید شما را بگردیم، مبادا اسلحه داشته باشید».

کیمیاگر به آرامی از اسبش فرود آمد. جوان نیز همین کار را کرد.

جنگجو، هنگامی که کیسه جوان را دید، پرسید: «این همه پول برای چه؟»

جوان گفت: «برای رسیدن به مصر».

نگهبانی که کیمیاگر را می‌گشت، یک بطری بلورین کوچک و پر از مایع، و

تخم شیشه‌ای زرد رنگی را یافت که اندکی بزرگ‌تر از تخم مرغ بود.

پرسید: «این‌ها چی هستند؟»

- «این‌ها حجر کریمه و اکسیر جوانی هستند. همان اکسیر اعظم کیمیاگرها.

کسی که این اکسیر را بنوشد، هرگز بیمار نمی‌شود، و ذره‌ای از این سنگ، هر

فلزی را به طلا تبدیل می‌کند».

نگهبان‌ها از ته دل خندیدند، و کیمیاگر نیز با آن‌ها خندید. این پاسخ را بسیار

خنده‌دار یافته بودند، و بی آن‌که مشکلی برای آن‌ها ایجاد کنند، آن‌ها را با

مایملک‌شان رها کردند.

هنگامی که به اندازه کافی دور شدند، جوان از کیمیاگر پرسید: «دیوانه

شده‌اید؟ چرا این کار را کردید؟»

کیمیاگر پاسخ داد: «تا یکی از قوانین ساده جهان را به تو نشان بدهم.

«هنگامی که گنج‌های بزرگی پیش رو داشته باشیم، هرگز نمی‌فهمیم. و می‌دانی چرا؟ چون انسان‌ها به گنج اعتقاد ندارند.»

به حرکت در میان صحرا ادامه دادند. هر روز که می‌گذشت، قلب جوان خاموش‌تر می‌شد. دیگر نمی‌خواست مسایل گذشته و آینده را بداند؛ او نیز به تماشای صحرا خشنود بود و همراه با جوان، از روح جهان می‌نوشید. جوان و قلبش، بار دیگر به دوستان صمیمی هم تبدیل شدند... به مرحله‌ای رسیده بودند که دیگر نمی‌توانستند به هم خیانت کنند.

هنگامی که قلب سخن می‌گفت، برای بخشیدن انگیزه و نیرو به جوان بود که گاهی از آن روزهای ساکت به شدت خسته می‌شد. قلب برای نخستین بار از ویژگی‌های برجسته او صحبت کرد: شهامتش در ترک گفتن گوسفندها، در زیستن افسانه شخصی‌اش، و شور او در مغازه بلورفروشی.

چیز دیگری را نیز برای او گفت که جوان هرگز نفهمیده بود: از کنار خطرهایی گذشته بود و هرگز درک‌شان نکرده بود. قلبش گفت یک بار به طور نهانی تپانچه‌ای را از پدرش دزدیده بود و احتمال زیادی داشت که خود را با آن زخمی کند. و روزی را به یادش آورد که در میان دشت بیمار شده بود، استفراغ کرده بود و سپس مدت درازی خوابیده بود: جلوتر از او دو راهزن در کمینش نشسته بودند و نقشه کشتن او و دزدیدن گوسفندانش را داشتند. اما از آن جا که جوان ظاهر نشده بود، با این گمان که مسیر خود را عوض کرده، تصمیم گرفتند از آن جا بروند.

جوان از کیمیاگر پرسید: «قلب‌ها همیشه به آدم‌ها کمک می‌کنند؟»

– «تنها به کسانی که افسانه شخصی‌شان را می‌زیند. اما به کودکان، مست‌ها و

پیران نیز بسیار کمک می‌کنند.»

– «می‌خواهم بگویم بدین ترتیب خطری وجود ندارد؟»

کیمیاگر پاسخ داد: «فقط می‌خواهم بگویم که قلب‌ها تمام تلاش خودشان

را می‌کنند.»

یک روز عصر به اردوگاه یکی از قبایل رسیدند. در هر گوشه عرب‌هایی با لباس‌های سفید و موقر، و سلاح‌های آماده شلیک دیده می‌شدند. مردان قلیان می‌کشیدند و درباره نبردهایشان صحبت می‌کردند. هیچ‌کس کمترین توجهی به آن‌ها نکرد.

جوان، هنگامی که اندکی از اردوگاه دور شدند، گفت:

– «خطری در کار نیست.»

کیمیاگر خشمگین شد و گفت:

– «به قلبت اعتماد کن، اما فراموش نکن در صحرا هستی. هنگامی که آدم‌ها در جنگ باشند، روح جهان نیز فریاد نبرد را می‌شنود. هیچ‌کس از عواقب آن چه زیر خورشید رخ می‌دهد، در امان نیست.»

جوان اندیشید: «همه چیز یگانه است.»

و انگار که صحرا می‌خواست راستین بودن سخن کیمیاگر پیر را نشان بدهد، ناگهان دو سوار از پشت بر مسافرها آشکار شدند.

یکی از آن‌ها گفت: «نمی‌توانید جلوتر بروید. شما در مناطق جنگی هستید.» کیمیاگر ژرف در چشم‌های جنگجو نگریست و پاسخ داد: «زیاد دور نمی‌روم.»

جنگجوها مدتی خاموش ماندند، و سپس با ادامه سفر آن دو موافقت کردند. جوان با شگفتی می‌نگریست.

– «شما با نگاه خود بر آن نگهبان‌ها غلبه کردید.»

کیمیاگر پاسخ داد: «چشم‌ها قدرت روح را آشکار می‌کنند.»

جوان اندیشید درست است. متوجه شده بود که در میان جمعیت سربازان اردوگاه، یک نفر به آن دو نفر چشم دوخته. چندان دور بود که نمی‌شد چهره‌اش را به خوبی دید. اما جوان مطمئن بود که به آن‌ها می‌نگرد.

سرانجام، هنگامی که عبور از کوهی را آغاز کردند که سراسر افق را پوشانده بود، کیمیاگر گفت تا اهرام دو روز دیگر مانده است.

جوان درخواست کرد: «اگر بناست به زودی از هم جدا شویم، کیمیاگری را به من بیاموزید.»

- «هم اکنون می‌دانی. کیمیاگری همان نفوذ به روح جهان، و کشف گنجی است که او برای ما ذخیره کرده است.»

- «این را نمی‌خواهم بدانم. درباره تبدیل سرب به طلا صحبت می‌کنم.»
کیمیاگر به سکوت صحرا احترام گذاشت و تنها هنگامی به جوان پاسخ داد که برای غذا خوردن توقف کردند.

گفت: «در جهان همه چیز تکامل می‌یابد، و از نظر فرزندانگان، طلا تکامل یافته‌ترین فلز است. نپرس چرا؛ نمی‌دانم. تنها می‌دانم که سنت همواره درست می‌گوید.

انسان‌ها هستند که حرف‌های فرزندانگان را خوب تعبیر نمی‌کنند. و طلا، به جای آن که نماد تکامل باشد، به نشانه جنگ تبدیل شده.»

جوان گفت: «موجودات به زبان‌های بسیار سخن می‌گویند. زمانی دیدم که جیغ یک شتر تنها یک جیغ بود، و سپس به نشانه خطر تبدیل شد، و دوباره به یک جیغ مبدل شد.»

اما خاموش شد. کیمیاگر حتماً همه این چیزها را می‌دانست.

کیمیاگر ادامه داد: «کیمیاگران حقیقی بسیاری را می‌شناسم. خود را در آزمایشگاه زندانی می‌کردند و می‌کوشیدند هم چون طلا تکامل یابند؛ آن‌ها حجر کریمه را می‌یافتند، چون فهمیده بودند که وقتی چیزی تکامل می‌یابد، همه چیز در پیرامونش تکامل می‌یابد.

دیگران تنها به طور تصادفی حجر کریمه را یافتند. آن‌ها عطیه‌ای داشتند، روح آن‌ها بیدارتر از دیگران بود. اما این افراد به شمار نمی‌آیند، چون بسیار نادرند.

و سرانجام، دیگران تنها طلا را می‌جستند. آن‌ها هرگز این راز را کشف نکردند. فراموش کردند که سرب، مس، آهن نیز افسانه شخصی خود را دارند و

باید به انجامش برسانند. کسی که در افسانه شخصی دیگران دخالت کند، هرگز افسانه شخصی خود را کشف نخواهد کرد.»

واژه‌های کیمیاگر هم چون نفرینی طنین می‌انداخت. خم شد و صدفی از روی خاک صحرا برداشت و گفت:

- «این جا روزی یک دریا بوده.»

جوان پاسخ داد: «متوجه شده‌ام.»

کیمیاگر از جوان خواست تا صدف را روی گوشش بگذارد. در کودکی بارها این کار را کرده بود و زمزمه دریا را شنیده بود.

- «دریا هم چنان درون این صدف می‌ماند، چون این افسانه شخصی او است. و هرگز او را ترک نخواهد کرد، تا زمانی که صحرا بار دیگر از آب پوشیده شود.»
سپس سوار اسب‌هاشان شدند و به سوی اهرام مصر به راه افتادند.

هنگامی که قلب جوان علامت خطر داد، خورشید آغاز به غروب کرده بود. در میان تپه‌های غول آسا بودند و جوان به کیمیاگر نگریست، اما چنین می‌نمود که او متوجه هیچ چیز نشده. پنج دقیقه بعد، جوان دو سوار را، هم چون دو شبح تیره در برابر خورشید، پیش روی خود دید. پیش از این که بتواند با کیمیاگر صحبت کند، دو سوار به ده سوار و بعد به صد نفر تبدیل شدند، تا آن که تپه‌های غول آسا از آن سوارها پوشیده شدند.

جنگجویان آبی پوشی بودند که تار کی تیره روی دستار خود داشتند. چهره‌هاشان با نقابی آبی پوشانده شده بود و تنها چشم‌هاشان دیده می‌شد.

حتا از دور، آن چشم‌ها قدرت روح خود را آشکار می‌کردند. و آن چشم‌ها از مرگ سخن می‌گفتند.

مرد عرب سکه‌ها را در سکوت پذیرفت. برای خریدن سلاح‌های زیادی کافی بود.

سرانجام پرسید: «یک کیمیاگر چیست؟»

- «مردی که طبیعت و جهان را می‌شناسد. اگر بخواهد، این اردوگاه را تنها با نیروی باد ویران می‌کند».

مردها خندیدند. به ویران‌گری جنگ عادت داشتند و باد ضربه مرگ‌باری به شمار نمی‌رفت. اما قلب هر کدام، درون سینه فشرده شد. مردان صحرا بودند و از جادوگران می‌ترسیدند.

فرمانده گفت: «می‌خواهم ببینم».

کیمیاگر پاسخ داد: «به سه روز نیاز داریم. و آن‌گاه او خود را به باد تبدیل می‌کند تا نیروی توانمند خود را نشان دهد. اگر نتوانست، با فروتنی جان خود را برای افتخار قبیله شما تقدیم می‌کنیم».

فرمانده، متکبرانه گفت: «نمی‌توانی چیزی را که پیشاپیش مال من است، به من تقدیم کنی».

اما آن سه روز را در اختیار مسافران گذاشت.

جوان از وحشت فلج شده بود. کیمیاگر بازویش را گرفت و کمکش کرد تا از خیمه خارج شود.

کیمیاگر گفت: «نگذار متوجه هراست بشوند. این‌ها مردان شجاعی هستند و ترسوها را تحقیر می‌کنند».

اما صدای جوان بر نمی‌آمد. هم‌چنان که در اردوگاه راه می‌رفتند، لختی طول کشید تا توانست صحبت کند. نیازی به زندانی کردن‌شان نبود: عرب‌ها فقط اسب‌هاشان را گرفته بودند. و جهان بار دیگر زبان‌های بسیارش را نمایش می‌داد: صحرا که پیش‌تر یک سرزمین آزاد و بی‌کران بود، اینک به دیواری نفوذناپذیر تبدیل شده بود.

آن‌دو را به یک اردوگاه نظامی در آن حوالی بردند. سربازی، جوان و کیمیاگر را به درون خیمه‌ای راند. خیمه‌ای متفاوت با خیمه‌هایی بود که در واحه دیده بود؛ یک فرمانده به همراه سردارانش در آن خیمه بود.

یکی از مردها گفت: «جاسوس‌اند».

کیمیاگر پاسخ داد: «ما فقط مسافریم».

- «سه روز پیش، شما در اردوگاه دشمن دیده شده‌اید. با یکی از جنگجویان حرف می‌زده‌اید».

کیمیاگر گفت: «من مردی هستم که صحرا را می‌پیمایم و ستارگان را می‌شناسم. درباره لشکرها یا حرکت قبایل هیچ اطلاعی ندارم. تنها دوستم را تا این جا راهنمایی می‌کردم».

فرمانده پرسید: «دوستت کیست؟»

کیمیاگر گفت: «یک کیمیاگر است. نیروهای طبیعت را می‌شناسد. و مایل است توانایی‌های خارق‌العاده‌اش را به فرمانده نشان بدهد».

مرد جوان در سکوت گوش می‌کرد. و با ترس.

مرد دیگری گفت: «بیگانه‌ای در سرزمین بیگانه چه می‌کند؟»

پیش از آن که جوان کلامی بگوید، کیمیاگر پاسخ داد: «پول آورده‌ام تا به قبیله شما تقدیم کنم». و کیسه را از جوان گرفت و سکه‌های طلا را به فرمانده داد.

جوان گفت: «تمام گنجینه من را به آن‌ها دادید. هر آن‌چه را که در سراسر زندگی‌ام به دست آورده بودم!»

کیمیاگر پاسخ داد: «اگر بنا باشد بمیری، نگه داشتن این پول چه معنایی دارد؟ پول تو تا سه روز زندگی‌ات را نجات داد. به ندرت پیش می‌آید که پول بتواند مرگ را به تأخیر بیندازد.»

اما جوان ترسیده‌تر از آن بود که بتواند حرف‌های حکیمانه بشنود. نمی‌دانست چگونه به باد تبدیل شود. کیمیاگر نبود.

کیمیاگر از جنگجویی چای خواست و کمی از آن را روی نبض‌های مچ دست جوان ریخت. پس از آن که کیمیاگر چند کلمه بر زبان آورد که جوان معنایشان را نمی‌فهمید، موجی از آرامش بدنش را فراگرفت.

کیمیاگر با لحن بسیار شیرینی گفت:

«خود را به ناامیدی تسلیم نکن. این باعث می‌شود نتوانی با قلبت صحبت کنی.»

«اما من نمی‌دانم چگونه به باد تبدیل شوم.»

«کسی که افسانه شخصی‌اش را می‌زید، هر آن‌چه را که باید، می‌داند. تنها یک چیز می‌تواند یک رؤیا را به ناممکن تبدیل کند: ترس از شکست.»

«من از شکست نمی‌ترسم. فقط نمی‌دانم چگونه به باد تبدیل شوم.»

«پس باید بیاموزی. زندگی‌ات به همین وابسته است.»

«و اگر نتوانم؟»

«در حال زیستن افسانه شخصی‌ات می‌میری. این بسیار بهتر از مردن هم چون میلیون‌ها آدم دیگر است که هرگز نمی‌دانند افسانه شخصی وجود دارد. با این وجود، نگران نباش. معمولاً مرگ باعث می‌شود آدم زندگی را بیشتر احساس کند.»

نخستین روز گذشت. نبرد شدیدی در آن نزدیکی در گرفته بود و زخمی‌های

بسیاری را به آن اردوگاه نظامی آوردند. جوان اندیشید: «با مرگ هیچ چیز دگرگون نمی‌شود». جنگجویانی که می‌مردند، توسط دیگران جایگزین می‌شدند و زندگی ادامه می‌یافت.

نگه‌بانی به جسد رفیقش می‌گفت: «می‌توانستی دیرتر بمیری دوست من. می‌توانستی پس از صلح بمیری. اما هر چه بود، سرانجام می‌مردی.»

در پایان روز، جوان به جست و جوی کیمیاگر برخاست. شاهینش را برداشته بود و به صحرا می‌رفت.

جوان تکرار کرد: «نمی‌دانم چگونه به باد تبدیل شوم.»

«آن‌چه را که به تو گفتم در یاد داشته باش: این که جهان تنها بخش مرئی خداوند است؛ و این که کیمیاگری آوردن کمال روحانی به سطح مادی است.»

«شما چه می‌کنید؟»

«به شاهینم غذا می‌دهم.»

جوان گفت: «اگر نتوانم به باد تبدیل شوم، می‌میرم. دیگر چرا به شاهین تان غذا بدهید؟»

کیمیاگر گفت: «کسی که بناست بمیرد تویی. من می‌دانم چگونه به باد تبدیل شوم.»

روز دوم، جوان بر فراز صخره‌ای در نزدیکی اردوگاه رفت. نگهبانان اجازه دادند بگذرد؛ دربارهٔ ساحری که خود را به باد تبدیل می‌کند شنیده بودند و نمی‌خواستند به او نزدیک شوند. وانگهی، صحرا دیواری عظیم و نفوذناپذیر بود. تمام عصر روز دوم را به تماشای صحرا گذراند. به نجوای قلبش گوش سپرد. و صحرا هراسش را شنید. هر دو به یک زبان سخن می‌گفتند.

روز سوم، فرمانده، سرداران خود را جمع کرد. به کیمیاگر گفت: «برویم این پسرک را که خود را به باد تبدیل می‌کند، ببینیم». کیمیاگر پاسخ داد: «برویم ببینیم». جوان آن‌ها را به همان مکانی برد که روز پیش رفته بود. سپس از همه خواست بنشینند. گفت: « کمی طول می‌کشد». فرمانده گفت: «شتابی نداریم. ما مردان صحرا ایم».

کجاست. و یک روز، درست هنگامی که بناست نوازشِ طعمه را بر شن هایم احساس کنم، شاهین از آسمان فرود می آید و مخلوق مرا با خود می برد». جوان پاسخ داد: «اما تو طعمه را برای همین آفریدی. برای تغذیه شاهین. و شاهین انسان را تغذیه می کند. و سپس روزی انسان نیز شن های تو را تغذیه می کند، همان شن هایی که بار دیگر طعمه را می پرورند. روند جهان این گونه است».

- «عشق این است؟»

- «بله، عشق همین است. همان است که طعمه را به شاهین، شاهین را به انسان، و انسان را دوباره به صحرا تبدیل می کند. همان چیزی است که سرب را به طلا تبدیل می کند؛ و طلا را برای پنهان کردن به دل زمین باز می گرداند». صحرا گفت: «حرف های تو را نمی فهمم».

- «پس این را بفهم که جایی در میان شن های تو، زنی منتظر من است. و برای همین باید خودم را به باد تبدیل کنم». صحرا لختی خاموش ماند.

- «من شن هایم را به تو می دهم تا باد بتواند آن ها را برخیزاند. اما به تنهایی نمی توانم کاری بکنم. از باد یاری بخواه».

نسیم ملایمی آغاز به وزیدن کرد. فرماندهان از دور جوان را تماشا می کردند که به زبانی ناشناخته سخن می گفت. کیمیا گر لبخند زد.

باد نزد جوان آمد و چهره اش را لمس کرد. به گفت و گویش با صحرا گوش داده بود، چون بادها همواره همه چیز را می دانند. سراسر جهان را می پیمایند، بی مکانی برای زاده شدن، و بی مکانی برای مردن.

جوان به باد گفت: «کمکم کن. روزی در تو صدای محبوبم را شنیدم».

- «کی سخن گفتن به زبان صحرا و باد را به تو آموخته است؟»

جوان پاسخ داد: «قلبم».

جوان به افق پیش رویش نگریست. کوه هایی در دوردست بودند، و نیز تپه ها، صخره ها و گیاهان رونده ای که در جایی بر زیستن پافشاری می کردند که بقا ناممکن می نمود. همان صحرائی بود که ماه ها در آن سرگردان بود. و با این وجود، تنها بخش اندکی از آن را می شناخت. در آن بخش اندک، با انگلیسی، کاروان ها، جنگ های قبیله ای، و واحه ای با پنجاه هزار نخل و سیصد چاه آشنا شده بود.

صحرا پرسید: «امروز دیگر این جا چه می خواهی؟ مگر دیروز به اندازه کافی به هم نگریم؟»

جوان گفت: «تو در جایی، کسی را که دوست دارم در اختیار داری. پس آن گاه که به شن های تو می نگرم، به او هم نگاه می کنم. می خواهم نزدش بازگردم، و به یاری تو نیاز دارم تا خود را به باد تبدیل کنم».

صحرا پرسید: «عشق چیست؟»

جوان پاسخ داد: «عشق پرواز شاهین بر فراز شن های توست. چون برای او، تو دشتی سبز هستی و هرگز بی شکار از نزد تو باز نمی گردد. او صخره های تو، تپه های تو و کوه های تو را می شناسد، و تو نسبت به او سخاوتمندی».

صحرا گفت: «مقار شاهین تکه های بدنم را می کند. من طعمه او را سال ها در خود می پرورم، با همان اندک آبی که دارم سیرابش می کنم و نشانش می دهم غذا

باد نام‌های بسیاری داشت. در آن جا سیروکو^۱ خوانده می‌شد، چون عرب‌ها گمان می‌کردند از سرزمین‌های پوشیده از آب، از سکونتگاه سیاه‌پوستان می‌آید. در سرزمین دوری که جوان از آن جا می‌آمد، آن را باد شرق می‌خواندند، چون گمان می‌کردند شن‌های صحرا و هیاهوی جنگجویان مورا را با خود می‌آورد. شاید در مکانی دورتر از دشت‌های گوسفندها، مردم گمان می‌کردند آن باد در آندلس زاده می‌شود. اما باد به هیچ مکانی تعلق نداشت و به هیچ جا نمی‌رفت، و برای همین نیرومندتر از صحرا بود. روزی ممکن بود در صحرا درخت بکارند و همان جا گوسفند پیروند، اما هرگز نمی‌شد بر باد غلبه کرد.

باد گفت: «تو نمی‌توانی باد باشی. ما از دو سرشت متفاوتیم».

جوان گفت: «درست نیست. هنگامی که همراه با تو در جهان سفر می‌کردم، با اسرار کیمیاگری آشنا شده‌ام. در خود بادها، صحراها، اقیانوس‌ها، اخترها، و هر آن‌چه را که در کیهان آفریده شده است، دارم. ما همه توسط یک دست خلق شده‌ایم و یک روح داریم. می‌خواهم هم‌چون تو باشم، به هر گوشه‌ای نفوذ کنم، از دریاها بگذرم، شن‌هایی را که گنجیم را پوشانده‌اند، برخیزانم، آوای محبوبم را نزد خود بیاورم».

باد گفت: «آن روز گفت و گوی تو را با کیمیاگر شنیدم. می‌گفت هر چیزی افسانه‌ی شخصی خود را دارد. مردم نمی‌توانند خود را به باد تبدیل کنند».

جوان گفت: «به من بیاموز تا برای چند لحظه باد باشم، تا بتوانیم درباره‌ی امکانات نامحدود آدمیان و بادها سخن بگوییم».

باد کنجکاو بود، و این چیزی بود که نمی‌دانست. دوست داشت درباره‌ی این موضوع صحبت کنند، اما نمی‌دانست چگونه باید آدم‌ها را به باد تبدیل کرد. و او بسیار می‌دانست! صحرا می‌ساخت، کشتی‌ها را غرق می‌کرد، جنگل‌ها را سراسر

۱ - Siroco: [بر گرفته از واژه "شرقی"] باد شرق؛ باد گرمی که عموماً به هنگام پاییز و زمستان، در صحرا و مناطق مدیترانه‌ای غربی می‌وزد و هوای گرم و پراز غبار صحرا را به شمال می‌راند. م.

نابود می‌کرد، و از شهرهای سرشار از موسیقی و صداهاى غریب می‌گذشت. گمان می‌کرد نامحدود است، و اینک جوانی آن جا بود که می‌گفت هنوز کارهای دیگری از باد ساخته است.

جوان که می‌دید باد دارد تسلیم خواسته او می‌شود، گفت: «او این را عشق می‌نامند. عشق ورزیدن به معنای آن است که می‌توانی در جهان آفرینش، هر چیزی باشی. هنگامی که عشق می‌ورزیم، هیچ نیازی به درک کردن آن‌چه رخ می‌دهد نداریم، چون همه چیز در درون ما رخ می‌دهد و آدم‌ها می‌توانند خود را به باد تبدیل کنند. البته اگر بادها آن‌ها را یاری کنند».

باد بسیار مغرور بود و از گفته‌ی جوان آزرده شد. با سرعت بیشتری آغاز به وزیدن کرد و شن‌های صحرا را برخیزاند. اما سرانجام ناچار شد بپذیرد که هر چند سراسر جهان را پیموده، نمی‌داند چگونه انسان‌ها را به باد تبدیل کند؛ و عشق را نمی‌شناسد.

باد، خشمگین از پذیرفتن محدودیت‌هایش، گفت: «هنگامی که جهان را می‌پیمودم، متوجه شدم بسیاری از مردم، به هنگام سخن گفتن از عشق، به آسمان می‌نگرند. شاید بهتر باشد از آسمان پرسی».

جوان گفت: «پس کمکم کن. این مکان را پر از گرد و غبار کن تا بتوانم به خورشید بنگرم، بی آن که کور شوم».

پس باد با تمام قدرتش آغاز به وزیدن کرد و آسمان از گرد و خاک پوشیده شد، و در جای خورشید، تنها دایره‌ای زرین بر جای گذاشت.

در اردوگاه دیگر نمی‌شد هیچ چیز را تشخیص داد. مردان صحرا این باد را می‌شناختند. آن را شمعون^۱ می‌نامیدند و از توفان‌های دریایی بدتر بود... البته چون آن‌ها دریا را نمی‌شناختند. اسب‌ها شیهه می‌کشیدند و سلاح‌ها اندک اندک از غبار پوشیده می‌شدند.

۱ - Simum: باد گرم صحرائی. م.

روی صخره، یکی از سرداران به طرف فرمانده برگشت و گفت:

«شاید بهتر باشد همین جا بس کنیم».

دیگر تقریباً نمی توانستند جوان را تشخیص دهند. چهره‌شان با نقاب‌های آبی رنگ پوشیده شده بود و اینک چشم‌هاشان تنها وحشت را باز می تاباند.

یکی از سرداران اصرار کرد: «بگذارید تماشای کنیم».

فرمانده با احترام گفت: «می خواهم عظمت الله را ببینم. می خواهم ببینم چگونه یک انسان خود را به باد تبدیل می کند».

اما نام آن دو مرد را که ترسیده بودند، به خاطر سپرد. هنگامی که باد باز می ایستاد، آن سردارانش را برکنار می کرد، چون مردان صحرا نباید ترس را احساس کنند.

جوان به خورشید گفت: «باد به من گفت تو عشق را می شناسی. اگر عشق را می شناسی، پس روح جهان را نیز می شناسی که از عشق سرشته شده».

خورشید گفت: «از این جا که هستم، می توانم روح جهان را ببینم. او با روح من ارتباط دارد و ما با هم، گیاهان را می رویانیم و می گذاریم گوسفندها به جست و جوی سایه برآیند. از این جا که من هستم - و از زمین بسیار دور است - عشق ورزیدن را آموخته‌ام. می دانم اگر اندکی دیگر به زمین نزدیک شوم، همه چیز در آن خواهد مرد و روح جهان از هستی باز خواهد ماند. پس به هم می نگریم و یکدیگر را می خواهیم، و من به او زندگی و گرما می بخشم، و او دلیلی برای زیستن به من می بخشد».

جوان گفت: «تو عشق را می شناسی».

«و روح جهان را می شناسم، چون در این سفر بی پایان در کیهان، بسیار با هم سخن می گوئیم. او برای من می گوید که بزرگ‌ترین مشکل ما این است که تا امروز، تنها کانی‌ها و گیاهان فهمیده‌اند که همه چیز یگانه است. و برای همین، نیازی نیست که آهن با مس، و مس با طلا برابر باشد. هر یک وظیفه خود را در

این یگانگی انجام می دهد، و اگر دستی که همه این‌ها را رقم زده است، در روز پنجم آفرینش باز می ماند، همه چیز یک سنفونی صلح می بود.
اما روز ششمی هم بود^۱».

جوان پاسخ داد: «تو فرزانه‌ای، چون همه چیز را از دور می بینی. اما عشق را نمی شناسی. اگر در خلقت روز ششمی نبود، انسانی نبود، و مس همواره مس می ماند، و سرب همواره سرب می ماند. هر یک افسانه شخصی خود را داشتند، درست است، اما روزی این افسانه شخصی به انجام می رسید. پس لازم بود به چیز بهتری استحواله یابند، و افسانه شخصی نوینی را آغاز کنند، تا روح جهان به راستی به چیزی یگانه تبدیل شود».

خورشید در اندیشه فرو رفت و تصمیم گرفت نیرومندتر بتابد. باد که از این گفت و گو خوشش آمده بود، نیرومندتر از پیش وزید تا نور خورشید جوان را کور نکند.

جوان گفت: «کیمیاگری برای همین وجود دارد. برای آن که هر انسانی گنجش را بجوید، و آن را بیابد، و سپس بخواهد بهتر از آنی باشد که در زندگی پیشش بوده است. سرب وظیفه خود را به انجام خواهد رساند تا هنگامی که جهان دیگر به سرب نیازی نداشته باشد؛ سپس باید به طلا استحواله یابد.

کیمیاگران این کار را انجام می دهند. نشان می دهند که وقتی می‌کشیم از آن چه هستیم بهتر باشیم، همه چیز در پیرامون ما نیز بهتر خواهد شد».

خورشید پرسید: «و چرا می‌گویی که من عشق را نمی‌شناسم؟»

«چون عشق نه هم چون صحرا ایستا ماندن است، و نه هم چون باد جهان را

پیمودن، و نه هم چون تو نگرستن به همه چیز از دور. عشق نیرویی است که روح

۱- خداوند در روز ششم آفرینش، انسان را خلق می‌کند: «...پس خدا آدم را به صورت خود آفرید، او را به صورت خدا آفرید، ایشان را تر و ماده آفرید. و خدا ایشان را برکت داد و بدیشان گفت بارور و کثیر شوید و زمین را پر سازید و در آن تسلط نمایید و بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان و همه جانوران خزانده بر روی زمین حکومت کنید... و خدا هرچه ساخته بود دید و همانا بسیار نیکو بود و شام بود و صبح بود روز ششم» (عهد عتیق، سفر پیدایش، ۲:۲۷-۳۱)

جهان را استحال می‌بخشد و بهتر می‌کند. هنگامی که برای نخستین بار به درون آن نفوذ کردم، گمان کردم کامل است. اما بعد دیدم که او بازتابی از تمامی موجودات است، و جنگ‌ها و سوداهای خود را دارد. ما هستیم که روح جهان را تغذیه می‌کنیم، و زمینی که بر آن می‌زییم، بهتر یا بدتر خواهد شد، اگر ما بهتر یا بدتر شویم. این جاست که نیروی عشق وارد می‌شود، چون تا زمانی که عشق بورزیم، همواره آرزو مندیم بهتر از آن باشیم که هستیم».

خورشید پرسید: «از من چه می‌خواهی؟»

جوان پاسخ داد: «که یاری‌ام کنی تا به باد تبدیل شوم».

خورشید گفت: «طبیعت من را فرزانه‌ترین مخلوقات می‌داند. اما نمی‌دانم چگونه تو را به باد تبدیل کنم».

- «پس باید با که صحبت کنم؟»

خورشید لحظه‌ای ساکت ماند. باد گوش می‌داد و می‌رفت تا به سراسر جهان خبر بدهد که خرد خورشید محدود است. با این وجود، نمی‌توانست از دست آن جوان که به زبان جهانی سخن می‌گفت، بگریزد.

خورشید گفت: «با دستی صحبت کن که همه چیز را نوشته است».

باد فریادی از خشنودی کشید، و نیرومندتر از همیشه وزید. خیمه‌ها از روی شن‌ها کنده شدند، و جانوران لجام گسیختند. روی صخره، مرده‌ها به یکدیگر آویختند تا به دور دست کشیده نشوند.

سپس جوان به "دستی که همه چیز را نوشته بود" رو کرد. به جای آن که صحبت کند، احساس کرد کیهان در خاموشی فرو رفته، و او نیز در سکوت ماند. نیرویی از عشق در قلبش جوشید، و نیایش را آغاز کرد. نیایشی بود که پیش از آن هرگز به جای نیاورده بود، چون دعایی بی کلام و بی خواسته بود. به خاطر یافتن چراگاه برای گوسفندانش سپاس‌گزاری نمی‌کرد، تمنای فروش بیشتر بلور

نداشت، نمی‌خواست زنی که ملاقات کرده بود، در انتظار بازگشتش بماند. در آن سکوت استیلا یافته، جوان فهمید که صحرا، باد و خورشید نیز نشانه‌هایی را می‌جویند که آن دست نوشته بود، و می‌کوشند راه خود را به فرجام برسانند و آن‌چه را که روی یک زمرده ساده نوشته شده است، بفهمند. می‌دانست آن نشانه‌ها در زمین و فضا پراکنده‌اند و در ظاهر هیچ انگیزه یا معنایی ندارند، و صحراها، بادها، خورشیدها، و انسان‌ها، هیچ یک نمی‌دانستند برای چه آفریده شده‌اند. اما آن دست برای همه این‌ها انگیزه‌ای داشت، و تنها او می‌توانست معجزه کند، اقیانوس‌ها را به صحرا، و انسان‌ها را به باد تبدیل کند. چون تنها او می‌فهمید که طرحی عظیم، کیهان را به نقطه‌ای رهنمون است که شش روز آفرینش را به اکسیر اعظم تبدیل می‌کند.

و جوان در روح جهان فرورفت و دید که روح جهان، بخشی از روح خداوند است، و دید که روح خداوند، روح خود اوست. و دید که بدین ترتیب می‌تواند معجزه کند.

یک روز تمام راه رفتند. شام‌گاهان به یک صومعه قبطی رسیدند. کیمیاگر گروه محافظ را مرخص کرد و از اسب پیاده شد.

گفت: «از این جا به بعد تنها می‌روی. تا اهرام تنها سه ساعت راه است.»

جوان گفت: «سپاس گزارم. شما زبان جهانی را به من آموختید.»

– «تنها چیزی را به یادت آوردم که پیش تر می‌دانستی.»

کیمیاگر در صومعه را کوبید. راهبی با لباس سراسر سیاه به استقبال‌شان آمد. چیزی به زبان قبطی به یکدیگر گفتند، و سپس کیمیاگر جوان را به داخل صومعه دعوت کرد.

– «خواهش کردم اجازه دهد مدت کوتاهی از آشپزخانه استفاده کنم.»

به آشپزخانه صومعه رفتند. کیمیاگر آتش روشن کرد و راهب اندکی سرب آورد و کیمیاگر آن را درون بوتله‌ای آهنی ذوب کرد. وقتی سرب به مایع تبدیل شد، کیمیاگر تخم شیشه‌ای زرد غریب را از کیسه‌اش بیرون آورد. از آن لایه‌ای به ضخامت یک‌تار مو تراشید، آن را در موم پیچید و سپس در ظرف حاوی سرب انداخت.

این آمیزه، هم‌چون خون به سرخی گرایید. سپس کیمیاگر ظرف را از روی آتش برداشت و گذاشت تا سرد بشود. در تمام این مدت، درباره جنگ میان قبایل با راهب صحبت می‌کرد.

آن روز باد شمعون چنان وزید که هرگز نوزیده بود. تا نسل‌ها بعد، عرب‌ها افسانه جوانی را برای یکدیگر باز می‌گفتند که خود را به باد تبدیل کرده بود، تقریباً یک اردوگاه نظامی را نابود کرده، و قدرت مهم‌ترین فرمانده نظامی صحرا را به سخره گرفته بود.

هنگامی که شمعون از وزش باز ایستاد، همه به مکانی نگریستند که جوان ایستاده بود. دیگر آن جان بود؛ در سوی دیگر اردوگاه، کنار نگاه‌بانی ایستاده بود که تقریباً زیر شن دفن شده بود.

مردها از آن جادو به وحشت افتاده بودند. تنها دو نفر لبخند می‌زدند: کیمیاگر، چون شاگرد راستین خود را یافته بود، و فرمانده، چون آن شاگرد شکوه خداوند را درک کرده بود.

روز بعد، فرمانده با جوان و کیمیاگر وداع کرد و دستور داد یک گروه محافظ آن‌ها را تا جایی که می‌خواستند، همراهی کند.

به راهب می‌گفت: «این جنگ خیلی طول خواهد کشید».

راهب مخالف بود. زمان درازی بود که کاروان‌ها در انتظار پایان یافتن جنگ، در جیزه متوقف شده بودند، گفت: «اما هر آن‌چه اراده خداوند باشد، همان خواهد شد».

کیمیاگر پاسخ داد: «که چنین باد!».

پس از سرد شدن بوته، راهب و جوان با چشم‌های خیره نگر ایستادند. سرب قالب دایره‌ای شکل بوته را به خود گرفته بود، اما دیگر سرب نبود، طلا بود.

جوان پرسید: «آیا روزی این کار را خواهم آموخت؟»

کیمیاگر پاسخ داد: «این افسانه شخصی من است و نه تو. اما می‌خواستم نشانت بدهم که ممکن است».

بار دیگر به سوی درِ صومعه رفتند. در آن جا، کیمیاگر قرص طلا را به چهار قسمت تقسیم کرد.

یک قسمت را به راهب داد و گفت: «این مال شماست. به خاطر سخاوت تان نسبت به زایران».

راهب پاسخ داد: «دارم پاداشی فراتر از سخاوت خود می‌گیرم».

«هرگز این حرف را تکرار نکنید. ممکن است زندگی بشنود، و بار بعد به شما کمتر بدهد».

سپس به جوان نزدیک شد.

«این برای توست. در ازای آن‌چه نزد فرمانده ماند».

جوان می‌خواست بگوید این بسیار بیشتر از آن است که نزد فرمانده ماند. اما خاموش ماند، چون تذکر کیمیاگر را به راهب شنیده بود...

کیمیاگر یک قطعه را نگاه داشت و گفت: «این برای من است، چون باید از میان صحرا برگردم و میان قبایل جنگ است».

سپس بخش چهارم را نیز به راهب داد.

«این برای این جوان است. شاید لازم‌ش شود».

جوان گفت: «اما من برای یافتن گنج می‌روم. حالا دیگر به آن نزدیکم».

کیمیاگر گفت: «و مطمئنم آن را می‌یابی».

«پس این برای چیست؟»

«چون تاکنون دو بار پولی را که در این سفر به دست آورده‌ای، توسط آن

دزد و توسط فرمانده از دست داده‌ای. من یک عرب پیر خرافاتی هستم که به ضرب‌المثل‌های سرزمینم اعتقاد دارم. و ضرب‌المثلی هست که می‌گوید:

«هر چیزی که یک بار رخ دهد، ممکن است دیگر هرگز رخ ندهد. اما چیزی که دو بار رخ داد، قطعاً بار سوم نیز رخ خواهد داد».

سوار اسب‌هاشان شدند.

کیمیاگر گفت: «می‌خواهم دربارهٔ رؤیاهای داستانی بگویم».
جوان اسبش را به او نزدیک کرد.

– «در روم باستان، در دورهٔ امپراتور تیرئوس^۱، مرد بسیار خوبی می‌زیست که دو پسر داشت: یکی از آنها نظامی بود، و هنگامی که وارد خدمت شد، به یکی از دورترین نقاط امپراتوری فرستاده شد. پسر دیگر شاعر بود و سراسر روم را با اشعار زیبایش افسون می‌کرد.

‘یک شب پیرمرد رؤیایی دید. فرشته‌ای بر او ظاهر شد و گفت سخنان یکی از پسرانش مشهور، و توسط نسل‌های آینده، در سراسر جهان تکرار خواهد شد. آن شب پیرمرد سپاس‌گزار و گریان از خواب بیدار شد، چون زندگی مهربان بود و چیزی را بر او آشکار کرده بود که هر پدری را از دانستن آن مغرور می‌کرد. ‘مدتی بعد، پیرمرد در تلاشِ نجات دادن کودکی که نزدیک بود در زیر چرخ‌های یک ارابه له شود، در گذشت. از آن جا که همواره درست و شرافتمندانه زیسته بود، راست به بهشت رفت و با فرشته‌ای که در رؤیایش بر او ظاهر شده بود، ملاقات کرد.

‘فرشته گفت: “تو مرد خوبی بودی، دوران زندگی‌ات را با عشق زیستی و با افتخار مُردی. می‌توانم هر آرزویی را که داشته باشی، بر آورم.”

‘پیرمرد پاسخ داد: “زندگی نیز بر من نیک بوده. هنگامی که تو در رؤیایی بر من ظاهر شدی، احساس کردم تمام تلاش‌هایم درست بوده. چون اشعار پسرم در قرن‌های آینده در میان مردم خواهد ماند. چیزی برای خود نمی‌خواهم؛ با این وجود، هر پدری از دیدن اشتها کسی که در کودکی از او مراقبت کرده و در جوانی او را تربیت کرده افتخار می‌کند. می‌خواهم در آیندهٔ دور، سخنان پسرم را ببینم.”

‘فرشته شانهٔ پیرمرد را لمس کرد و هر دو به آیندهٔ دوری افکنده شدند. گرداگردشان مکان عظیمی آشکار شد و هزاران نفر در آن جا جمع بودند و به زبانی غریب سخن می‌گفتند.

‘پیرمرد از شادی گریست.
‘در میان اشک‌ها، به فرشته گفت: “می‌دانستم اشعار پسرِ شاعرم زیبا و نامیرا هستند. دل‌م می‌خواهد به من بگویی این مردم کدام یک از اشعار او را تکرار می‌کنند؟”

‘آن‌گاه فرشته با مهربانی به پیرمرد نزدیک شد، و روی یکی از نیمکت‌های آن مکان عظیم نشستند.

‘فرشته گفت: “اشعار پسر شاعر تو در روم بسیار محبوب بود. همگان آن‌ها را دوست داشتند و از آن‌ها لذت می‌بردند. اما هنگامی که حکومت تیرئوس پایان یافت، اشعار او نیز فراموش شد. این‌ها واژه‌های پسر دیگر تو بود که به خدمت نظامی وارد شده بود.”

‘پیرمرد شگفت‌زده به فرشته نگریست.

‘– “پسرت در مکانی دور خدمت می‌کرد و یوزباشی شده بود. او نیز مردی خوب و درستکار بود. یک روز عصر، یکی از خادمانش بیمار شد و رو به مرگ رفت. پسرت دربارهٔ یک روحانی یهودی شنیده بود که بیماران را شفا می‌بخشید، و روزها و روزها این مرد را جست و جو کرد. در این جست و جو، کشف کرد که مردی که می‌جوید، پسر خداست. با آدم‌های دیگری ملاقات کرد

که به دست او شفا یافته بودند، آموخته‌های آنان را فراگرفت و هرچند یک یوزباشی رومی بود، به او ایمان آورد. تا این که یک روز صبح به این روحانی رسید.

برایش گفت که یکی از خادمانش بیمار است. و روحانی، خود را برای رفتن به خانه او آماده کرد. اما یوزباشی مرد با ایمانی بود، به ژرفای چشم‌های روحانی نگریست، و فهمید در برابر پسر خداست. همه مردم در پیرامون آن‌ها از جا برخاستند.

فرشته ادامه داد: «این‌ها واژه‌های پسرت هستند. واژه‌هایی هستند که او در آن لحظه به روحانی گفت، و دیگر هرگز فراموش نشدند. گفت: خداوندا لایق آن نیم که زیر سقف من آیی، بلکه فقط سخنی بگو و خادم من صحت خواهد یافت.»^۱

کیمیاگر اسبش را به پیش راند.

گفت: «مهم نیست چه می‌کنی، هر کس بر روی زمین همواره تجلی بخش بنیادی‌ترین رسالت در سرگذشت جهان است. و اغلب این را نمی‌داند.»

جوان لبخند زد. هرگز گمان نمی‌کرد زندگی می‌تواند این اندازه برای یک چوپان مهم باشد.

کیمیاگر گفت: «بدرود!»

جوان پاسخ داد: «بدرود!»

جوان دو ساعت و نیم در صحرا حرکت کرد و کوشید با دقت به آن چه قلبش می‌گفت، گوش بسپرد. این قلبش بود که مکان دقیقِ نهانگاه گنج را بر او آشکار می‌کرد.

کیمیاگر گفته بود: «هر جا گنجت باشد، قلبت نیز همان جا خواهد بود.»

اما قلبش درباره چیزهای دیگری سخن می‌گفت. مغروران سرگذشت چوپانی را می‌گفت که گوسفندانش را در جست و جوی رؤیایی تکرار شده در دوشب وا گذاشته بود. از افسانه شخصی می‌گفت، و از انسان‌های بسیاری که این کار را به انجام رسانده بودند، که به جست و جوی سرزمین‌های دور و زنان زیبا برخاسته بودند، که رویاروی انسان‌های زمان خود، با داوری‌ها و پیش‌داوری‌هایشان ایستاده بودند. در تمام طول آن سفر، قلبش از اکتشافات، از کتاب‌ها و دگرگونی‌های عظیم سخن گفت.

هنگامی که شروع به بالا رفتن از یک تپه کرد - و تنها در آن لحظه - قلبش در گوش او زمزمه کرد: «به مکانی توجه کن که در آن خواهی گریست. چون من این‌جا، و گنج تو این‌جاست.»

و جوان آهسته صعود از تپه را آغاز کرد. آسمان، سرشار از ستارگان، بار دیگر ماه بدر را به نمایش گذاشته بود؛ یک ماه تمام در میان صحرا حرکت کرده

۱- انجیل متی، ۸:۸

بودند. ماه تپه را نیز روشن کرده بود، در یک بازی سایه‌ها که باعث می‌شد صحرا دریایی موج‌گرفته بنماید، و جوان شبی را به یاد آورده که اسبی را در میان صحرا رها کرده بود تا به جست و جوی نشانه‌ای برود که کیمیاگر می‌خواست. سرانجام، نور ماه، سکوت صحرا و مسیر سفر مردان در جست و جوی گنج را روشن کرده بود.

هنگامی که پس از چند دقیقه به بالای تپه رسید، قلبش از جا کنده شد. غرق در نور ماه بدر و سپیدی صحرا، عظمت و وقار اهرام مصر سر برافراشته بود. جوان به زانو افتاد و گریست. خدا را سپاس می‌گفت، به خاطر آن که افسانه شخصی خود را باور کرد، و روزی با یک پادشاه، یک تاجر، یک انگلیسی، و یک کیمیاگر ملاقات کرده بود. فراتر از همه، به خاطر ملاقات با یک دختر صحرا که باعث شده بود بفهمد که عشق هرگز انسان‌ها را از افسانه شخصی‌شان جدا نمی‌کند.

سده‌های بی‌شمار اهرام مصر، از آن بالا به جوان می‌نگریستند. اگر می‌خواست، اینک می‌توانست به واحه بازگردد، از فاطمه خواستگاری کند و هم چون چوپان ساده‌گو سفندها بزید. چون کیمیاگر در صحرا می‌زیست، هر چند زبان جهانی را می‌دانست، هر چند می‌توانست سرب را به طلا تبدیل کند. نیازی نبود تا دانش و هنر خود را بر کسی آشکار کند. هنگامی که در مسیر افسانه شخصی خود گام بر می‌داشت، هر آن چه را که لازم بود، آموخته بود و هر آن چه را که رؤیای زیستنش را داشت، زیسته بود.

اما به گنجش رسیده بود، و یک کار تنها هنگامی به پایان می‌رسد که به هدف دست یافته باشی. آن جا، بر فراز آن تپه، جوان گریسته بود. به زمین نگریست و دید در آن جاکه اشک‌هایش روی زمین ریخته، یک سوسک طلایی حرکت می‌کند. در طول زمانی که در صحرا گذرانده بود، آموخته بود که در مصر، سوسک‌های طلایی یک نماد ایزدی هستند.

این هم نشانه دیگری بود. و جوان آغاز به کندن کرد، سپس به یاد بلور فروش

افتاد؛ هرگز نمی‌توانست هر می در باغچه خانه‌اش بسازد، حتا اگر تمام زندگی‌اش سنگ‌ها را بر روی هم می‌انباشت.

تمام شب آن جا را کند، بی آن که چیزی بیابد. از فراز اهرام، قرن‌ها در سکوت به او می‌نگریستند. اما جوان عقب نمی‌کشید: می‌کند و می‌کند و با باد می‌جنگید که بارها شن‌ها را دوباره به درون آن حفره ریخت. دست‌هایش خسته شدند، سپس سردش شد، اما جوان به قلبش باور داشت. و قلبش گفته بود جایی را بکند که اشک‌هایش فرو می‌ریختند.

ناگهان، هنگامی که می‌کوشید چند سنگ را که سر راهش ظاهر شده بودند، بیرون بکشد، صدای گام‌هایی را شنید. چند نفر به او نزدیک می‌شدند. جلوی ماه ایستاده بودند و جوان نمی‌توانست چشم‌ها یا چهره‌شان را ببیند.

یکی از آن اشباح پرسید: «این جا چه می‌کنی؟»

جوان پاسخ نداد. اما ترسید. اکنون گنجی داشت که می‌بایست از زیر خاک بیرونش می‌کشید.

شیخ دیگری گفت: «ما آوارگان جنگ قبایل هستیم. می‌خواهیم بدانیم آن جا چه پنهان کرده‌ای. به پول احتیاج داریم.»

جوان پاسخ داد: «هیچ چیز پنهان نکرده‌ام.»

اما یکی از دو تازه‌وارد او را گرفت و از حفره بیرون کشید. دیگری شروع به گشتن جیب‌های او کرد. و قطعه طلا را پیدا کردند.

یکی از دو راهزن گفت: «طلا دارد.»

ماه چهره مرد تفتیش‌کننده را روشن کرد و در چشم‌های او، مرگ را دید.

دیگری گفت: «باید باز هم طلا در زمین پنهان کرده باشد.»

و جوان را وادار کردند زمین را بکند. جوان به کندن زمین ادامه داد، و هیچ چیز در آن جا نبود. سپس شروع به زدن او کردند. آن قدر او را زدند تا نخستین پرتوهای خورشید در آسمان ظاهر شد. ردایش پاره پاره شده بود و احساس می‌کرد مرگ نزدیک است.

کیمیاگر گفته بود: «اگر بنا باشد بمیری، نگه داشتن این پول چه معنایی دارد؟ به ندرت پیش می آید که پول بتواند مرگ را به تأخیر بیندازد».

سرانجام فریاد زد: «دارم دنبال یک گنج می گردم». و با همان دهان زخمی و لب های ورم کرده اش برای راهزنان تعریف کرد که دو بار رؤیای گنجی را دیده که در نزدیکی اهرام مصر پنهان است.

کسی که رئیس دیگران به نظر می رسید، مدت درازی ساکت ماند. سپس به دیگری گفت:

«می توانیم رهایش کنیم. دیگر چیزی ندارد. باید این طلا را دزدیده باشد».

جوان دمر روی زمین افتاد. دو چشم، چشم های او را می جستند؛ رئیس راهزنان بود. اما جوان به اهرام می نگریست.

رئیس به دیگران گفت: «دیگر برویم».

سپس به طرف جوان برگشت و گفت:

«نمی میری. زنده می مانی و می آموزی که آدم نمی تواند این قدر احمق باشد. این جا، همین جایی که تو هستی، من هم نزدیک دو سال پیش رؤیایی را دو بار دیدم. خواب دیدم که باید به دشت های اسپانیا بروم، کلیسای ویرانی را بجویم که چوپان ها عادت دارند با گوسفند هاشان در آن بخوابند، کلیسایی که انجیر مصری ای در انبار اشیای متبرکش دارد؛ و آن جا، اگر ریشه این انجیر مصری را بکنم، گنج نهانی را می یابم. اما من آن قدر احمق نیستم که صحرا را طی کنم، فقط به خاطر آن که رؤیایی را دو بار دیده ام».

و سپس رفتند

جوان به زحمت از جا برخاست و بار دیگر به اهرام نگریست. اهرام به او لبخند می زدند، و او نیز لبخند زد، با قلبی سرشار از شرف.

گنج را یافته بود.

نام جوان، سانتیاگو بود. هنگامی که به کلیسای کوچک و متروک رسید، هوا دیگر داشت تاریک می شد. درخت انجیر مصری، هم چنان در انبار ظروف مقدس بود و هنوز می توانست ستارگان را از میان سقف نیمه ویران ببیند. به یاد آورد که یک بار باگوسفندانش به این جا آمده و به جز آن رؤیا، شب را در آرامش پشت سر گذاشته.

اکنون بدون گله اش آن جا بود. به جای آن، یک بیل آورده بود. زمان درازی به آسمان نگریست. سپس تُنگ باده ای از خورجینش بیرون آورد و نوشید. آن شب را در صحرا به یاد می آورد که همراه باکیماگر به تماشای ستارگان نشستند و باده نوشیدند. به راه های بسیاری اندیشید که پیموده بود، و به شیوه غریب خداوند برای نشان دادن گنجش به او. اگر آن رؤیاهای تکراری را باور نمی کرد، باکولی ملاقات نمی کرد، و با شاه، و با دزد، و با... با خود گفت: «خوب، فهرست درازی است. اما راه با نشانه ها مشخص شده بود و نمی توانستم اشتباه کنم».

بی آن که متوجه شود، به خواب رفت و وقتی بیدار شد، خورشید دیگر بالا آمده بود. سپس شروع به کندن ریشه انجیر مصری کرد. فکر کرد: «جادوگر پیر، تو همه چیز را می دانستی. تا حدی که، قدری طلا گذاشتی تا بتوانم به این کلیسا برگردم. راهب وقتی مرا دید که با لباس های پاره پاره برگشتم، خندید. نمی توانستی از این معاف کنی؟»

شنید که باد می‌گفت: «نه. اگر به تو می‌گفتم، اهرام را نمی‌دید. بسیار زیبا هستند، مگر نه؟»

آوای کیمیاگر بود. جوان خندید و به‌کندن ادامه داد. نیم ساعت بعد، بیل به چیز سختی خورد. یک ساعت بعد، در برابر صندوقی پر از سکه‌های طلای قدیمی اسپانیایی بود. جواهرات هم بودند، ماسک‌های زرین با پرهای سفید و سرخ، بت‌های سنگی پوشیده از جواهرات درخشان. قطعاتی بازمانده از فتحی که آن سرزمین مدت‌ها پیش آن را از یاد برده بود، و فاتح آن جنگ فراموش کرده بود درباره آن به فرزندانش بگوید.

جوان اوریم و تمیم را از خورجینش بیرون آورد. تنها یک بار از این سنگ‌ها استفاده کرده بود، یک روز صبح، در یک بازار. زندگی و راهش همواره پر از نشانه‌ها بود.

اوریم و تمیم را در صندوق پر از طلا گذاشت. آن‌ها نیز بخشی از گنج او بودند، چون پادشاه پیری را به یادش می‌آوردند که دیگر هرگز ملاقاتش نمی‌کرد.

اندیشید: «به راستی زندگی برای کسی که افسانه شخصی‌اش را می‌زید، سخاوتمند است». سپس به یاد آورد که باید تا طاریفا برود و یک دهم آن گنج را به کولی بدهد. فکر کرد: «کولی‌ها چقدر زیرک‌اند!» شاید به خاطر آن بود که زیاد سفر می‌کردند.

اما باد دوباره وزیدن آغاز کرد. باد شرق بود، بادی که از آفریقا می‌آمد. بوی صحرا را نمی‌آورد، تهدید هجوم مورها را نیز. به جای آن، عطری را می‌آورد که او خوب می‌شناخت، و نوای بوسه‌ای که آهسته و آهسته آمد و روی لب‌هایش نشست.

جوان لبخند زد. نخستین بار بود که دختر این کار را می‌کرد.

گفت: «دارم می‌آیم فاطمه».